Loveswept
JAN HUDSO

Loveswept

Kale – un diavol de bărbat sexy, căruia îi plăcea gustul pericolului – și acela al buzelor ei...

Sociabil, cunoscut corespondent de știri externe, Kale Hoaglin o aștepta pe domnișoara Rază de Soare, cînd o cunoscu pe redactora de știri meteo de la postul de televiziune. Sunny Larkin deveni o surpriză șocantă, avînd un zîmbet care putea să aprindă un foc de artificii! Intrigat de entuziasmul și talentul ei, Kale vrea să o simtă aproape, să savureze pasiunea și atracția care se scurgea ca un fluid între ei, la fel de puternic ca un uragan.

Un vrăjitor a cărui atingere o făcu să tresară...

Sunny se lupta să-l facă pe Kale să înțeleagă că respectul pentru munca ei însemna la fel de mult ca și plăcerile magice pe care le împărtășeau. Kale nu avusese de gînd să se îndrăgostească, fiind convins că destinul său avea să-l poarte în locuri îndepărtate – dar Sunny îl făcu să tînjească să-și deschidă sufletul în fața ei. ***Putea oare acel hoinar să creadă în sufletul tandru pe care îl găsise în sfîrșit?***

Lei 2598+52TL = 2650

Capitolul 1

Hulon Eubanks amenința iarăși că va sări. Pentru a treia oară în ultimele două săptămâni, Sunny Larkin își arunca pantofii, cu tocuri înalte, din picioare şi se căţăra pe tocul ferestrei.

— Stai aşa, Hulon, ţipă ea către omul care stătea ghemuit, pe zidul de beton, la câţiva metri depărtare.

— N-are rost, Sunny. Nimeni nu vrea să mă asculte.

Îşi întinse gâtul. O briză de august, dinspre golful Corpus Cristi, îi zbârli firele de păr cărunte şi dezordonate. Nimănui nu-i pasă că mi-e silă de munca asta. Nimănui nu-i pasă că-mi arunc prăjiturile la şase fără un sfert, zi de zi, de luni până vineri.

— Vai, Hulon, nu este adevărat. Târându-se

pe coate şi pe genunchi şi încercând să nu privească în jos, la parcarea de la patru etaje sub ei, Sunny îşi reţinu teama şi-şi continuă drumul către bărbatul de vârstă medie, cu cravată în picăţele. Briza îi umfla fusta, iar suprafaţa aspră de beton îi zgâria genunchii. Simţea o furnicătură pe sub fustă, strecurându-i-se de-a lungul piciorului.

În spatele ei, în camera de ştiri de la KRIP-TV, telefoanele sunau încontinuu, telexurile ţăcăneau, imprimantele scoteau povestiri, conversaţii preliminare zumzăiau, iar treaba mergea ca de obicei. Nimeni nu privea altfel, decât în treacăt, către perechea de pe tocul ferestrei.

Hulon clipi.

— Unde-i Foster? L-ai chemat?

— Bineînţeles că l-am chemat. Este… oh… feste ocupat pe moment. Îşi încrucişă degetele şi îi zâmbi cu unul dintre cele mai suave şi încurajatoare zâmbete ale sale. Dar a promis că va veni să vorbească cu tine cu prima ocazie.

Directorul general al postului nu folosise exact acele cuvinte. Cuvintele sale fuseseră mult mai colorate şi cam obscene.

Hulon Eubanks – a cărui faţă distinsă şi voce sonoră erau recunoscute de cei mai mulţi dintre locuitorii din Corpus Cristi, Texas, cele de la emisiunea de ştiri de seară a postului Good News – îşi dădu ochii peste cap, zâmbi amar şi mârâi neîncrezător:

— Atunci o să stau aici până când acea ocazie se va ivi. Sau până când mă voi hotărî să sar. Îşi smulse una dintre protectoarele de machiaj de la guler, întinse mâna, apoi îi dădu drumul şi privi bucata albă fâlfâind în jos.

Ca şi când pânza ar fi fost pendulul unui magician, căderea ei lentă, în derivă, captă privirea lui Sunny, iar ochii ei o urmară în jos, până când ateriză pe asfaltul tare şi negru. Ameţea. Broboane de transpiraţie îi apărură deasupra buzei superioare. Închise ochii şi inspiră profund.

— Hulon, te rog, te rog, vino înăuntru. Nu poţi să rămâi acolo. O să înceapă să plouă dintr-un minut în altul şi o să te ude.

— Să plouă? Din locul unde se cocoţaseră, pe faţada clădirii Parrish, ea îl văzu încruntându-se şi înconjurând cu privirea zona de dincolo de palmierii care se legănau uşor, de-a lungul autostrăzii Shoreline şi peste portul din centru, unde iahturi strălucitoare şi veliere cu catarge înalte se odihneau în danele lor. Îşi întinse gâtul privind în sus, acolo unde doar câţiva ghemotoci de nori cumulus împrăştiaţi atârnau placid pe un cer altfel senin. Ştiu că tu ai întotdeauna dreptate, dar, vai, mă tachinezi. Nu, stau până când vine Foster. Tu însă du-te înăuntru, dragă.

— Nu te las acolo singur şi tu ştii cât de mult urăsc înălţimea. Mi-am distrus deja o pereche de desuuri noi şi, după cum îmi simt stomacul, n-o să rezist până la şase fără un sfert.

După o clipă de ezitare care ei i se păru o eternitate, oftă.

— Foarte bine, dar numai pentru tine, Sunny, fetiţa mea. Doar pentru tine.

Expiră uşurată. Atentă, se retrase către fereastra deschisă. O rafală bruscă de vânt li ridică fusta în cap, iar ea încercă să o dea jos. Genunchiul îi alunecă de pe marginea pervazului şi ea ţipă, încercând să se prindă de ceva. Viaţa îi trecu prin faţa ochilor în vreme ce se agăţă cu degetele de cadrul ferestrei şi apucă şnurul jaluzelei cu amândouă mâinile. Piciorul îi alunecă, jaluzelele se strânseseră sus, iar ea se clătină la înălţimea celor patru etaje.

— Sunny, prinde-mă de mână, ţipă Hulon, în vreme ce picături grele de ploaie începură să-i ude.

— Dă-te înapoi, Hulon, sau ne ducem amândoi. Cheamă pe cineva să mă ajute.

În vreme ce inima îi bătea ca o furtună, scânci când şnurul salvator îi tăie palma. Doamne Dumnezeule, nu se putea să moară într-un chip atât de ruşinos. Douăzeci şi cinci de ani era o

vârstă prea fragedă pentru a muri zdrobită de asfalt. Avea visuri de îndeplinit, lucruri de făcut, locuri unde să meargă, oameni de văzut. Ecouri ale ştirilor locale anunţându-i decesul i se multiplicau în cap. Dar în acelaşi timp, o altă voce, mai puternică, spunea: Nu fi aşa miorlăită. Nu poţi să te dai bătută.

Un pescăruş pestriţ, cenuşiu cu alb, apăru din cer şi se aşează pe marginea de deasupra ei. Se uita în jos la ea dând din cap şi o privea zeflemitor cu ochi rotunzi.

— Uş, uş!

Imperturbabil, se bâţâi greoi în semicerc şi-i întoarse spatele. Când îşi înfoie penele cozii, Sunny se uită în sus la el:

— Nu… să nu… îndrăzneşti, pasăre nesuferită!

Luptându-se pentru viaţa sa preţioasă, îşi încleştă dinţii şi îşi înfăşură şnurul împrejurul pumnului. După o inspiraţie adâncă pipăi cărămizile cu vârful picioarelor. Cu picăturile de

ploaie căzându-i pe spate începu să se caţere pe peretele clădirii, trăgând cu mâinile şi înfăşurând şnurul pe măsură ce înainta.

Pescăruşul îşi luă zborul cu o bătaie de aripi, speriat. Piciorul lui Sunny alunecă, iar ea ţipă balansându-se, dând din picioare agăţată în gol. Auzi un sunet ameninţător de sfâşiere deasupra capului şi simţi şnurul cedând.

Strânse din ochi cu putere. Nu privi în jos. Nu privi în jos, repeta ea iarăşi şi iarăşi ca o rugăciune. Unde era îngerul ei păzitor acum când avea nevoie de el?

Degete puternice îi cuprinseră încheietura.

— Te-am prins, spuse o voce puternică, dă-ţi drumul.

— Eşti nebun? ţipă ea.

— Ai încredere în mine, spuse vocea liniştită şi sonoră.

Deschise un ochi, apoi pe celălalt, şi privi trăsăturile bronzate şi dure ale unui bărbat care i se părea oarecum familiar. Familiar, totuşi nu era

în stare să dea un nume acestui sumbru salvator, a cărui faţă nebărbierită văzuse parcă de toate, învinsese capriciile vieţii şi supravieţuise. Privirea lui prinse îi privirea, cu o intensitate palpabilă care îi străpungea fiecare celulă încremenită a trupului. O energie liniştitoare curgea din mâinile lui bătătorite spre încheieturile ei, scurgându-se peste ea.

— Ai încredere în mine, repetă el încet, dă-ţi drumul.

Instinctiv ea se supuse indicaţiei lui. L-ar fi urmat pe acest om oriunde.

Cu o smucitură îndemânarecă el o trase înăuntru.

Când picioarele îi atinseră podeaua, se prăbuşi peste salvatorul său şi îl cuprinse în braţe. Cu faţa la pieptul lui, cu degetele încleştate în hainele sale, se agăţa de el, ca un copil terorizat de un vis urât.

El o ţinu strâns în braţe, fără să spună o vorbă, dar emanând o tărie brută şi un sentiment

de siguranţă tare ca piatra şi infinit de liniştitor. Se ghemui mai adânc, alintându-se în cuibul liniştitor al braţelor sale până când, încet-încet, îşi recăpătă controlul genunchilor nesiguri şi al inimii atât de speriate.

Când fu destul de calmă pentru a gândi, îşi dădu seama că se afla în camera de ştiri, ţintă a câtorva perechi de ochi curioşi şi agăţându-se de un străin, ca o maimuţă înfricoşată. Se uită la el. Deşi ca o scurtă fulgerare, o comunicare nemărturisită, atât elementară cât şi potenţială, se scurse între ei. O zdruncină ca un fulger. Stomacul i se răsuci în acel fel aparte care, dacă nu l-ar fi cunoscut bine, prevestea un uragan ameninţător. Totuşi, de data aceasta sentimentul era uşor diferit, mai îndrăzneţ, mai senzual. Zguduită, râse nervos şi se depărtă de el.

— Vai, a fost într-adevăr la mustaţă, spuse ea, trecându-şi mâna peste părul scurt şi blond. Îi oferi salvatorului ei cel mai sincer şi mai orbitor zâmbet de care era în stare şi îi întinse mâna.

Mulţumesc, credeam că sunt pe ducă.

Cu picioarele desfăcute şi pumnii în şoldurile hainei sale şifonate, el o privea.

— Ce dracu’ făceai acolo afară?

Zâmbetul îi dispăru iar mâna îi căzu. Reproşul său adânci încreţiturile pielii de la colţul ochilor şi de pe frunte. De la înălţimea ei de un metru şi cincizeci şi şapte, statura lui de un metru optzeci părea dintr-odată ameninţătoare.

— Eu, eu…

Se aplecă şi o privi drept în faţă.

— Nu ştii că ai fi putut să-ţi rupi gâtul ăsta blestemat?

Sprânceana i se ridică iar şira spinării i se înţepeni. Îşi reveni şi îl privi cu ţâfnă.

— Cine te-a călcat pe coadă, domnule Cumsecădenie? Eu sunt aceea care am fost la mila jaluzelelor.

Cu excepţia unei uşoare mişcări a colţului buzei sale, niciunul dintre ei nu făcu vreun gest.

Foster Dunn, directorul general al lui KRIP,

cu manichiura perfectă, se năpusti asupra lor şi îi cuprinse în braţe pe amândoi.

— Vă rog, vă rog, o să vedem mai târziu. Important este că Sunny este în siguranţă. Eşti teafără? o întrebă el.

Trecându-şi mâna pe spatele ud al bluzei sale de marinar ea inspiră adânc.

— Mă simt bine.

— Bine, bine. O bătu pe un umăr. La muncă toată lumea. Distracţia s-a terminat. Sunny este în regulă.

— Totuşi vreau să ştiu de ce dracu' atârna în afara ferestrei, mormăi salvatorul ei.

Ochii ei se îngustară.

— Exersez pentru a deveni un adevărat spărgător-pisică.

— Vă rog, vă rog, repetă Foster. Haideţi s-o lăsăm baltă. Directorul general, care ura confruntările de orice natură, îşi aranjă vesta costumului său în dungi şi îşi trase manşetele la loc.

— Sunny, acesta este vărul meu, Kale Hoaglin, noul co-proprietar al lui KRIP. De-abia s-a întors de la o treabă din Bangladesh. Sunny Larkin este meteorologul nostru. Şi este al naibii de bună, adăugă el cu amabilitate. Nu-i aşa că e isteaţă ca un gândăcel?

— Reporter meteorolog, sublinie Sunny imediat. În vreme ce realiza restul cuvintelor rostite de Foster, simţi că păleşte înspăimântată pentru că a insultat pe unul dintre cei mai faimoşi corespondenţi străini, Kale Hoaglin. Ea şi majoritatea personalului îl admirau de mulţi ani. Bineînţeles, arăta ceva mai jerpelit decât la ştiri. Era nebărbierit de câteva zile. Părul său des, castaniu-deschis era cam netuns, ars de soare şi arăta de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el de mii de ori. Mai mult, se părea că dormise îmbrăcat.

— Iertaţi-mă, spuse ea, ar fi trebuit să vă recunosc imediat. E o onoare să întâlnesc un reporter atât de renumit. Îi întinse mâna, iar el i-o

luă de data aceasta. Mătuşa dumneavoastră, Ravinia, vorbea de dumneavoastră tot timpul. Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele. Toţi o iubeam pe mătuşa dumneavoastră şi am fost răvăşiţi de moartea ei. O să-mi fie dor de ea.

— Deşi n-am prea văzut-o în ultimii ani, o să-mi lipsească şi mie, spuse Kale cu o umbră întunecându-i solemnitatea. A fost… unică.

Unică era un termen foarte blând pentru Ravinia Irene Parrish, se gândi Sunny. Nu pentru că ar fi fost ea aceea care să arunce piatra. Sunny însăşi fusese judecată mai rău. Probabil acesta era motivul pentru care, în ciuda diferenţei de vârstă, avuseseră o afinitate instantanee. Sincer, îi va lipsi excentricitatea proprietarei lui KRIP, dar cel puţin, când i-a venit timpul, Ravinia a murit cu pompă. Cu două săptămâni înainte, avionul Raviniei se prăbuşise în munţii Himalaia. Singurele rămăşiţe erau cenuşa, câteva bucăţi de metal contorsionat şi, în mod miraculos, crucea egipteană din aur pe care o purta întotdeauna. Sunny observă că

simbolul egiptean al vieţii se vedea acum prin deschizătura cămăşii roz şi mototolite a lui Kale.

Văduvă fără copii, Ravinia lăsase totul celor doi nepoţi, Kale Hoaling şi Foster Dunn. Existau multe speculaţii în legătură cu soarta lui KRIP. Foster şi Ravinia rareori se înţelegeau în legătură cu ceva, în special cu programul local. Mătuşa sa nesocotise întotdeauna obiecţiile sale cu o ciupitură de obraz, un râs sacadat şi un gest imperativ al degetelor scânteind de inelele enorme pe care le purta. „Faceţi pe plac unei bătrâne doamne” spunea ea celor care aveau obiecţii la ideile sale neconvenţionale. „Genul meu înseamnă mai multă distracţie şi îmi pot permite să-mi satisfac chefurile”. Apoi ieşea lăsând un nor de Shalimar în drumul său către ora de yoga, să-şi îngrijească plantele, sau să zboare la San Francisco pentru o întrunire în beneficiul SIDA sau la Paris pentru prezentările de primăvară.

Sunny se îndoia că durul Kale Hoaglin va fi mulţumit cu vreuna dintre ideile Raviniei.

Suspecta că veteranul reporter din prima linie va iniţia câteva schimbări majore.

Hulon Eubanks tuşi. Foster i-l prezentă lui Kale bătându-l pe spate şi spunând:

— Hulon a preluat postul de director de ştiri de când l-am pierdut pe ultimul, acum câteva luni.

— Şi aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu poziţia mea, domnule Foster. Şi cu dumneavoastră, domnule Hoaglin.

— Mai târziu Hulon, mai târziu, spuse Foster periindu-l şi ghidându-l pe Kale către biroul Estellei Jones. Aş vrea s-o cunoşti pe responsabila noastră cu sportul.

Când frumoasa femeie, cu pielea de culoarea cafelei se ridică, Sunny îşi reţinu un chicotit la expresia uimită a lui Kale. Estella era foarte înaltă, depăşindu-l în înălţime cu cinci centimetri pe Kale, cu tocuri, şi foarte, foarte impozantă.

Înainte de a râde în gura mare, Sunny o zbughi în hol să facă rectificările necesare pentru emisiunea de seară. Se schimbă într-un costum pe

care îl ţinea, de rezervă, la serviciu, îşi aranjă cu grijă părul şi îşi aplică cele mai puternice cosmetice necesare pentru filmare, când Estella Jones intră.

— La zi, colega, spuse Estella aşezându-se greoi în scaunul alăturat la oglinda de machiaj lungă, ce părere ai despre noul nostru şef?

Sunny dădu din umeri şi continuă să se rujeze.

Femeia înaltă, care era prietena cea mai bună a lui Sunny şi colega ei de cameră, râse şi se întinse după pămătuf.

— Pentru o clipă am crezut că asist la o reuniune a sufletelor.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Vorbesc despre tine şi Kale Hoaglin. Vorbesc despre destule scântei care să aprindă un foc de tabără. Vorbesc despre destule semnale cât să alerteze întreaga flotă din Pacific.

— Ăsta este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit. Cred că Ed este plecat cam de mult.

Locotenentul Edward Jones, soţul Estellei şi pilot în marină era într-un voiaj de şase luni pe un portavion.

Estella se bătu pe abdomen.

— Este cam mult, dar am văzut privirea asta în ochii lui Ed de prea multe ori ca să nu o recunosc.

— Inventezi lucruri. Sigur, omul era furios pe mine. Asta este ceea ce ai văzut tu. Am crezut că o să mă mănânce de vie.

Un zâmbet leneş apăru pe faţa Estellei. Uhuuu…

Kale stătea în biroul îmbrăcat în pluş al lui Foster, urmărind ştirile de la ora şase împreună cu vărul său. În vreme ce Hulon mormăia una dintre nesfârşitele gogoşi ce trebuia să fie o „ştire locală”, Kale îşi frecă ochii şi căscă:

— Ştiam că mi-e somn, dar rahatul ăsta ar adormi pe oricine.

Foster dădu din cap:

— Acum ştii de ce KRIP este pe ultimul loc.

Nu putem face reclamă nici pentru Cercetaşi. Când mătuşa Ravinia a venit cu ideea asta absurdă, am încercat să-i spun că nimeni nu vrea să audă doar ştiri bune. Este plictisitor. Publicul vrea sânge şi senzaţional, crimă şi mutilare, conflict şi haos. Poate este o tristă pedeapsă a fiinţei umane, dar este adevărat.

Kale îşi frecă fruntea, gândindu-se că ideile lui Foster păreau să fie la fel de extremiste ca şi cele al e Raviniei.

— În cele din urmă, publicul merită să fie informat. Ştirile nu pot fi o serie de poveşti despre interese umane, iar Eubanks nu este nici măcar în stare să le facă interesante. Omul ăsta arată de parcă ar simţi o durere. Privi iarăşi ecranul: acum Estella exagera faptele caritabile ale unui aruncător de baseball din Divizia Naţională. Kale mormăi:

— De necrezut. Unde a găsit-o Ravinia pe asta? Pasărea uriaşă ar avea mai multă credibilitate. Şi de ce dracu’ nu spune scorurile la

baseball?

— Cred că Ravinia a întâlnit-o pe Estella la orele de yoga. De fapt, scrisorile ei de recomandare nu sunt rele dar când m-am plâns scumpei noastre mătuşi a zis că a spune scorurile înseamnă a jigni competiţia. „Imaginează-ţi cum s-ar simţi sărmanii învinşi, dragă” au fost cuvintele ei după cât îmi aduc aminte.

Kale mormăi iarăşi.

— Acum înţelegi de ce am insistat ca să vii şi tu? Jumătate din KRIP îţi aparţine şi nu pot să îndrept toată mizeria asta de unul singur, spuse Foster.

— Locul ăsta este o grădină zoologică. Cel mai simplu lucru de făcut este să-i dai afară pe toţi şi să porneşti de la zero.

— Nu pot. Ceea ce vezi este ceea ce trebuie să folosim în munca noastră. Ravinia a renegociat contractul fiecăruia, cu două luni în urmă, cu sporuri de salariu, aş putea spune. Cu excepţia lui Sunny, adăugă Foster dând din cap către ecran.

— Ah, draga noastră Rază de soare. Se agaţă de piloni sau de cârlige de alpinism?

— Nu chiar, se frământă Foster în scaunul său.

Kale o privi pe Sunny prezentând buletinul meteo folosind grafice colorate. Cu vocea frumos modulată ea indica temperaturile maxime şi pe cele minime. Judecând după privirea ei nuanţată şi veselă, s-ar fi aşteptat la o prestanţă insipidă şi dulceagă, dar fu surprins. Părea profesionistă şi cunoscătoare, descriind sistemele frontale şi sistemele anticiclonice. De fapt, avea o fenomenală telegenie.

Se dădu mai aproape, captivat. Ochii ei mari şi albaştri scânteiau de viaţă, iar obraji îi străluceau, în timp ce vorbea despre temperatura apei în largul insulei Padre. Kale era fascinat de părul ei blond, întrebându-se dacă era chiar atât de mătăsos pe cât părea. Bluza i se mula tentant când indica o arie de furtună pe hartă, iar el se zgribuli, aducându-şi aminte de senzaţia ce o

simţise când fuseseră aproape.

— E bună, al naibii de bună, spuse Kale.

Foster dădu din cap.

— Poţi să crezi că ultimele cinci minute ale emisiunii sunt singurul lucru care ne ţine în viaţă? Oamenii privesc ştirile pe alte canale din oraş, apoi comută pe Sunny pentru buletinul meteo.

— Este ciudat, spuse Kale uimit. Vreau să spun că surclasează de departe toată adunătura de aici de la KRIP, dar, la dracu', buletinele meteo sunt tare asemănătoare unul cu celălalt.

— Păi, nu chiar. Priveşte.

— Şi pentru mâine serviciul meteorologic naţional programează înnorări continue, cu un procentaj de optzeci la sută ploaie. Dar Sunny spune: – ea se opri cu un zâmbet fermecător care încântă camera de luat vederi şi-l străpunse pe Kale – cerul se va degaja înainte de răsăritul soarelui, iar mâine va fi o zi luminoasă şi plină de soare, cu maxime de treizeci şi cinci de grade, aşa că nu vă uitaţi umbrelele de soare.

— Doamne, Dumnezeule, explodă Kale. De ce trebuia să toarne prognoza asta fantezistă? Femeia asta este nebună?

Foster schimbă programul cu telecomanda şi se ridică.

— Sună ciudat, dar are întotdeauna dreptate.

Uimit, Kale se uită la vărul său.

— Cum poate zvârluga asta de fată să ştie mai mult decât serviciu! meteorologic naţional?

Foster dădu din umeri.

— Mă depăşeşte. Cred că are vreo legătură cu mâncărimea din urechea ei stângă.

— Urechea ei? Drace! Acum am auzit totul. Nebuna de mătuşă a transformat postul într-un spectacol de doi bani. Kale părăsi scaunul şi se îndreptă către uşă. Mă duc la Ravinia acasă, dau pe gât un scotch dublu şi mă trântesc în pat. După ce o să dorm vreo două zile, poate că o să mă descurc cu mizeria asta. Acum, nu.

— Înainte de a pleca trebuie să te mai avertizez în legătură cu ceva.

Kale îi trânti vărului său uşa în nas şi ieşi din clădire mormăind înjurături şi blesteme care ar fi amestecat corzile harfei Raviniei dacă l-ar fi auzit. Cum dracu' va putea să pună ordine în haosul ăsta în cele două săptămâni de vacanţă pe care şi le programase? I se făcu rău când se gândea că KRIP, cândva una din staţiile TV de frunte din Corpus Cristi şi zona învecinată, devenise o glumă proastă.

Kale se trezi mahmur şi dezorientat. În lumina confuză din cameră se uită chiorâş la mobilă, căutând să se orienteze. Dumnezeu îi era martor, în ultimii opt ani se trezise într-un numeros şir de locuri ciudate, cele mai multe murdare şi periculoase. Când simţi mireasma de petale amestecate cu ulei de lămâi şi recunoscu mobila grea, în stil victorian, se prăbuşi iarăşi pe pernă şi privi spre tavan. Vechiul său poster cu Farrah Fawcett se jerpelise la margini dar era încă acolo, o relicvă din vremea când petrecea verile în camera aceasta şi lucra la KRIP.

Căscă, se întinse şi se scărpină pe burtă, gândindu-se că nu-şi aducea aminte de când nu mai avusese o noapte de odihnă atât de liniştită. Fusese atât de obosit cu o seară înainte, încât abia se dezbrăcase şi se şi trântise pe patul imens. Cât de mult dormise? Se uită la ceas. Douăsprezece ore. Era şapte dimineaţa, sâmbătă. Ascultă bătaia înăbuşită a ploii şi se gândi să se culce iarăşi.

Ploaie? Se părea că mica domnişoară Rază de soare o cam feştelise. Ruşine într-un fel, dar nesurprinzător. Gândindu-se la Sunny, îşi aduse aminte că o visase, ceva vag erotic. Încercă să prindă rămăşiţele visului, dar nu fu în stare.

La dracu'! Ce anume la Sunny Larkin îi captase atenţia, îl răscolise şi-l făcuse să se simtă… protector? Zâmbetul ei strălucitor? Poate era inocenţa drăgălaşă care îi strălucea în ochii mari, albaştri, o naivitate nuanţată care lipsise din ochii femeilor pe care le întâlnise în locurile murdare, bântuite de dezastre, în care fusese în ultima vreme.

Sau poate, pur şi simplu, erau dinţii ei micuţi care îi aduceau aminte că nu mai fusese de mult cu o femeie. Dădu pătura la o parte şi se îndreptă spre baie, nerăbdător să dea jos murdăria pe care o adunase călătorind prin lume.

Sunny stătea sub duşul curgând, murmurând încet şi frecându-şi trupul cu săpunul cu miros de plante. Draperia duşului se dădu la o parte cu un fâşâit metalic. Inima îi ajunse în gât, iar ochii i se dilatară din cauza şocului.

Un bărbat în pielea goală se uita la ea îmbujorat. Ţipă de groază.

Capitolul 2

Sunny îşi înfăşură perdeaua duşului în jurul trupului ca un sarong.

— Ce faci aici? încercă disperată să-şi păstreze privirea pe faţa îmbufnată a lui Kale

Hoaglin şi să ignore celelalte părţi impresionante ale anatomiei sale, pe care se părea că nu avea niciun interes să le ascundă. Omul acesta nu avea nicio ruşine?

— Casa aceasta este a mea şi tocmai făceam un duş în baia mea. Problema este ce faci dumneata aici?

— Locuiesc aici. Adică locuim aici. Vreau să spun că eu şi cu Estella avem grijă de casa Raviniei. După moartea ei, Foster ne-a rugat să stăm aici şi… la ce te uiţi? întrebă ea.

— La şirul interesant de picăţele.

Ea se uită în jos la picăţelele de mărimea unor bănuţi, depărtate între ele, care împodobeau perdeaua transparentă. Acopereau cam cât o aripă de muscă. Faţa îi luă foc. Se răsuci întorcându-i spatele, adunându-şi încă perdeaua de plastic în jurul trupului cu atât de multă demnitate de câtă fu în stare.

— Domnule Hoaglin, dacă ieşiţi puţin afară, plec.

— Nu crezi că domnul Hoaglin este cam formal pentru situaţie? întrebă el păşind în cadă alături de ea. Spune-mi Kale. Trase de perdeaua pe care ea o ţinea strâns cu mâinile.

— Ce faci? ţipă ea.

— Fac un duş. Îi întinse săpunul. Eşti bună să mă speli pe spate?

Înhăţă săpunul şi-l aruncă. Bucata de săpun se izbi de o placă de faianţă şi căzu în cadă cu un zgomot înfundat.

— Spală-te singur pe spate, perversule! Ieşi din cadă, luă un prosop şi fugi în dormitorul ei trântind uşa de la baie atât de tare, încât picăturile de apă tremurară pe perete.

Când îl auzi râzând în hohote în baie, avu intenţia să deschidă uşa şi să aibă o explicaţie, însă respiră adânc, numără până la zece şi îşi aduse aminte că Kale Hoaglin era şeful ei. La urma urmei aceasta era casa lui.

În vreme ce se îmbrăca, furia lui Sunny se tempera, dar stânjeneala persista. Paşii ei nu mai

erau aceiaşi când coborî să pregătească micul dejun. Cum de i se întâmpla să intre în asemenea mizerii? Nu numai că avusese două experienţe umilitoare cu Kale Hoaglin, dar acum că era aici, ea şi Estella nu aveau altceva de făcut decât să elibereze vechea şi frumoasa proprietate pe care o consideraseră casa lor în ultimele luni. Cu Estella, în ultimele luni de sarcină, să găsească o altă locuinţă şi să se mute, va fi o problemă.

Foarte rău că trebuiau să se mute, se gândea ea, privind pe fereastra bucătăriei peste autostrada de pe coastă. Îi plăcea priveliştea care dădea spre apă. Doar bulevardul străjuit de palmieri şi o stâncă rotunjită şi plină de iarbă separa conacul impozant, din piatră, de priveliştea magnifică a intrării în golf. Dacă Corpus Cristi, care îmbrăţişa golful, era adeseori denumit „Oraşul scânteietor de la mare”, atunci acest punct era unul din diamantele de pe degetul său.

Cu siguranţă că ea şi cu Estella nu vor fi în stare să-şi permită menajera care venea de trei ori

pe săptămână. La urma urmei, ele nu aveau camioane pline de mobilă nepreţuită şi bibelouri care să fie şterse.

Puse de cafea şi bău un pahar cu suc de portocale. Poate când vitamina C îşi va face efectul va fi în stare să se gândească mai clar la variante. Ceva se va întâmpla. Întotdeauna se întâmpla. N-are rost să iei în consideraţie lucrurile mărunte.

În ceea ce privea întâlnirea din duş cu şeful ei, nu era mare scofală, îşi spunea ea. Crescuse împreună cu trei fraţi şi două surori, care împărţeau o singură baie, iar modestia era o cauză pierdută. Totuşi, privind în urmă, situaţia fusese destul de nostimă. În curând fluiera prin bucătăria imensă şi veche, iar corpul începu să i se mişte în ritmul melodiei în vreme ce scurgea polonice cu aluat de clătite pe o plită.

— Pot să iau o ceaşcă cu cafea? întrebă o voce profundă din spatele ei. Speriată, Sunny se smuci şi o bucată mare de aluat zbură peste

umărul ei. Se răsuci şi-l văzu pe Kale cu urme de aluat alunecându-i încet pe faţă.

Stătea liniştit ca o statuie, cu faţa lipsită de expresie, cu excepţia unui tremurat uşor al bărbiei.

— Un simplu „nu” ar fi fost de ajuns.

Încerca să pară serioasă, să arate căinţă, dar un hohot de râs îi explodă în gât. El se încruntă. Alt hohot scăpă, apoi altul. Strânse din dinţi, încercând să reţină furtuna gata să erupă şi apucă un şervet de hârtie.

— Îmi pare rău. Şterse repede urma de aluat.

— De ce am senzaţia că nu-ţi pare rău deloc?

Udă un prosop şi şterse ultimele urme de pe obrazul său observând că acum era proaspăt bărbierit. Zâmbind, îşi înălţă capul şi-l privi gata să spună ceva la repezeală. Ochii lor păreau nişte săbii. Gândurile îi zburară. Zâmbetul îi păli. Mişcările i se răriră, apoi se opriră. Intensitatea privirii sale era atât de puternică, încât ar fi putut să jure că avea raze X în privire şi că-i cerceta

sinapsele din creier.

Un fior asemănător cu cel provocat de o furtună care se apropie îi alunecă pe şira spinării. Clipi, rupând contactul nervos dintre ei şi se întoarse repede la clătite.

Îşi turnă o cană cu cafea şi, în vreme ce o sorbea, ridică perdeaua încreţită de deasupra chiuvetei şi privi afară.

— Puteam să jur că am auzit ploaia acum câteva minute.

— Nu. Cerul s-a luminat pe la ora cinci dimineaţă. Va fi o zi frumoasă.

— Cred că era duşul ceea ce am auzit eu.

Mâinile i se opriră după ce aşeză clătitele pe o farfurie.

— Probabil. Îl privea cu atenţie, terminându-şi treaba. Vreţi să serviţi? făcu semn către clătite.

— Par mai bune decât tot ce am văzut în ultimele săptămâni. Ai destule şi pentru mine?

— Oh, bineînţeles. Îmi este imposibil să mănânc tot, iar pentru Estella sunt la încălzit.

Provin dintr-o familie numeroasă şi se pare că nu mă dezbar de obiceiul de a găti prea mult. Toate reţetele mele sunt pentru opt persoane şi chiar când le înjumătăţesc… Dădu din umeri. Sucul de portocale şi căpşunile sunt în frigider. Poţi să iei locul Estellei.

Nu se va scula mai devreme de o oră sau două.

Duseră mâncarea în locui pentru micul dejun, unde coşuri cu verdeaţă atârnau în colţuri şi ghivece cu plante ornamentale se înşirau pe marginea ferestrei imense, care dădea spre vegetaţia luxuriantă din spate. Soarele de dimineaţă strălucea cu reflexe albăstrui în piscină. O briză foarte uşoară încreţea apa, unduia frunzele bananierilor şi le zăngănea tulpinile, agitând uriaşele flori de hibiscus.

— Uitasem ce mult îmi plăcea aici. Este atât de liniştit, de senin. După o clipă, privirea lui se întoarse cu o intensitate furioasă şi pătrunzătoare care o înhăţă ca un cârlig pescăresc. Iar

priveliştea este spectaculoasă. Fruntea i se încreţi. Cum ai ştiut?

— Ce să ştiu?

— Că nu va ploua astăzi.

— Pur şi simplu am ştiut. Sunny apucă sticla sub formă de bunicuţă şi o împinse către Kale. La puţin sirop.

Cu sticla deasupra clătitei el se opri şi privi în jos la farfuria sa. Se încruntă ca şi cum ar fi încercat să descifreze hieroglife.

Sunny se întinse peste masă şi-i răsuci farfuria cu nouăzeci de grade până când desenul clătitei îi veni în faţă.

— E o faţă veselă făcută din stafide şi felii de cireşe.

Când el ridică o sprânceană, vrând parcă să spună „glumeşti”, ea dădu din umeri şi spuse:

— Estella are nevoie de încurajare zilele astea. Adună-le dacă te deranjează.

Era acum preocupată să amestece căpşuni în castroane şi să toarne suc de portocale, încercând

să pară imperturbabilă şi căutând să nu ia în seamă prezenţa apăsătoare a lui Kale care îngreuna aerul din jurul lui.

— Ascultă, îmi pare sincer rău pentru Estella şi că am dat buzna în casa dumitale. Ravinia a insistat să ne mutăm aici. Cred că era îngrijorată pentru Estella, singură şi însărcinată şi, deşi scuza era că avea nevoie de cineva să stea în casă cât era ea plecată, în realitate nu era plecată chiar aşa de des. Cred că mai mult decât altceva, era singură. Oricum, dacă îmi dai câteva zile, o să găsim alt loc unde să locuim şi o să plecăm.

— Nu-i nevoie. O să ne descurcăm în răstimpul cât o să fiu aici. Ne faceţi un serviciu având grijă de lucruri, până când eu şi cu Foster o să hotărâm ce facem cu casa.

— Păi, zise ea, ezitând, în vreme ce se gândea la sfera de complicaţii a ambelor variante – să plece sau să rămână. Cred că putem sta, cel puţin până ce se naşte copilul şi soţul Estellei se întoarce de pe mare. Nici dumneata, nici Foster

nu vreţi să locuiţi în casă permanent? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Cea mai mare parte a timpului eu trăiesc cu un geamantan. Şi ţi-i imaginezi tu pe Foster şi pe Alicia locuind aici cu cei doi puşti neastâmpăraţi?

Sunny chicoti.

— Alicia nu prea pare tipul de femeie care să aprecieze un trofeu de cerb deasupra căminului, o armură în hol şi o colecţie de arme şi toma-hawk-uri pe perete. Şi apoi, plantele ornamentale ale Raviniei s-ar usca într-o săptămână.

Kale dădu din cap afirmativ.

— Cred că cei doi puşti sunt în stare să facă praf colecţia de artizanat grecesc şi chinezesc a Raviniei în două zile. Mâncară în tăcere câteva clipe, apoi el o privi iarăşi printre gene. E adevărat că nu greşeşti niciodată cu vremea?

— Rar.

— Cât de rar?

Oftă, nevrând să continue subiectul.

— Am greşit o dată sau de două ori.

Cu chipul imperturbabil el continuă s-o imobilizeze cu privirea.

— O dată sau de două ori? o întrebă el neîncrezător.

— Da, o dată aveam gripă. Ce era cu omul ăsta care o făcea atât de nervoasă, încât era în stare să-şi iasă din fire? Ai terminat? Se întinse după farfurie, nerăbdătoare să scape de aceste întrebări şi să părăsească încăperea.

El o prinse de încheietură.

— Nu, n-am terminat. Clătitele astea sunt cel mai bun lucru pe care l-am mâncat în ultima vreme şi am de gând să le devorez până la ultima firimitură. Continuă să mănânce părând absorbit, dar mâna sa stângă rămase pe încheietura ei. Ea încercă să şi-o retragă uşor, dar el o ţinea strâns, iar cu degetul mare îi mângâia absent tendoanele de pe spatele palmei.

Simţea căldura radiindu-i pe sub bărbie şi uşoare înţepături pe pielea capului. Va veni către

ea? Nu, bineînţeles, era numai în imaginaţia ei. Trase iarăşi. El o ţinu strâns. Curenţi seducători se încreţeau sub braţul ei şi i se răsuceau înăuntru ca un ciclon în formare. Avu senzaţia că a făcut o mare greşeală acceptând să stea în aceeaşi casă cu Kale Hoaglin, chiar şi pentru două săptămâni. Oh, era sexy într-adevăr şi, în alte împrejurări, s-ar fi simţit atrasă de el, dar nu avea de gând să fie o distracţie temporară pentru cineva care pur şi simplu stătuse prea mult în Bangladesh.

Când degetul său mare începu să facă incursiuni uşoare printre degetele ei, inspiră adânc, îşi smulse mâna şi sări în picioare.

— Ascultă, domnule Hoaglin, cred că ar trebui să ne înţelegem asupra unui lucru chiar acum. Eu nu vin pe post de încălzitor al patului odată cu casa. Relaţia noastră trebuie să fie strict profesională. Poate am înţeles eu greşit intenţiile dumitale, dar dacă încerci să insişti, o să ţip „hărţuire sexuală” atât de tare, încât reporterii vor fi pe urma dumitale înainte de apusul soarelui.

O privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Nu ştiu despre ce dracu’ vorbeşti. Dacă aş fi avut de gând să te agăţ, scumpo, nu m-ai fi înţeles greşit. Ochii lui o măsurară din cap până în picioare. Stai liniştită, nu eşti genul meu.

Un val de umilinţă o inundă. Ar fi vrut să se ghemuiască într-un fir de praf de pe podea. În afară de faptul că se simţea complet umilită, se simţea ciudat… părăsită. Refuzând să analizeze prea atent ultimul răspuns, luă o atitudine sfidătoare, zâmbind cu înţeles şi dând din cap:

— Bine, nu m-am imaginat niciodată ca ghid pentru un post TV. Îşi reţinu un chicotit când văzu că lovise în plin. Faţa i se răci asemeni unui front rece canadian.

— A fost o lovitură ieftină. Nu prea îmi convine chestia asta. M-am zbătut să devin un jurnalist serios încă de pe vremea când tu te jucai în ţărână.

— Nu mai fi aşa încruntat, Hoaglin; arăţi ca un urs, spuse ea, râzând. Nici măcar o umbră de

zâmbet nu apăru pe buzele sale. Împreunându-şi palmele sub bărbie într-un gest de rugăciune, ea se înclină.

— Vă cer iertare, venerabile, n-am vrut să vă deranjez. Ce-ar fi să încheiem meciul şi s-o luăm de la zero? Ce zici?

Măsurând-o din cap până-n picioare, solemn ca un îmbălsămător care priveşte un cadavru, aşteptă ceva timp înainte de a-i răspunde. Apoi făcu un gest scurt:

— Să zicem…

Adunând la repezeală farfuriile de pe masă.

Sunny spuse:

— Mă scuzi, o să le pun în maşina de spălat de vase şi plec. Eu muncesc…

— Sâmbătă?

— Da. Pentru ştirile de seară trebuie să fiu şi reporter şi prezentator. Treaba mea este să fac nişte chestii în sprijinul societăţii religioase din dimineaţa asta.

— Sună al naibii de plictisitor, zise el,

urmând-o în bucătărie.

— Probabil, dar politica de veşti bune a Raviniei înmormântează toate treburile interesante.

— Politica asta e pe punctul de a se schimba.

— Oh, aleluia! mai bine mai târziu…

Sunny îşi şterse mâinile şi aruncă prosopul pe masă.

— Mai toată lumea este pe punctul de a înnebuni din cauza afacerii ăsteia cu veştile bune. O adoram pe Ravinia, dar uneori avea cele mai ciudate idei. Cred că conceptul de veste bună i-a fost inspirat de guru-ul ei. Toată lumea, în afară de mătuşa ta, vedea că nu merge. Oamenii au nevoie de ceva excitant în vieţile lor.

— Chiar şi tu?

Râse.

— Mai ales eu. Ai văzut vreun reporter: de ştiri care se respectă, să nu umble după lucruri excitante?

— Da, eu credeam că tu eşti prezentatoare de

buletin meteo, nu reporter de ştiri.

— Redactor de buletin meteo, spuse ea, iritaţia ei la auzul termenului depăşindu-i vorbele. Şi vremea poate fi interesantă uneori, în special când bântuie vreun uragan prin golf. Dar nu am de gând să-mi petrec viaţa prezentând vremea. Am planuri mai mari în cap.

— Vai! Arăta uşor amuzat. Cel puţin aşa i se păru ei după uşoara mişcare a buzelor. Era greu să citeşti ceva de pe o faţă care era cam la fel de nuanţată ca a acelora din cvartetul Mount Rushmore.

— Crede-mă. Am înclinaţie pentru ştiri. Connie Chungs şi Diane Swayer şi-ar lua tălpăşiţa şi i-ar face loc lui Sunny Larkin, spuse ea râzând şi ieşind din bucătărie cu o ţinută exagerat de ţeapănă.

I se păru că a auzit o pufnitură în urmă, dar nu o băgă în seamă. Nu era dispusă să lase un cinic înăcrit să-i strice dispoziţia, chiar dacă acesta era „cineva” la post. El pur şi simplu nu

ştia rât de hotărâtă era să-şi atingi felurile pe care şi le propusese.

În holul de la intrare se îndreptă către masa pe care Ravinia o achiziţionase cu un an în urmă. Masa, aşezată în mijlocul holului impresionant, era mare şi rotundă, cu partea de sus din mozaic, iar cea de jos formată din trei elefanţi, ciopliţi cu migală dintr-un lemn exotic.

Sunny îşi luă geanta de pe masă şi îşi căută cheile. Lipseau. Îngenunche pe podea şi se uită printre picioarele mesei.

— Dumbo, tu mi-ai mâncat cheile?

— Cine-i Dumbo? întrebă Kale din spatele ei.

Sunny mângâie burta unuia dintre elefanţi.

— Flăcăul ăsta. Estella şi cu mine i-am numit „Dumbo şi prietenii”, dar Ravinia spunea că masa este divină, o adevărată operă de artă. Cred că este. Am înţeles că nişte muzee se bat pe ea… Cineva, pe un munte, undeva, şi-a petrecut întreaga viaţă să creeze chestia asta. Ridică din umeri. Fiecare cu ale lui. Pipăi în jurul mesei.

— Cauţi astea? Kale zăngăni nişte chei în faţa ei.

Sunny sări şi te înhaţă.

— Unde le-ai găsit?

— În frigider, lângă căpşuni.

— Mă întreb cum. or fi ajuns acolo? Dădu din umeri. În regulă, am plecat la treabă. La revedere, îi făcu cu mâna ieşind în grabă.

Kale o urmă în stradă.

— Te deranjează dacă merg şi eu?

— Nu merg direct la studiouri. Am adus acasă unul dintre microbuzele de la KRIP şi mă întâlnesc cu Carlos la societatea religioasă.

— Cine-i Carlos?

— Carlos Mandragon, echipa mea.

— O echipă formată dintr-o singură persoană?

— Foster ne-a pus la buget de austeritate, râse Sunny. Pot să te las la studio dacă vrei. Sau poţi să iei maşina Raviniei, care se află în garaj.

— Cred că o să merg cu tine. Nu-mi aduc

aminte când am mai fost la o societate religioasă, îşi inspectă hainele. Crezi că sunt îmbrăcat corespunzător?

Avea chef de glumă. Îi privi faţa căutând o urmă de zâmbet, dar fără succes. Îi privi cămaşa roz şi pantalonii chinezeşti pe care îi purta. Erau mult mai curate şi mai puţin mototolite decât hainele pe care le avusese cu o zi mai devreme.

— Cred că o să treci. Corpus Cristi nu este un loc prea pretenţios.

— Vrei să conduc eu? întrebă el.

— Nu. O să-ţi facă bine să laşi frâiele pentru câteva minute. Urcă.

După ce plecară, Kale o privi încruntat.

— Ce voiai să spui cu remarca aceea despre frâie?

— Scuze, şefu, dar mi-ai părut ca tipul de om căruia îi place să fie la comandă. Dacă greşesc, acceptă scuzele mele.

— Ţi le-am acceptat. Şi taie chestia asta cu „şefu’”. Mă faci să mă simt bătrân.

— În regulă, şefu, adică Kale. Şi nu m-am mai jucat în ţărână de multişor, de vreo paisprezece ani. Apropo, pentru că avem timp, sper că nu te deranjează că trebuie să fac nişte servicii pe drum.

Ridică o sprânceană.

— Treburi personale în timpul serviciului?

O tachina? Ce-i putea spune cu expresia asta de continuă încruntare?

— Microbuzul companiei are nevoie de combustibil, i-o întoarse ea, apoi adăugă zâmbind cu subînţeles: De vreme ce am numai doi dolari şi şase cenţi în geantă, o să trebuiască să opresc la bancă. O să mă concediezi, şefu?

— Nu înainte de a te tampona cu Buick-ul ăla.

Apăsă violent pe pedala de frână.

— L-am văzut.

— Îhî…

După ce opriră pentru a face plinul cu benzină, pe care Kale insistă s-o plătească el,

merseră la mica filială a băncii unde îşi avea Sunny contul. Intrând în parcare, ea avu o senzaţie ciudată, nu o senzaţie meteorologică, ci una mai generală, mai pătrunzătoare, care o şocă şi o puse în gardă.

— Vorbeai serios despre schimbarea în politica de ştiri de la KRIP? întrebă ea.

— Foarte.

— Atunci ia camera de luat vederi din spate.

— De ce?

— Am o ciudată… E o mare îmbulzeală în faţa băncii. Jaf în desfăşurare, ţipă ea.

În vreme ce Kale se întindea după camera de luat vederi, doi bărbaţi cu pungi de hârtie fugeau din bancă. Un gardian de la uşă ţinti şi trase când cei doi se năpustiră pe locurile din spate ale unui automobil care-i aştepta. Al treilea bandit, cu o şapcă trasă peste ochi, se împiedică, scăpă punga, apoi ridică pistolul şi trase spre gardian. Două gloanţe muşcară din stâlpul de susţinere în spatele căruia se adăpostise gardianul. Când

banditul se întinse după pungă, Sunny acceleră.

— Ţin-te bine, ţipă ea la Kale care era jumătate afară pe fereastra microbuzului, filmând scena. Izbi maşina din spate. Banditul trase un foc în direcţia ei şi o pânză de păianjen din ţăndări apăru pe parbriz în dreptul locului pasagerului. Banditul se aruncă pe locul din faţă al bătrânului Chervolet Monte Carlo, iar pneurile scârţâiră când maşina demară cu uşile încă deschise. Sunny îl urmă, ţipând la Kale:

— Eşti teafăr?

— Sunt teafăr, opreşte microbuzul.

— Nici nu mă gândesc. Strânse volanul şi apăsă mai tare pe acceleraţie.

— La dracu', am spus să-l opreşti. O să te omoare.

— Las-o baltă Hoaglin, asta o să fie cea mai importantă ştire în seara asta la KRIP. Filmează! auzi în depărtare sunetul sirenelor maşinilor de poliţie, apucă telefonul mobil şi apăsă pe 911.

Îi urmării pe bandiţi virând strâns la colţuri,

până când se auzi o altă împuşcătură. Mai încetini, dar ţinu automobilul ia vedere, descriindu-i poliţiei ruta acestuia.

— Este un Monte Carlo maron, vechi. Suntem pe strada Gollihar, chiar dincolo de Parkdale Piaza. Aşteptaţi. Tocmai au virat la stânga pe McGregor. Se ţinu în urma lor.

Două echipaje Caprice ale Departamentului Poliţiei din Corpus Cristi apărură în viteză de pe o stradă laterală, cu sirenele ţiuind şi luminile aprinse şi depăşiră microbuzul. Sunny văzu o altă maşină a poliţiei apropiindu-se de pe o stradă din faţa lor, iar locuitorii din zonă ieşiră afară, urmărind cu gurile căscate tevatura.

Încercând să evite coliziunea, automobilul maron şterse un colţ şi se izbi într-o maşină de gunoi parcată în curbă. O mamă îşi înhăţă, ţipând, copilul de pe tricicletă şi fugi în direcţie opusă. Trei maşini de poliţie, într-o amestecătură de lumini roşii şi albastre şi o zarvă de sirene ţiuind, se adunară în jurul maşinii zdrobite de sub a cărui

capotă distrusă ţâşnea abur.

Sunny frână la colţ, iar Kale, cu camera pe umăr, sări şi alergă spre grupul de maşini. Luând un microfon şi un pachet de baterii din spatele microbuzului, alergă în urma ei, punându-şi rezerva de baterii în jurul taliei.

Altă maşină de patrulare frână cu zgomot blocându-le drumul, iar cinci poliţişti ieşiră din cele trei maşini şi luară poziţie de acoperire.

— Aruncaţi-vă armele, ţipă unul dintre poliţişti, şi ieşiţi afară cu mâinile sus.

Pentru o clipă, totul fu atât de liniştit, încât singurul lucru pe care îl auzi Sunny fu sâsâitul radiatorului distrus, foşnetul tulpinilor de palmier şi respiraţia ei precipitată.

Întâi o uşă, apoi cealaltă se deschiseră încet. Trei bărbaţi ieşiră cu mâinile deasupra capului. Al patrulea se împiedică, văitându-se.

— Ascultă, omule, sunt rănit, piciorul îmi sângerează.

— Mare minune, spuse unul dintre poliţişti,

dacă nu-i Amos. Aţi făcut ceva cumpărături, nu-i aşa? Tu şi prietenii tăi sunteţi în mare belea, amice. Mâinile pe capota maşinii!

Kale filma şi întreba, în vreme ce grupul de bandiţi era percheziţionat şi li se puneau cătuşele.

— Îi puteţi identifica pe aceşti oameni, domnule poliţist?

— Mai târziu, spuse ţâfnos poliţistul holbându-se la cameră, să verific la staţie.

Sunny îşi agăţă în grabă microfonul şi înaintă zâmbind.

— Domnule sergent – privi către plăcuţa cu numele acestuia – Murdock, sunt Survny Larkin de la postul KRIP, pot să vă pun câteva întrebări, vă rog?

Îmbufnarea poliţistului se transformă în zâmbet.

— Sunny, dumneata i-ai urmărit pe hombres ăştia? Hei, te văd la TV tot timpul. Cum o să fie vremea mâine? l-am promis băiatului meu că-l duc la pescuit.

— O să fie o zi de pescuit până pe la mijlocul după-amiezii. Sper să prindeţi ceva mare. Îi zâmbi cu amabilitate. Acum, domnule sergent Murdock, dacă îmi permiteţi, să vă pun câteva întrebări…

Kale privea uimit cum Sunny îl fermecă pe bătrânul poliţist şi-i luă un interviu al naibii de bun. Nici nu-l condamna pe poliţist; Kale i-ar fi spus probabil totul, până şi mărimea chiloţilor pe care îi purta dacă i-ar fi fluturat prin faţa ochilor genele acelea lungi şi mătăsoase.

Când Murdock îi identifică pe doi dintre bandiţi ca fiind delincvenţi deosebit de periculoşi, cu caziere solide, Kale se cutremură. Realitatea pericolului prin care trecuse Sunny îl izbi abia acum. În timp ce interviul se desfăşura, iar adrenalina începea să i se disipeze, fu nevoit să facă eforturi pentru a ţine camera nemişcată. De fapt, tremura. Nu-i fusese teamă pentru el, la dracu', se strecurase de zeci de ori printre gloanţe pentru un reportaj, dar gândul că unul dintre acestea ar fi nimerit între ochii mari şi albaştri ai

zvârlugii acesteia de fată, îl descumpănea.

Când interviul luă sfârşit şi ei promiseră că vor veni la secţie mai târziu, pentru depoziţii, Kale se îndreptă încet către microbuz. Imaginea parbrizului spart şi a barei de protecţie din faţă îl şocă şi mai tare. Era o minune că nu fusese grav rănită. Aşează camera şi aşteptă cu mâinile în şolduri, în vreme ce ea venea zâmbind bucuroasă şi părând că a uitat de pericolul prin care trecuse. Îi venea s-o strângă de gât.

— N-a fost fantastic? întrebă ea radiind. Ce reportaj, îmi vine să zbor. Se învârti de două ori înainte ca el s-o prindă de umeri.

— Ai merita o bătaie, îi ţipă în faţă.

Zâmbetul îi dispăru iar ochii îi aruncau scântei albastre.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta. Ce se întâmplă cu tine? Ai făcut insolaţie în Bangladesh?

— Insolaţie? Cel puţin eu am la ce să fac insolaţie. Nu realizezi pericolul prin care ai trecut? Nu înţelegi că ai fi putut fi ucisă? Ai chef

să fii ucisă?

— Să cred că marele Kale Hoaglin n-a trecut niciodată prin situaţii dificile pentru a face un reportaj?

Pufni dispreţuitor.

— Pentru că eşti bărbat?

— Da, nu. Nu pentru că tu ai fi fată…

— Femeie.

— Femeie. Este o chestiune de experienţă. Să nu mai încerci vreodată o cascadorie prostească precum aceasta.

— Oh, las-o baltă, Hoaglin. Dădu din mână. Nu l-ai auzit pe sergentul Murdock? Suntem eroi. Şi am făcut rost de un reportaj care va aduce credibilitate lui KRIP. S-ar putea ca penele lui Foster să se cam pleoştească atunci când va vedea microbuzul. Arătă cu mâna către microbuzul avariat.

— Lasă-l dracu’ de microbuz.

Ea zâmbi.

— Cum zici tu, şefu’. Trebuie să mai trecem

şi pe la bancă şi să mai luăm câteva interviuri. Crezi că ar trebui să telefonăm la post să trimită pe altcineva la societatea religioasă?

În vreme ce vorbea, el îi urmărea mişcările agitate ale capului, scânteile strălucitoare din priviri, mişcarea excitantă a buzelor. Pielea părea că-i arde; îl fascina. Simţi nevoia s-o atingă, să-i simtă moliciunea sub degetele sale aspre.

— Ei? întrebă ea.

— Ei, ce?

— Ce ai de gând să faci?

Ce avea de gând să facă? La dracu', voia s-o sărute până i-ar rupe oasele. Voia s-o strângă în braţe şi s-o frământe până la ultima rotunjime. Voia să-şi îngroape faţa între sânii ei şi să-i simtă mirosul. Voia să-i facă lucruri care i-ar fi şocat sensibilitatea.

— Şefu'!

— Nu-mi spune aşa, mormăi el.

— Da, să trăiţi, răspunse ea ironic, Cu acel zâmbet care îl îndemna şi mai mult să o sărute.

— La dracu’, îşi reaminti el, era doar un copil, pur şi simplu un copil. Cei zece ani care-i separau erau zece ani de viaţă grea, o prăpastie de urâţenie şi experienţe neplăcute care-i absorbise delicateţea din suflet cu mult timp în urmă. Nu avusese niciun fel de relaţii cu persoane asemenea ei. Aproape că avea senzaţia că răutăţile vieţii de care se lovise în ultimii câţiva ani ar murdări-o dacă ar atinge-o.

— Cred că putem chema pe cineva de la post să ia banda cu jaful, pentru procesare, iar noi vom putea ajunge la timp la societatea religioasă să prindem sfârşitul.

— Regula numărul unu, fetiţo, spuse el permiţându-şi să-i atingă vârful nasului, niciodată, niciodată să nu laşi pe altcineva să-ţi proceseze reportajele tale trăsnet.

Ea se înclină în faţa lui.

— Da, şefu’.

Capitolul 3

Duminică dimineaţa, Sunny, absorbită de prima pagină a ziarului Caller-Times din Corpus Cristi, îşi sorbea cafeaua şi întinse mâna în mod automat după o altă gogoaşă.

— Vai, ia te uită! Noi dăm titlurile, spuse ea Estellei şi lui Kale care şedeau la măsuţa pentru micul dejun.

Kale mormăi ceva în omleta sa, iar Estella apucă ziarul.

Citind, o sprânceana i se ridică, iar gura i se rotunji fluierând în surdină:

— „Echipa de ştiri a postului KRIP descoperă jefuirea unei bănci”. Mamă, mamă, o poză color şi întreaga chestie. Îmi pare rău că nu am fost de faţă la „îndrăzneaţa urmărire de mare viteză11. V-am spus că eu cred că tot reportajul vostru de la ştirile de aseară a fost nemaipomenit? o întrebă pe Sunny.

Sunny se înclină, împăunându-se pentru compliment.

— Cel puţin de trei ori, dar mai spune o dată.

— N-aş vrea să ţi-o iei în cap.

— Exclus, dar a fost un super reportaj, nu-i aşa? N-am putut dormi azi-noapte gândindu-mă la asta. Am râs toată noaptea. Dar aproape totul i se datorează lui Kale. Când am pus totul cap la cap, m-a învăţat mai mult despre scris, editare şi despre efect dramatic decât am învăţat în patru ani de facultate. E strălucitor. Kale, ţi-am spus că eşti strălucitor?

El dădu din cap.

— Ai făcut o treabă bună.

Ea se bâţâia în scaun zâmbind şi fălindu-se.

E. E!! a îl privi pe Kale pe deasupra ziarului.

— Asta înseamnă că politica de strei a lui KRIP s-a schimbat în „sare şi piper”?

Kale se lăsă pe spate în scaunul său înalt din stejar.

— Înseamnă că KRIP va prezenta o emisiune

solidă şi echilibrată.

— Asta înseamnă că o să dăm deoparte şi rahatul din emisiunile de ştiri şi o să-i dăm ceva acţiune?

— Dar crezi că eşti în stare să te descurci?

Se aplecă în faţă cu o mână sprijinită pe masă, un pumn înfipt într-un şold şi dădu din cap cu vigoare exagerată.

— Crezi că este în stare Michael Jordan să joace baschet?

Gura ei senzuală luă forma unui zâmbet de superioritate.

— Pariez pe contul tău din bancă că sunt în stare. Ştiu mai multe despre sport decât toţi clovnii ăştia de la alte posturi puşi laolaltă.

— Cel puţin ai o părere bună despre tine, spuse Kale sec.

— Oh, este adevărat, interveni Sunny. Este fata lui Cherry Morris.

Sprânceana lui Kale se ridică.

— Cherry Morris, antrenorul din NBA?

— Chiar ei, spuse Estella.

— A crescut într-o familie foarte sportivă, adăugă Sunny. Mama sa a câştigat o medalie de aur la alergări, iar Estella a intrat la facultate cu o bursă de sport. Fratele ei mai mic a câştigat un premiu important la fotbal, acum doi ani. Ce premiu a fost ăla, Estella?

— Heisman.

— Morris. Fruntea lui Kale se încruntă uşor. Morris. Chapman Morris care joacă la Washington Redskins?

— Este fratele meu mai mic.

— Sunt impresionat.

Estella chicoti.

— Şi uşurat al dracului că doamna înaltă şi însărcinată s-ar putea să-şi ştie meseria, la urma urmei.

Sunny se ridică şi începu să strângă masa.

— Estella, trebuie să ne urnim dacă vrei să mergem la Padre Island. Îi spuse lui Kale: Mergem după scoici. Vrei să mergi şi tu? Când el ezită,

adăugă: Oh, hai, gât a trecut de când ai mers ultima oară pe o plajă, în Texas, fără să faci altceva decât să cauţi scoici? Te provoc chiar la un hot dog şi o bere. Zâmbi. În plus, dacă vii şi tu, putem să mergem cu decapotabila Raviniei şi să-i dăm capota jos.

— Ravinia şi-a cumpărat o decapotabilă? întrebă Kale. Nu mă surprinde asta, dar ea a condus întotdeauna un Cadillac.

Estella şi Sunny se priviră şi râseră.

— Nu şi-a schimbat obiceiul. Aşteaptă şi-ai să vezi.

După încă nişte mofturi, consimţi să le însoţească şi toată lumea se duse să se echipeze în ţinută sport.

În locul rochiei sale de cules scoici, Sunny se echipă cu un tricou nou din bumbac şi un şort galben care se asorta cu pălăria de pai, cu panglici din şifon. Îşi făcu şi un machiaj discret, spunându-şi că este împotriva soarelui, nu pentru că mergea şi Kale.

Era evident că el nu se chinuise prea mult cu îmbrăcatul, se gândi ea când îi văzu jos. Purta o pereche de pantaloni scurţi, roşii, şi un tricou roz-pal. Trebui să admită că pantalonii scurţi îi descopereau picioarele musculoase şi că tricoul roz se potrivea cu bronzul său şi arăta un piept care, probabil, adusese fiori multor inimi, nu a ei, bineînţeles. Ea era imună, Kale Hoaglin era doar şeful ei şi, temporar, colocatar, îşi reaminti ea. Ea nu era interesată, el nu era interesat. Dar de ce, se întrebă ea, dacă nu era genul lui, ochii lui o măsurau ca şi cum ar fi dezbrăcat-o? Era chiar în stare să simtă hainele arzându-i pe, ea. Şi de ce, dacă era imună la privirile sale aspre şi la prezenţa sa hipnotică, se simţea ca şi când i se aprindea un foc între degetele de la picioare de fiecare dată când o privea cu ochii aceia intenşi şi scrutători?

Poate interpreta greşit semnele, îşi spuse ea. Apoi, ochii li se întâlneau şi rămâneau aşa. Aproape că-i simţea mâinile pe corp şi respiraţia

pe faţă. Nu, nu, asta niciodată.

Se uită într-o parte, jucându-se cu pălăria, privind-o pe Estella peste umăr, pe scări.

— Eşti gata? o întrebă Sunny pe prietena ei.

— Dacă nu vă deranjează, spuse Estella, ăsta mic cam dă din picioare şi cred că mi-ar fi mai bine dacă aş sta acasă cu picioarele în sus şi aş privi jocurile Astros Braves la TV.

— Te simţi rău? Rămân cu tine, spuse Sunny imediat. Devenise dintr-odată nervoasă la gândul de a rămâne singură cu Kale.

— Scumpo, nu mi-e rău. Sunt doar însărcinată.

Şi cred că o să mă simt mai bine dacă rămân acasă, aproape de o baie.

Părând îngrijorat, Kale spuse:

— Nu e timpul…

Estella râse.

— Nu, nu, doctorul mi-a spus joia trecută că mai am cel puţin două săptămâni. Voi duceţi-vă şi distraţi-vă.

Sunny ezită. Îi aranja Estella treburile, sau chiar prefera să rămână acasă? Nu prea s-ar fi simţit în largul ei, singură cu Kale. La dracu', lua lucrurile mult prea în serios. Mergeau doar să se plimbe cu maşina spre Padre, să caute scoici şi să frigă nişte cârnaţi pe grătar. Ce se putea întâmpla?

— O să ajungem acasă destul de devreme pentru ora Lamaze în seara asta. Sunny îşi ridică capul, apoi o întrebă pe Estella. Îţi aduci aminte unde am pus cheile Raviniei?

— Am văzut nişte chei în cutia de pâine.

Se duse în bucătărie să verifice şi se întoarse cu mâna goală şi dezgustată.

— Acelea erau ale mele.

Kale se duse la armură şi din vârful lancei scoase un set de chei cu inimioară roşie agăţată de ele.

— Ce-i cu astea?

— Bingo.

Îşi încărcaseră bagajele pentru picnic în

Cadillac-ul Atlante alb şi luxos al Raviniei, dădură capota jos şi, cu Kale la volan, în curând erau pe autostradă către insula South Padre.

Deşi cerul era uşor acoperit, destul ca să ţină temperatura la un nivel suportabil, Sunny scoase din geantă o sticlă cu loţiune de plajă şi începu să se ungă pe părţile expuse la soare. Kale o privea cu coada ochiului, admirându-i curbele perfecte ale picioarelor, moliciunea braţelor, supleţea degetelor mişcându-i-se pe corp, corp care îl obsedase de când dăduse peste ea în baie. Doar cu puţină imaginaţie îşi putea închipui acele degete suple mângâindu-i pielea. Dând frâu liber imaginaţiei şi-o închipuia în patul său, caldă şi moale sub el, murmurându-i numele. Se simţi răscolit.

— Vrei şi tu?

Surprins de întrebarea ei, aproape că spuse:

— La dracu', da. Ce? întrebă el în schimb.

— Loţiune de plajă. Vrei şi tu? îi întinse sticla de plastic verde.

— Poate mai târziu. Se frământa în scaun. Nu e ea pentru tine, Hoaglin. Nu. Bagă-ţi bine minţile în cap.

— Cred că ar trebui. Toate dovezile ştiinţifice din ziua de astăzi spun că toţi trebuie să folosim loţiune de plajă.

— Conduc acum, spuse el scurt.

— Pot să te dau eu.

— Nu. Dacă începea să-şi plimbe degetele pe coapsele lui, ar fi izbit decapotabila în N-ul din faţă.

— Nu trebuie să fii aşa urâcios. Mă preocupă doar sănătatea ta. Cel puţin, dă-ţi pe faţă.

— Uf, drace, spuse el, întinzând două degete. Dă-mi puţin. Eşti mulţumită? o întrebă el când se conformă, întinzându-şi de câteva ori loţiunea pe obraji şi pe nas.

— Pentru moment. Zâmbi şi aruncă sticla înapoi în geantă. Când ajungem pe plajă poţi să faci o treabă mai bună.

Dădu din cap şi chicoti înfundat. Sunny

Larkin era ceva deosebit. Cine ar fi crezut, uitându-se la chipul ei dulce şi inofensiv, că avea totuşi tenacitatea unui buldog?

Kale porni radioul şi îl potrivi pe un post de divertisment, pentru a avea la ce să se gândească. Cu cotul stâng deschise geamul şi curentul îi zburli părul. Conducea maşina pe drumul cunoscut, care traversa Intracostal Waterwy, între Laguna Madre şi Golful Corpus Cristi. Cadillac-ul Atlante rula lin, ca într-un vis. I se părea o veşnicie de când nu mai condusese altceva decât un jeep vechi sau un camion ruginit, cu banchetele desfundate. Cât timp trecuse de când nu mai condusese pe drumul ăsta într-o decapotabilă, cu o fată frumoasă lângă el? Zece ani, poate cincisprezece, îşi aducea aminte cu drag de călătoriile la Padre în Corvette-ul pe care mătuşa sa Ravinia i-l făcuse cadou la terminarea liceului. Doamne, cât de mult iubise maşina aceea.

— Ai zâmbit! Chiar ai zâmbit.

Kale o privi pe Sunny.

Ea râse şi bătu din palme.

— Ai zâmbit, nu credeam că eşti în stare.

Indignat, Kale mormăi.

— Bineînţeles că sunt în stare. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Nu te-am văzut niciodată zâmbind. Am văzut câteva încercări, ca şi cum ai fi vrut să zâmbeşti, dar niciodată nu am văzut un zâmbet sănătos, din toată inima, cu toată gura. La ce te gândeşti?

— La vechea mea decapotabilă Corvette. Mândria şi bucuria tinereţii mele. Era neagră.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A furat-o cineva la vreo două săptămâni după ce m-am mutat la New York. La dracu', mi-a sfâşiat inima. M-am simţit ca şi cum aş fi pierdut un prieten vechi.

— Nu ţi-a dat asigurarea alta?

Ridică din umeri.

— Linele lucruri sunt de neînlocuit. Oricum, nu era practic să am o maşină în New York şi când

am fost transferat la Whasington, am închiriat una simplă şi funcţională. Cu numirile peste graniţă care au venit mai târziu, era mai simplu să închiriez o maşină sau să mă folosesc de transportul local, în unele locuri unde am stat am fost norocos să găsesc o căruţă trasă de măgari.

— Glumeşti.

Se simţea din ce în ce mai relaxat conducând decapotabila albă pe şoseaua Park 22, mult mai relaxat, cum nu mai fusese de mult timp. Fără ca el să-şi dea măcar seama, Sunny îl descususe în legătură cu diverse întâmplări prin care trecuse, de la ricşele din orient la cămilele din Maroc.

— Mi-ar plăcea să călăresc o cămilă. Te-ai simţit ca Lawrence din Arabia navigând prin deşert? întrebă ea dând din mâini expansiv.

O privi şi zâmbi. Niciodată nu mai întâlnise pe cineva ca ea. Răbufnea ca o fântână de lumină. Descoperea că ar vrea să-şi înfunde mâinile în vibraţiile ei şi să se spele cu vivacitatea ei. Ceva din ea era magic, eteric şi totuşi elementar. Şi

foarte îmbietor. Avea o poftă de viaţă care dispăruse din el de mult – dacă avusese vreodată aşa ceva. Tot ceea ce ţinea de ea îl atrăgea ca un foc, ce pârâie într-o noapte rece.

— Cămilele nu navighează prin deşert, galopează. În afară de faptul că sunt al dracului de neconfortabile, sunt animale nesuferite cărora le place să muşte şi să scuipe. Mai degrabă aş călări un cal. Şi un elefant este mai bun.

— Un elefant! Oh, ce nostim. Ai fost în India?

— Nu, după câte îmi aduc aminte, asta s-a întâmplat în Dallas. Una dintre primele mele sarcini ca reporter TV a fost să relatez venirea circului în oraş. Am călărit un elefant, de la tren până la locul unde avea loc reprezentaţia. Este mult mai înclinat, decât pare bine la prima vedere. Linda Ellerbee a spus cândva că fiecare reporter cu care vorbise călărise un elefant într-un anumit moment, la începutul carierei ei sau a lui.

— Cred că am ceva lipsuri în educaţie. Mi-am făcut programul de spectacole cu câini şi tăieri de

panglici, dar nu am călărit niciodată un elefant la circ.

— Toate la timpul lor, fetiţo.

— Nu sunt fetiţă. Am fost reporter timp de patru ani.

El îşi reţinu un chicotit.

— Aşa mult?

Ea îşi ridică bărbia şi-şi ţuguie buzele încercând, se gândea el, să-şi arate supărarea. Tot ce reuşi fu să arate că era foarte drăguţă şi bună de sărutat.

— Ştiu că nu am atâta experienţă cât tine, spuse ea, dar o să ajung şi acolo. Îşi concentra atenţia la hoteluri, proprietăţi şi clădiri ce se întindeau spre capătul de nord al insulei. Îmbufnarea nu-i ţinu decât o clipă, apoi se întoarse spre el, la fel de proaspătă şi de nerăbdătoare ca înainte.

— Povesteşte-mi ce ai făcut în Iran şi în Bangladesh. A fost interesant să scrii reportaje despre război şi despre musoni în locuri atât de

exotice?

Se strâmbă la amintirile care îi fulgerau prin minte: miros de foc de arme şi distrugeri, vederea trupurilor mutilate şi însângerate, plânsul mieunat al copiilor fără adăpost şi cu burţile enorme, mirosul acid al ororii şi disperării.

— Sper că n-o să afli niciodată. Mai degrabă, vorbesc despre cămile şi despre elefanţi.

Ea se întinse şi-i atinse braţul. Bicepsul i se contractă la atingere. Mâna ei era mică, moale şi liniştitoare.

— A fost rău? întrebă ea în şoaptă.

— Mai rău decât ţi-ai fi putut închipui vreodată. Mai bine te ocupi de vreme şi de societăţi religioase.

— Hoaglin, sunt mai tare decât arăt.

Ea îşi retrase mâna, iar el scrâşni din dinţi pentru a nu-i cere să-l atingă iarăşi. Ce ruşine să stea aici doar două săptămâni. Se zgribuli gândindu-se la acest lucru. La dracu', era bine că era aici doar pentru două săptămâni. Dacă ar fi

stat mai mult, s-ar fi înmuiat şi şi-ar fi tocit colţurile. Îşi alesese drumul cu ani în urmă şi nu era loc şi pentru cineva ca Sunny Larkin care, în ciuda protestelor sale, era un pisoiaş în lumea sa de tigri.

Se opriră şi plătiră la intrarea în parc, apoi amândoi tăcură cât timp maşina lua viteză pe şoseaua orizontală de pe litoralul insulei Padre, partea de mijloc a insulei lungi, neafectată de dezvoltare şi renumită pentru păsările şi plajele sale. Dune înalte, pline de iarbă, albe şi bătute de vânt, ascundeau apele golfului în partea stângă şi ale Lagunei Madre, în dreapta.

— Vrei să oprim la Malaquite? o întrebă Kale numind plaja unde se afla centrul de vizitare.

— Prea aglomerată, clătină din cap Sunny. Hai să mergem cât se poate de departe.

Merseră până când şoseaua se sfârşi la South Beach, apoi mai merseră încă câteva mile pe nisipul tare al ţărmului golfului, trecând pe lângă şiruri de remorci şi N-uri, familii la plimbare şi

grupuri de adolescenţi zbenguindu-se prin şi pe lângă apă. Kale opri într-o zonă pustie, unde iarba creştea pe dune până la înălţimea genunchilor iar scoicile scânteiau pe plajă.

— E bine aici? întrebă el. Este cel mai îndepărtat loc unde se poate ajunge fără o maşină cu tracţiune integrală.

— Perfect. Scotoci în geanta ei şi scoase loţiunea de plajă. Zâmbi şi o ridică. Pariez că ai crezut că am uitat. Vrei să te dau eu?

Îi luă sticla din mână şi mormăi.

— Mă dau eu.

Cât timp el se dădea cu loţiunea, Sunny îşi luă pălăria de pai galbenă şi două pungi de plastic pentru scoici. Ieşi din maşină şi se îndreptă spre marginea plajei, privind valurile rostogolindu-se şi ascultând sunetul năvalnic al apei şi schimbările ei subtile spălând ţărmul; respiră aerul proaspăt şi sărat. Închise ochii şi-şi întinse bărbia pentru a se bucura de căldura soarelui şi de jocul vântului rece pe faţă şi pe gât. Îşi depărtă braţele vrând să

mângâie vântul. Simţind prezenţa lui Kale în spatele ei, râse.

— Nu-i aşa că e minunat?

— Minunat.

Se întoarse spre el şi zâmbetul îi păli. Privirea lui nu era aţintită la apă. Ochelarii lui sclipeau cu imaginea ei. Deşi nu putea să-i vadă ochii, era în stare să le simtă intensitatea, prinzând-o şi mângâind-o. Răsuflarea i se opri şi o moleşeală de moment o cuprinse ca şi cum ar fi fost acoperită de un val.

Se scutură de senzaţie, râse nervos şi-i puse o pungă de plastic în mână.

— Asta este a ta.

— Ce căutăm?

— Specimene bune. Orice neobişnuit. Nu prea ştiu multe despre scoici. Una dintre nepoatele mele are o pasiune pentru ele şi am adunat destule pentru a umple o ladă pentru ziua ei de naştere.

— O ladă? întrebă el mirat.

Ea chicoti.

— O ladă mică. Cam atât de mare. Măsură cu braţele lăţimea unei cutii de pantofi. Perioada cea mai bună pentru mers la cules de scoici este iarna sau după furtună, dar ziua ei de naştere este peste două săptămâni. Am câteva adunate, dar dacă n-o să găsim destule astăzi, o să trişez şi o să cumpăr restul.

Merseră de-a lungul plajei aproape o oră, examinând nemulţumiţi mai tot ce găseau.

— Aproape că-mi merit berea şi hot dogul pe care mi le-ai promis, spuse Kale.

Sunny îşi şterse fruntea asudată şi-şi făcu vânt cu pălăria de pai.

— Şi eu.

Se întoarseră în locul unde era parcată maşina şi săpară o groapă mică în nisip pentru focul de friptură. Cât timp Kale aprinse focul, Sunny scoase două beri de la rece, întinse prosoapele la umbra unei dune şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe unul dintre ele.

Kale se trânti lângă ea şi-i luă o cutie de bere din mână. O deschise şi sorbi tot conţinutul, apoi rostogoli cutia pe frunte.

— Doamne, ce bine, au fost clipe când aş fi dat sute de dolari pentru o bere rece ca gheaţa.

— În misiune?

— În multe locuri nu am avut gheaţă sau bere. În majoritatea timpului eram al dracului de norocos dacă aveam apă călâie îmbuteliată. Cel puţin nu m-am îmbolnăvit de holeră sau dizenterie.

— Sună cam trist.

— Evenimentele în ştiri nu au loc întotdeauna lângă un hotel de lux.

Sunny avu ciudatul impuls de a-i netezi linia sprâncenei cu degetul şi de a-i aranja părul ciufulit. În loc de asta, luă o înghiţitură de bere.

— Unde te duci când pleci din Corpus?

Dădu din umeri.

— Depinde ce o să se întâmple în două săptămâni. Oriunde. Se întinse alături de prosop şi

îşi sprijini capul pe o mână. Vorbeşte-mi despre nepoata pentru care adunăm scoici.

Ea zâmbi, gândindu-se la ea.

— Are opt ani, este fiica surorii mele mai mari şi poartă acelaşi nume ca mine.

— Aveţi o altă Sunny în familie?

— Nu, numele meu adevărat este Virginia.

Îi privi chipul şi se încruntă.

— Virginia nu ţi se potriveşte. De ce ţi se spune Sunny?

— Pentru că am fost un copil foarte fericit. Tatăl meu a început să-mi spună micuţa domnişoară Rază de soare, care s-a transformat în Sunny şi aşa a rămas. Îşi întoarse ochii către el. Spre deosebire de alte persoane pe care le-aş putea numi.

— Nu putem fi toţi şefi de galerie, domnişoară Rază de soare.

— N-am fost niciodată şef de galerie, îl informă ea.

— De ce nu? Ai o înclinaţie naturală pentru

aşa ceva, în vinerile seara, când au loc meciurile de fotbal.

— Nu-i chiar aşa. Vinerea seara eram prea ocupată cu făcutul hot dog-urilor şi al hamburger-ilor la Dairy Queen. Cu şase copii în familie, toată lumea trebuia să ajute, dacă voiam haine pentru şcoală şi mâncare pe masă. Sări în picioare. Că veni vorba despre mâncare, cred că sunt gata cărbunii. Mor de foame.

După ce au mâncat şi au băut încă o bere, începură să caute într-o altă direcţie decât cea în care încercaseră mai devreme, mergând o milă sau mai mult, la sud de maşină.

— Oh, priveşte, strigă ea, îngenunchind pe nisip. Am dat peste o mulţime de scoici. Adună câteva şi le puse peste celelalte în pungă. Au mai adunat scoici încă o jumătate de oră, mergând spre sud în căutarea lor.

— Ce părere ai despre asta? Kale îşi întinse mâna pentru a-i arăta ce a găsit.

— Oh, este un dolar de nisip şi este absolut

perfect. Aş fi vrut să avem timp să căutăm mai mulţi, dar mai bine ne întoarcem la maşină. Am mers departe şi în câteva minute va începe să plouă.

El se uită la cerul senin şi se încruntă.

— N-o să plouă.

— Ba da. Ai încredere în mine.

— Nu o să plouă, am verificat la serviciul meteorologic. Hai să vedem dacă mai găsim un dolar de nisip.

— Dar, Kale…

El o privi iritat.

Ea dădu din umeri.

— Dacă nu-ţi pasă că te uzi, mie nu-mi pasă, dar urăsc ca interiorul decapotabilei să se fleşcăiască.

— Nu o să plouă.

— Nu este ceea ce-mi spune urechea, mormăi ea, trăgându-se de lobul urechii stângi.

— Urechea ta? Ce are de-a face urechea ta cu toate astea?

Ea oftă.

— Nu contează.

— Nu, vreau să ştiu exact ce dracu’ tu…

O rafală bruscă de vânt îi luă pălăria şi i-o smulse de pe cap.

— Pălăria mea, scânci ea, încercând s-o prindă.

— O prind eu, ţipă Kale, dar pălăria îl depăşi. Îi puse punga cu scoici în mână şi alergă, se împiedică de trestiile căzute, dar altă rafală o ridică şi o duse către dune.

Se năpustiră amândoi în sus, pe bancul de nisip, după ea. Kale făcu un salt în aer, dar vântul îi smulse momeala nestatornică din mână iar el aterizâ în nas. Înjură, scuipă nisip şi se ridică în picioare.

— A zburat acolo, ţipă Sunny şi trecu peste creasta unei alte dune. Pălăria galbenă de pai părea vie, jucându-se de-a prinselea ca o zână răutăcioasă, aşteptându-i să se apropie şi zburând când se apropiau.

Ajunseră ticăloasa galbenă pe vârful altei dune, prinsă într-o tulpină, cu panglicile fluturând în vânt, tachinându-i şi dându-le cu tifla.

— Acum te-am prins, zise Kale, mormăind înjurături şi căţărându-se cu Sunny în urma lui.

Chiar când vântul o eliberă, sări şi o prinse, strângând-o ca pe o minge de fotbal. Sunny se împiedică de el, îşi pierdu echilibrul şi era gata să cadă. El o prinse şi amândoi alunecară în nisipul mişcător, rostogolindu-se pe panta dunei într-un amestec de braţe, picioare, ochelari de soare pierduţi şi scoici împrăştiate.

Când se opriră, ea se văzu întinsă deasupra lui Kale, picior peste picior, piept peste piept, nas în nas.

— Eşti teafără? o întrebă el.

— Nemaipomenit. Tu?

— Întreg. Se întinse şi trase pălăria de pai care se strivise sub ei. Pălăria dumneavoastră, mademoiselle. Îi aşeză chestia diformă pe ceafă. Cu borul zdrobit, aceasta căzu imediat.

— Cred că este moartă, îi tremură ei buza.

Hohotele de râs i se opriră în gât. Colţurile ochilor i se încreţiră. O parte a gurii i se ridică a râs. Amândoi izbucniră într-o furtună de râsete. Cu umerii zguduindu-i-se, Sunny îşi îngropă fruntea la pieptul lui. El o prinse în braţe, iar ea îi simţi râsul umflându-i pieptul către al său, strânsă în braţele lui, îi simţea hohotele în faţă.

Putea simţi mirosul pielii bronzate, amestecat cu aroma loţiunii şi a after shave-ului parfumat. Inconştient, vârful limbii ei ieşi să-i simtă gustul pielii gâtului său.

Zâmbetul i se opri. Se liniştiră. Corpul i se încordă sub al ei. Apoi degetele începură să i se mişte în mângâieri uşoare sub omoplaţi. Sunny îşi înălţă faţa şi-l privi. Ochii lui sclipiră de o senzaţie la fel de puternică ca a unui flux. Respiraţia i se opri când puterea acestuia o cuprinse. Nu era în stare să gândească, să mişte.

El închise ochii, încleştă dinţii şi respiră adânc şi zguduitor, ca şi cum i-ar fi inspirat

întreaga fire sau pentru a-şi lua putere din aerul sărat. Mâinile îi coborâră în jos spre coapsele ei şi i le trase cu putere spre el.

Faţa lui arăta ca şi cum s-ar fi luptat cu o mie de diavoli înăuntru… şi ar fi pierdut

O picătură umedă i se întinse pe frunte. Ochii i se deschiseră.

— Ce-a fost asta?

— Ţi-am spus că o să plouă.

Dădu drumul unei interjecţii scurte care o făcu să chicotească, apoi se ridicară în picioare. Vântul se înteţise, valurile începuseră să facă berbeci albi şi o linie ameninţătoare de nori întunecaţi se deplasa cu iuţeală dinspre golf.

Ei înjură iarăşi şi o luă de mână.

— Hai s-o zbughim înainte de a începe să toarne cu găleata.

— Dar scoicile?

— Dă-le încolo. O să-ţi cumpăr o mulţime. O trase în jos pe dună, către plajă, şi o târî în urma lui, alergând.

După câteva sute de metri ea ridică mâna şi ţipă.

— Opreşte-te, trebuie să mă întorc după ochelarii de soare.

— Dă-i dracu’ de ochelari de soare. Picăturile de ploaie se înteţiseră.

— Dar ai mei sunt prescrişi de medic. Du-te tu înainte şi acoperă maşina, spuse ea, tu alergi mai repede.

— La naiba, Sunny – îşi trecu repede degetele prin păr – o să te uzi toată.

— Ţi-am spus că n-o să mă topească. Îmi place ploaia. Dând din mâini, ea se întoarse şi o zbughi în direcţia opusă.

Înjurând la fiecare pas, Kale o luă la fugă spre Cadillac. Chiar când scotea cheile din buzunar şi vru să apuce mânerul portierei, cerul se rupse năpădindu-l cu găleţi de ploaie. Dădu drumul unui alt şir de epitete, ridică prelata şi închise geamurile.

Luă unul din prosoapele de plajă şi şterse

scaunele de piele şi bordul cu partea uscată; apoi o aşteptă pe Sunny. Şi aşteptă. Şi aşteptă. Unde dracu' era?

Ştia că n-ar fi trebuit s-o lase singură. Dacă i se întâmplase ceva? Dădu drumul unui alt blestem, deschise portiera violent şi ieşi afară în potopul de ploaie. Imediat hainele i se lipiră de corp din cauza şuvoiului; apa i se scurgea pe faţă, orbindu-l.

Ploaia se mai domoli puţin când o luă la fugă înapoi de unde venise, strigând-o pe nume. Imaginaţia i-o luă razna. Şi-o imagina cu un picior rupt, gemând şi fără ajutor. Poate se rătăcise şi bâjbâia dezorientată. Poate căzuse şi acum zăcea inconştientă. Un sfert de milă mai la sud o zări în depărtare, venind spre el ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă.

Recuperase pălăria aceea galbenă, caraghioasă şi şi-o pusese pe cap fără niciun folos, în ploaia torenţială, borul pălăriei îşi pierduse forma şi atârna în jos, peste ochi, cu ploaia

curgând ca de la un burlan.

La fiecare câţiva paşi îşi întindea mâinile şi se învârtea ridicându-şi faţa în sus. Ce dracu' făcea? Simţi un nod în gât. Era sfâşiat între dorinţa de a o dezmierda şi a-i trage o mamă de bătaie ca să n-o uite cu una, cu două.

Când se apropie, scrâşni din dinţi, apoi îi strigă:

— Sunny, ce mama… Restul cuvintelor i se opriră în gât.

Faţa îi era luminată de un zâmbet atât de strălucitor, încât aproape că îndepărta furtuna de vară.

Iar cămaşa umedă i se lipise de corp ca un voal subţire, mult mai transparent decât fusese perdeaua de baie. Nu purta sutien. De la mai puţin de un metru depărtare, sfârcurile întărite de ploaie îi atrăgeau privirea ca un magnet şi-i ştergeau orice urmă de raţiune din creier.

Abia dacă înţelese ceva când îi spuse:

— Ai pus prelata? Mi-am găsit ochelarii. Şi pe

ai tăi. Întinse una dintre pungile de plastic. Şi am adunat şi cea mai mare parte a scoicilor. Ridică şi cealaltă pungă.

Era încă vrăjit de sânii ei. Privirea sa părea lipită de ei. Sfârcurile obraznice păreau că-l invită să le atingă, să le mângâie.

Fără să se poată stăpâni, degetul său arătător se ridică şi încercui încet zona întărită. Ea se uită în jos la mâna sa, apoi în sus la el. Printre genele lungi, ude de ploaie, ochii îi erau foarte mari, foarte albaştri şi plini de mirare.

O izbucnire de hormoni îl făcu să respire alert şi-i aduse aminte de fragmente din scena de pe plaja din „De aici către eternitate11. Îşi trecu mâna peste sânii ei. Ea nu spuse o vorbă. Privea. Lui nu i se mai întâmplase ceva atât de suav şi atât de erotic.

Conştiinţa îi spunea să-şi bage mâna în buzunar, fata în maşină şi libidoul la respect. Instinctul îi spunea conştiinţei să se ducă la plimbare. Nu putea să mai reziste tentaţiei

buzelor ei.

— Spune-mi să mă opresc, zise el încet.

Ea îl privi în ochii aceia mari, albaştri şi spuse:

— De ce aş face-o? Pleoapele i se închiseră încet. E minunat.

— Oh, la dracu', gemu el şi-i prinse gura ca un înfometat la un banchet.

Buzele ei erau umede şi reci, dar limba îi era caldă. Sânii erau moi în mâna lui.

Cu mâna liberă o ridică şi o strânse aproape de el. Trupul îi era atât de mic şi delicat, încât oasele păreau fragile ca ale unei porumbiţe.

Cu ploaia spălându-l din cap până-n picioare şi cu dorinţa arzându-i în sânge, se simţea ca un cazan sub presiune, gata să explodeze. Voia să-i sfâşie hainele, s-o întindă pe nisip şi s-o ia cu valul prăbuşindu-se peste ei. Niciodată în viaţa sa nu dorise o femeie ca atâta putere.

Se zbătu să-şi menţină controlul, îşi oferi încă un moment de plăcere alături de ea, apoi se

retrase. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată.

O luă de mână şi păşi fără o vorbă spre Cadillac, deschizând uşa.

— Urcă în maşină, spuse el scrâşnind vorbele şi strângându-şi pumnii, încercând să se reţină de la a o lua iarăşi în braţe.

— Dar, Kale…

— Urcă în blestemata de maşină!

Capitolul 4

Joi, când Sunny şi Estella îl întâlniră pe Kale în holul de la KRIP, abia dacă le salută imperceptibil din cap şi trecu pe lângă ele fără a face măcar o remarcă de convenienţă.

— Ce i s-a întâmplat omului ăstuia? întrebă Estella, în vreme ce se aşezau la masa de machiaj. Se comportă ca un tigru cu coada înnodată.

— Mă depăşeşte, răspunse Sunny. El şi Foster au stat închişi toată săptămâna şi, singurul lucru care mi-a dat de înţeles că se află în casă, a fost duşul curgând în baie. Nu mi-a spus două vorbe. De fiecare dată când încerc să vorbesc cu el doar tună şi fulgeră.

— S-a întâmplat ceva între voi doi sâmbăta trecută? Se comportă ciudat, mai bine spus mai ciudat, de la plimbarea voastră la Padre.

Sunny dădu din umeri şi se concentra asupra machiajului, dându-şi cu ceva mai mult rimei pe gene şi roşu în obraji.

— Hai, spune. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

— Păi, o clipă a părut că… se simte bine, apoi imediat a făcut o întoarcere cu o sută optzeci de grade. Cred că ploaia l-a cam înmuiat.

— Explică „simte bine”.

— Păi, ştii, dădu din mâna cu peria „se simte bine”.

— Mmm, Estella îi zâmbi complice. Ţi-a făcut şefu’ avansuri?

— Explică „avansuri”.

Estella îşi dădu ochii peste cap.

— Avansuri: lugu, lugu, hai la mine acasă să-ţi arăt gravurile mele.

Sunny dădu drumul unui oftat.

— Nu ai de gând s-o laşi baltă?

— Uhu…

— M-a sărutat.

— Aha, înţeleg. Şi micuţa Domnişoară nu-mipasă-singurul-lucru-care-mă-interesează-este-cariera-mea l-a pus la locul lui şi i-a călcat orgoliul de bărbat în picioare.

— Nu. Sunny îşi coborî privirea şi râcâi peria cu degetul. El a terminat-o. M-a dat deoparte şi s-a comportat foarte detaşat tot drumul spre casă. Emoţia o gâtuia şi îşi privi prietena. Cred că a fost dezamăgit. Ştiu că nu sunt la fel de sofisticată din punct de vedere sexual ca femeile pe care le-a… înghiţi în sec şi aruncă peria pe masă.

— Ooo, scumpo, nu este vina ta, spuse Estella luându-i mâinile într-ale sale. Nu lăsa ca

imaginea asta de studio să te domine. Este un SNOB atât de distant, încât nu ştie ce să facă cu chestia aia din pantaloni dacă i se ridică şi fluieră.

Sunny chicoti:

— Estella!

— Ăsta-i adevărul. Uită-l pe curcanul ăla. În câteva zile o să-şi ia tălpăşiţa. Hai, ia să vedem unul din zâmbetele alea celebre. Se ridică, îşi mângâie abdomenul şi zâmbi teatral, cu gura până la urechi.

— E timpul pentru spectacol.

Sunny nu se putu abţine să nu zâmbească.

Când trecură în camera de ştiri pentru ultimele pregătiri înainte de emisie, Sunny întrebă:

— Unde-i Hulon?

Directorul de platou arătă dezgustat cu capul către fereastră.

— Vai, nu, nu iarăşi, spuse Sunny. Alergă către capătul încăperii şi-şi scoase capul afară, pe fereastra deschisă. Hulon era afară, ghemuit în

locul său obişnuit, pe pervaz.

— Huion, ce faci acolo?

Îşi ţinea ochii strâns închişi şi avea o bucată de pline la gură.

— Nu mai rezist. O să sar. De data asta chiar că o fac.

Umerii lui Sunny se lăsară din cauza oftatului.

— Stai o clipă; să vorbim. Îşi aruncă pantofii, respiră adânc să prindă putere şi-şi puse un picior peste fereastră.

Un braţ puternic i se încolăci în jurul taliei şi o trase înăuntru.

— Ce dracu’ crezi că faci?

Sunny clipi către Kale care arăta suficient de supărat să mestece catargul cel mare al unui velier.

— Mă duc pe pervaz să vorbesc cu Hulon.

— Nu, spuse el, ridicând-o de mijloc şi punând-o deoparte. Eu o să vorbesc cu prezentatorul nostru nevrotic. Îşi scoase capul pe

fereastră. Sunny şi-l scoase şi ea şi se aplecă în faţă să asculte.

— Hulon, bagă-ţi fundul înăuntru. Acum.

Hulon dădu din cap.

— Nu înţelegeţi că mai bine zac întins, zdrobit în parcarea asta, decât să mai dau ochii cu camerele de luat vederi? Sunt înspăimântat de lumina aia mică şi roşie. Am coşmaruri în care sunt devorat de camere ucigaşe cu ochi de laser. Am încercat să-i spun lui Foster de multe ori, dar n-a vrut să mă asculte.

— Te ascult eu. Dă-mi câteva zile să găsesc o soluţie.

Hulon râse sardonic.

— Am mai auzit poezia asta şi mai înainte.

— Cinci minute până la începerea emisiei, anunţă directorul de platou.

Kale îşi trecu degetele prin păr.

— N-ai auzit-o de la mine. Să fii în birou la mine, la ora zece, luni dimineaţa.

Hulon arăta îngândurat, dar nu se mişcă.

— Suntem în emisie în mai puţin de cinci minute.

Ori intri, ori sări.

— Kale! exclamă Sunny, şocată de asprimea lui.

El se întoarse în mod evident iritat.

— La dracu', n-are de gând să sară. Sunt sătul de ticăloşi de doi bani. Îţi aduci aminte că prostia lui era aproape să te omoare?

— Este tare răvăşit, Kale.

Îşi trecu degetele prin păr.

— Şi eu sunt răvăşit. Al dracului de răvăşit, lei masa cu mine după emisiune?

— Masa? spuse ea surprinsă de invitaţie. În regulă.

Cu un minut înainte de emisie, Hulon se furişă timid în scaunul său de la birou. Sunny îl bătu pe mână.

— Totul o să se aranjeze. O să vezi.

Sunny şi Kale stăteau în separeul izolat al unui club, cu privelişte spre oraş. Priviseră apusul

de soare şi se bucuraseră de căderea întunericului, în vreme ce luminile începeau să pâlpâie în oraş.

Globurile rotunde ale lămpilor de-a lungul ţărmului şi şirurile de becuri de pe barjele şi restaurantele de pe cheiurile în formă de T sau de L, sclipeau deasupra apei întunecate. Podul portului se transformase într-o arcadă de lumini. Cheiul lung şi curbat care apăra bazinul din centru era un şarpe de lumină strălucitoare, aruncat peste golf.

— Întotdeauna mă uimeşte cât de frumos este oraşul în timpul nopţii, spuse ea. Priveşte acolo. Este ca un peisaj de basm, cu palate de gheaţă cristalină, eterică, aprinse de gâze de foc.

Kale îşi întinse gâtul să vadă.

— Vrei să spui rafinăriile. Este lumina de la fabrici şi de la unităţile de tratare care reflectă vopseaua metalizată şi care le face să arate aşa.

Sunny râse şi dădu din cap.

— Întotdeauna eşti aşa de literal. Unde este

poetul din sufletul tău?

— Cred că s-a pierdut în munţii din Afganistan.

— Clipeşte şi priveşte iarăşi.

Urmă direcţia indicată de ea şi privi către nord.

— Da, cred că ai dreptate. Palate de gheaţă clare, îmbrăcate în ghirlande de lumini de Crăciun. Le văd acum.

— Şi Miradores del Mar. Priveliştea dinspre mare, de-a lungul ţărmului, este minunată noaptea.

— Vrei să spui chestiile alea care arată ca nişte turnuri marocane?

Ea îşi înălţă o sprânceană.

— Turnuri?

— Latră-mă. Clipi din ochi. Miradores este ca o spirală din zahăr pe un tort de nuntă.

Ea râse.

— Încercare bunicică.

Chelnerul sosi cu antreurile. Cina era foarte

plăcută, romantică, chiar cu lumânări şi vin de soi, însoţite de escalop şi creveţi. În timpul mesei vorbiră despre lucruri obişnuite, despre vremurile studenţiei şi despre familie, întâmplări nostime, autori favoriţi şi muzică. Sunny descoperi că el era un interlocutor încântător…

Părea foarte relaxat şi arăta foarte elegant cu părul aranjat, cu cravată, cămaşă roz şi blaizer bleumarin. Cravata, prima cu care îl văzuse pe Kale, semăna suspicios de mult cu cea pe care o purtase Foster în ziua aceea la birou. Râse în ceaşca de cafea.

— Ceva nostim? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Spune-mi, spuse ea aşezându-şi ceaşca în farfurioară, culoarea ta preferată este rozul?

Se încruntă.

— Nu prea m-a preocupat asta. Cred că cel măi mult îmi place albastrul. Sau poate galbenul. De ce întrebi?

— Pentru că toate cămăşile tale sunt roz.

Trase de cămaşă.

— Au fost cândva albe. Iar şorturile mele roşii erau ceva mai închise la culoare.

Ea râse.

— Presupun că lenjeria nu este punctul tău forte.

— Cred că nu. Dar uneori eram pe fugă şi nu prea aveam apă. Mai vrei puţin vin? Un lichior?

Ea dădu din cap.

— Un pahar îmi ajunge astă seară. Mai am de prezentat buletinul meteo de la ora zece şi nu prea-mi place să arăt ameţită la TV. Dar o să mai iau o ceaşcă cu cafea.

După ce Kale îi făcu semn ospătarului să-i umple ceaşca, zise:

— Emisiunea s-a îmbunătăţit de când eşti aici. Dar sărmanul Hulon – oftă ea – ce ai de gând să faci cu el? Ştii, chiar îi este groază să stea în faţa camerei.

— Nu sunt sigur, dar am câteva variante. Un lucru este clar. Mie şi lui Foster ne trebuie mai

mult de o săptămână să punem postul pe roate. S-ar putea să solicit reţelei ceva mai mult timp. Încă o lună sau cam pe aici, cel puţin.

Sunny netezea faţa de masă cu vârful degetului. La vorbele lui inima îi bătu şi îl privi în fugă.

— Asta înseamnă că vei sta în casă mai mult. Eu şi Estella trebuie să găsim altă…

Se întinse peste masă şi-i strânse mâna uşor.

— Nu-ţi bate capul cu asta. Putem lăsa lucrurile aşa cum sunt. Planurile mele nici măcar nu sunt definite.

Să nu-şi bată capul, spusese el. Bineînţeles că îşi bătea capul. Începuse să-i pese de omul care stătea de cealaltă parte a mesei. Cât de confortabil se putea ea simţi în aceeaşi casă cu el, pentru o perioadă mai lungă?

Deşi îi era cam peste mână să recunoască, nu numai o dată se pomenise făcându-şi visuri în legătură cu el, stând întinsă şi ascultând duşul curgând la ore neobişnuite din noapte. În visele ei

el ieşea din cadă, deschidea uşa băii care dădea în dormitorul ei şi se aşeza gol lângă ea. Se strecura sub cearceaf şi-i şoptea vorbe de dragoste la ureche. Îi mângâia trupul aşa cum îl mângâia mâna acum, şi…

Smulgându-se din reverie, îşi trase brusc mâna de sub a lui şi-şi şterse buzele cu şerveţelul.

Îi zâmbi.

— Atunci o să ne facem probleme mai târziu. Acum trebuie să mă întorc la post.

Kale plăti nota şi merseră cu maşina, câteva blocuri mai departe, la KRIP.

Ajutând-o să coboare din maşina Raviniei, ar fi fost în stare să jure că o va săruta, dar altă maşină opri în parcare. Intrară înăuntru.

— Vino puţin în biroul meu, te rog, spuse el.

Închise uşa în urma lor şi o cuprinse în braţe.

— Ai ceva împotrivă dacă te sărut de noapte bună? Gura lui deja cobora spre a ei.

Respiraţia ei se opri. Îşi ridică faţa iar pleoapele i se închiseră.

— Crezi că este înţelept?

— Probabil că nu.

Îi şterse buzele cu ale sale, încet la început. Apoi mai (tare iar limba i se opri în gura ei. O cuprinse căldura, apoi frigul, apoi iarăşi căldura. O săruta ca şi cum ar fi fost un om care petrecuse o săptămână în Sahara fără apă, iar ea era o oază. Inima îi bătea năvalnic, iar degetele o furnicau ca şi când s-ar fi apropiat un vânt rece.

Cineva bătu la uşă.

— Kale, strigă Hulon, eşti acolo?

Şuieră un blestem şi îi dădu drumul din braţe.

— S-ar putea să-l arunc eu însumi pe fereastră pe omul ăsta.

Cu puţin timp înainte de emisiunea de ştiri de vineri seară, Kale o întâlni pe Sunny.

— Iei masa cu mine în seara asta?

— Îmi pare rău. Am alte planuri.

— Schimbă-ţi planurile.

Ceva se revoltă în ea la tonul său poruncitor.

Nu era proprietatea lui, chiar dacă o sărutase de câteva ori. Nici nu îl mai văzuse din seara trecută, când fusese în biroul lui. Auzise doar duşul curgând la nişte ore foarte nepotrivite. Ridicându-şi provocator bărbia, spuse:

— Mă întâlnesc cu Carlos şi a făcut deja aranjamentele.

Ochii i se îngustară, transformându-se în două despicături reci. Molarii scrâşniră înainte de a muşca.

— Carlos este însurat.

Ochii ei se dilatară.

— Şi?

Ea avu intenţia să se retragă, însă el o înhăţă de mână.

Ea îşi eliberă mâna.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Kale Hoaglin? Jur că uneori te comporţi mai nebuneşte decât Hulon. Am treabă.

În biroul său, Kale se juca cu un creion, privind buletinul meteo. Avea o durere intensă în

abdomen, cauzată de o rază de soare în rochie galbenă. Când buletinul se termină, puse creionul deoparte, îşi lăsă capul pe spătarul scaunului din piele şi se uită la tavan. Viziuni ale chipului lui Sunny se jucau pe plăcile acustice ca nişte reverberaţii.

Într-o scurtă săptămână lumea să se întorsese deodată cu susul în jos. Din cauză că relaţiile sale cu femeile fuseseră întotdeauna, dacă nu întâmplătoare, cel puţin superficiale, nu era pregătit pentru intensitatea sentimentului pe care Sunny îl aprinsese în el. În scurtul timp de când o cunoscuse, ceva din ea se juca răutăcios, cu o parte ascunsă, vulnerabilă, din firea sa. Fusese răvăşit emoţional. Nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

Acum nu numai că avea de rezolvat problemele de la post, ci şi această obsesie ciudată, cu ochi mari şi albaştri şi un zâmbet de un milion de kilowaţi. Cum îşi permisese să se încurce cu Sunny Larkin atât de repede?

Nu se putea spune că era încurcat efectiv cu

Sunny. Cum putea numi câteva sărutări stângace aşa ceva. Dar aceste sărutări erau de pe cele mai dulci buze pe care le gustase. Nu, nu era implicare; ar fi vrut să fie. Era obsesie. Era obsedat de ea. Trebuia să fie. Ce altceva ar explica faptul că un bărbat de treizeci şi şase de ani nu poate dormi noaptea, ştiind că ea doarme doar la câţiva metri depărtare? Se simţea ca un prostănac, dar fantezii nelimitate în legătură cu ea îl dominau atât de puternic, încât se simţea ca un adolescent asaltat de hormoni.

Din ziua aceea de pe plajă se lupta cu dorinţa de a intra în camera ei şi de a i se strecura în pat. Voia s-o ţină strâns lângă el, astfel încât căldura ei să topească locurile frigide din el. Încercase chiar şi proverbialele duşuri reci, dar de fiecare dată când intra în baia care-i separa îi simţea parfumul, iar vederea perdelei de baie îi trezea amintiri erotice ale trupului ei gol, ud şi arcuit, înfăşurat în faldurile ei transparente.

Muncise ca un diavol, stătuse cât mai

departe de casă pentru a o evita, dar nu se schimbase nimic. Faptul că fusese cu ea seara trecută nu făcuse decât să complice dilema. Era furios pe lipsa sa de control, dar ea îi era permanent în minte. Imaginea ei îi pendula în minte ca o fotografie într-o carcasă de aur.

Dacă nu era obsesie, atunci cum putea fi numită furia pe care o simţise la gândul că era cu un alt bărbat?

Creionul îi pârâi în mâini.

Al naibii să fie dacă-i va da voie să iasă cu Carlos Mondragon! Se ridică din scaun, urcă scările şi se îndreptă către camera de ştiri. O întâlni pe Estella coborând în hol.

— Unde-i Sunny? întrebă el.

— A plecat, răspunse Estella contrariată.

— Unde a plecat?

— Cred că este la jumătatea drumului spre El Gallo Rojo acum.

Kale îşi trecu degetele prin păr.

— Ce şi unde este acest El Gallo Rojo?

— Tradus literar „Cocoşul Roşu”. E o bombă într-una dintre cele mai proaste zone ale oraşului. Personal, n-aş pune piciorul în locul ăla spre seară. Ar fi trebuit să se gândească înainte de a se duce acolo acum.

— Şi tu ai lăsat-o să se ducă?

Ochii Estellei se îngustară.

— De ce crezi că am răguşit? Două zile am încercat s-o conving să renunţe la idee. Dar ce, m-a ascultat? La dracu’, nu. Singurul mod în care aş fi putut s-o ţin ar fi fost s-o leg de un scaun şi, în situaţia mea, nu prea sunt în stare de un meci de lupte.

Kale scuipă o înjurătură scurtă şi ieşi.

Sunny coborî din Ford-ul Escort roşu şi o luă pe stradă către El Gallo Rojo, unde trebuia să se întâlnească cu Carlos şi cu vărul lui.

Deşi soarele nu apusese, se simţea puţin cam stânjenită şi în afara regulamentului ei în această parte a oraşului. Ştia că se vindeau droguri în această zonă, iar femeia stridentă, cu fustă

strâmtă care se sprijinea de casa de amanet, nu aştepta autobuzul.

La fel, cei patru golani tineri care trândăveau pe lângă intrarea în El Gallo Rojo. Cu excepţia unor uşoare variaţii în înălţime şi trăsături faciale, parcă erau fraţi siamezi, cu părul strâns la spate şi cu cămăşi negre, fără mâneci. Blugii le atârnau largi pe coapse, iar braţele le erau acoperite de tatuaje violente, în formă de păianjeni. Întâmplător, unul dintre ei îşi curăţa unghiile cu un cuţit care arăta mai mare şi mai ascuţit decât cel cu care mamă-sa spinteca puii.

Furnicături măruţe i se strecurară pe şira spinării când ochii lor negri şi ameninţători o urmăriră apropiindu-se. Poate întâlnirea aceasta a fost o idee prostească. Poate ar fi fost mai înţelept să se întoarcă, să urce în maşină şi să uite întreaga poveste.

Nu, îşi spuse. Ea nu era o fandosită. Voia reportajul. Înghiţind gustul acid al fricii, ridică din umeri, mări pasul şi se prefăcu că nu o deranjează

nimic.

Broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte când trecu printre cei patru, cu poşeta strânsă lângă ea ca un pieptar. Chiar când era să intre, unul dintre ei, mustăcios şi cu coşuri pe faţă, îi blocă drumul. Îi simţea pe ceilalţi înconjurând-o.

Cel care îi blocase intrarea o privi pe sub sprâncene şi spuse:

— Ai venit să te întâlneşti cu Carlos?

Îi zâmbi firav, oricum o grimasă a buzelor sale amorţite care, spera, arăta a zâmbet, cu intenţia de a fi cordială, dar nu încurajatoare.

— Da, am venit.

— Tu eşti cea care prezintă vremea la TV?

Dădu din cap afirmativ.

— Te-am văzut. O măsură din cap până în picioare. Bună. Se dădu la o parte şi îi făcu semn cu capul. Carlos este înăuntru.

Intrată înăuntru, se opri pentru câteva clipe pentru a se acomoda cu semiîntunericul din încăpere. Mirosul de mâncare mexicană care în

mod obişnuit îi lăsa gura apă, părea uşor greţos acum, amestecat cum era cu miresme de bere vărsată, ţigări şi alte substanţe fumigene la care nu îndrăznea să se gândească.

Un aparat de radio era acordat pe un post spaniol, iar sunetul muzicii lăsa mască zumzăitul conversaţiei. Din când în când, răzbăteau ciocănitul bilelor de biliard sau un râs lătrat.

Cu siguranţă că locul ar fi trebuit curăţat puţin, se gândi ea privind în jur pereţii erau negri, iar podeaua zgâriată.

Privind în jur, descoperi că patroana era singura femeie din local, cu excepţia unei chelneriţe de vârstă medie şi a unei alte femei, în mod evident una dintre surorile comercianţilor, sprijinită de bar. Sunny se simţi mai nelalocul ei decât oricând în viaţă.

Observă încă câţiva tineri ale căror tricouri fără mâneci şi expresie indolentă se potriveau cu ale găştii de afară. Doi o lălăiau la bar, cinci erau adunaţi în jurul meselor de biliard din colţul

îndepărtat, iar altul stătea la una din cele câteva mese prăpădite cu Carlos.

Carlos. Ar fi vrut să se năpustească asupra lui şi să-i sărute faţa cunoscută şi prietenoasă.

Ei o observă cam în acelaşi moment când ea dădu de el; se ridică şi-i făcu cu mâna. Când ea se apropie, îi făcu un semn cu piciorul tânărului cu care şedea la masă; acesta se ridică în picioare fără tragere de inimă.

— Sunny, spusa Carlos, acesta este vărul meu.

Rico. A consimţit să vorbească cu tine despre bandele de stradă din Corpus. Spre groaza mătuşii mele, Rosa, este un „honcho” în Tarantulas. Ar fi trebuit să înveţe pentru facultate decât să trândăvească cu o mână de pierde vară.

— Las Tarantulas, îl corectă Rico, pronunţând în spaniolă. Noi suntem învingători, suntem cei mai buni.

Carlos îşi dădu ochii peste cap.

— Sau cei mai răi, depinde de punctul de

vedere.

— Ascultă, omule, nu trebuie să…

Carlos îl împinse înapoi pe scaun.

— Vorbeşte cu doamna, eu sunt la bar.

Sunny comandă o cola, respiră adânc şi începu. Îmbufnat la început, Rico se înmuie pe măsură ce Sunny consimţi la toanele lui de adolescent. Ea îşi lua o mulţime de notiţe şi aduna informaţii excelente pentru noul program special pe care îl plănuia referitor la escaladarea problemei bandelor în oraş. Aproape, că îl convinsese pe Rico să apară în faţa camerei de luat vederi, cu chipul şi vocea deghizate, când, brusc, păru distras, apoi nepăsător.

— Îl ştii pe gringo ăla de lângă Carlos?

Sunny se întoarse; Kale şedea pe un scaun, cu faţa spre ea, cu coatele sprijinite în spate de bar. Trăsăturile i se adunară într-o privire încruntată; îşi ridică berea, salutând-o. Salutul nu era unu! amabil. Îi făcu semn cu mâna, dar expresia lui nu se schimbă. Aproape că-i auzea

dinţii scrâşnind şi-i simţea privirea străpungând-o. Carlos stătea cu faţa întoarsă de la ea, cu capul în jos, preocupat de băutura sa.

— Nu-mi place felul cum se uită la tine, spuse Rico. Vrei să-l aranjez? întrebă el cu toată bravada tinereţii.

Sunny îşi reţinu un zâmbet. Deşi nu avea vreo îndoială că Kale Hoaglin se putea descurca cu un puşti căruia abia îi dăduse mustaţa, nu credea că o putea face cu o duzină de adolescenţi.

— E doar şeful meu, nu-l lua în seamă. Îşi continuară interviu!

— După cum se uita la tine cred că este mai mult decât şeful tău, spuse Rico zâmbind mucalit. Şi pare tare supărat.

Simţea cum se îmbujorează.

— Probabil nu-i convine că sunt aici. Are tendinţa de a fi din cale afară de protector…

— E bine ca un bărbat să-şi protejeze femeia.

— Nu sunt femeia lui.

Rico zâmbi.

— Nu cred că el ştie asta. Uite-i că vine.

— Kale. Îl salută superficial. Ce faci aici?

— Am venit după tine. Îi luă carneţelul şi creionul din mână şi le băgă în buzunarul lui. Să mergem. Ăsta nu este un loc pentru o doamnă. O apucă de umăr şi o ridică în picioare.

— Dar sunt în mijlocul unui interviu.

Kale o sărută. Apăsat. Înfuriată de purtarea lui, ea se luptă să scape de gura sa, dar eforturile ei erau inutile în faţa forţei lui.

Încetă să o sărute, dar o ţinea încă strâns. Privindu-l pe Rico, îi spuse:

— Îmi iau femeia de aici. Ai ceva împotrivă?

Sunny se uită la Rico după ajutor, dar acestuia se părea că-i place schimbarea. Râse şi-şi ridică mâinile.

— Eu nu, omule. Nici eu nu mi-aş lăsa femeia într-un loc ca ăsta.

Ar fi vrut să-i omoare pe amândoi. Privi spre bar, aşteptând ajutor de la Carlos, dar acesta doar ridică din umeri arătând încurcat.

Kale îi luă geanta şi, în ciuda protestelor ei, o scoase afară din El Gallo Rojo. Ieşi cu ea val vârtej şi se îndreptă spre maşină. Tocul i se înţepeni într-o crăpătură şi ea ţipă la el să se oprească. Dar el se opri? Nu. O smuci şi mai tare, iar tocul celei mai bune perechi de pantofi pe care-i avea cedă, lăsând-o şchiopătând în urma lui ca un pirat cu un picior de lemn.

Pufnea, se ruga şi se lupta cu tentaţia de a-i trage un şut. Dar el părea de piatră şi, probabil, şi-ar fi rupt piciorul. O imobiliză de propria ei maşină şi-i scotoci prin geantă după chei.

— Kale Hoaglin, s-ar putea să te ucid în somn. Ce-i cu demonstraţia asta de forţă? Ce-ţi dă dreptul să faci o scenă şi să mă împiedici să-mi fac treaba ca şi cum aş fi o găgăuţă?

— Sunt şeful tău.

Simţindu-se dintr-odată dezumflată ca un cauciuc tăiat, îşi strânse buzele şi clipi de câteva ori.

— Da, bineînţeles că eşti, domnule Hoaglin.

Probabil nu ştii că eu am conceput ideea unui studiu aprofundat al bandelor de stradă, idee care a fost acceptată de Hulon Eubanks, noul director al lui KRIP.

— Sunt sigur că Hulon nu ştia că tu ai de gând să te plimbi de una singură prin una dintre cele mai periculoase zone din oraş.

— Dar nu am fost singură, Carlos era cu mine.

— Lui Carlos i-ar trebui un şut în fund. Poate dacă îşi va căuta altă slujbă va avea ocazia să gândească mai bine.

Ochii lui Sunny se măriră.

— Nu poţi să-l concediezi pe Carlos.

— Am făcut-o deja.

Un nod acru i se formă în stomac şi i se ridică spre gât. Cum de a putut să se gândească că ar putea să existe o parte caldă, iubitoare în acest… acest Simon Legree? îşi reţinu lacrimile care îi înecau ochii şi îl privi pe omul care o domina cu statura sa.

— Dacă pleacă Carlos, plec şi eu.

— Adică?

— Adică, domnule Hoaglin, îmi dau demisia.

Capitolul 5

— Ţi-o dai pe dracu’, răbufni Kale. Dar când Sunny îşi puse mâinile în şolduri, scoase bărbia în faţă şi-l privi fix, înţelese că treaba era serioasă.

— Pe dracu’, o să mi-o dau.

— Ai un contract.

— Uită-te prin dosare, amice. Contractul meu a expirat acum două luni. Dar chiar dacă n-ar fi expirat, mai degrabă m-aş întoarce la prăjit hamburger la un fast food decât să lucrez pentru un cap pătrat dominator şi şovin ca tine. În orice caz, n-am nevoie de slujba ta, domnule reţea TV. Dacă aş fi avut de gând să fac doar buletin meteo, am o ofertă valabilă din partea canalului naţional

pentru un salariu dublu decât cel pe care mi-l plăteşti tu. Îi puse degetul în piept. Pune-ţi asta în pipă şi fumeaz-o.

Sunny îşi smulse geanta din mâna lui, deschise portiera maşinii, urcă şi o trânti cu putere. Stătu acolo câteva clipe, apoi coborî geamul.

— Ai uitat ceva? întrebă Kale.

Buzele ei erau strânse precum corzile pe un pachet de marmură. Îşi întinse mâna.

— Cheile mele.

I le clătină în faţă, dincolo de raza ei de acţiune.

— Ţi le dau dacă laşi baltă demisia.

— N-o să mă las mituită. O să îngheţe iadul înainte de a pune iarăşi piciorul în KRIP.

Sunny deschise portiera Escort-ului cu atâta furie şi lovindu-l cu atâta forţă, încât Kale se împletici şi aproape căzu pe spate. Ea ieşi din maşină şi începu să şchiopăteze din cauza pantofului rupt.

— Unde dracu’ te duci? ţipă Kale.

Ea îl ignoră. O prinse din urmă şi-i luă mâna.

Scuturându-şi mâna, îşi ridică bărbia şi-i spuse:

— Mă duc să găsesc un taxi, dacă te interesează.

— N-o să găseşti un taxi aici.

— Atunci o să merg pe jos până acasă.

— Aşa, scumpo, spuse o femeie cu voce ţâfnoasă. Făcea parte dintr-o mică mulţime care se adunase în faţa barului să-i privească:

— Oh, Sunny, la dracu’! îşi trecu degetele prin păr şi mâna peste faţă. Este foarte departe până acasă şi o să-ţi rupi glezna aşa. Îşi scoase pantofii distruşi şi îi împinse în pieptul lui. În mod automat, mâinile lui îi prinseră.

— Eşti mulţumit acum? întrebă ea.

— Te duc eu, mamy, spuse un bărbat îmbrăcat în cămaşă de satin înflorată.

Kale se uită la proxenetul cu ochi sticloşi care zăcea indolent într-un Soville negru, cu

mustăţi arcuite şi crom din belşug.

— Mulţumesc, nu, domnule, zise Sunny luând-o repede la pas spre golf şi centrul oraşului.

— La dracu', Sunny, poţi să-ţi iei cheile.

Ea se întoarse şi-l privi înfuriată.

— Să-ţi spun amănunţit ce să faci cu cheile?

— Aşa, scumpo, spuse femeia iarăşi.

Kale era nehotărât între a o lua în spate şi a o căra dând din picioare şi ţipând până la maşină, şi a merge pe jos în urma ei ca să nu i se întâmple ceva rău. Tocmai se hotărâse să folosească forţa când un taxi opri la jumătate de bloc mai departe să lase nişte pasageri. Sunny băgă două degete în gură, fluieră şi alergă după taxi.

Când Kale văzu că este în siguranţă în taxi, se întoarse şi o porni înapoi către El Gallo Rojo, înjurând tot drumul.

Câteva clipe mai târziu se aşează pe scaun lângă Carlos şi comandă un tequila triplu.

— Femeile, mormăi el.

Carlos îl privi cu ochi spăşiţi peste berea sa.

— Îţi cam dă de furcă Sunny.

— Da. Latră-mă pentru ce ţi-am spus mai devreme. Nici pe ea n-o pot stăpâni.

— Asta înseamnă că mi-am primit slujba înapoi?

— Da. Kale muşcă dintr-o felie de lămâie, linse sare de pe dosul palmei, dădu pe gât tequila şi comandă alta.

Ai prezentat vreodată buletinul meteo?

Sunny plăti taxiul şi păşi uşor spre uşa din faţă, cu ciorapii zdrenţuiţi. Gâza din jurul luminii de la intrare tăbărî asupra ei cât timp ea îşi căuta cheile. Apoi îşi aduse aminte. Cheile erau pe acelaşi inel cu cheile de la maşină.

— La dracu', dracu', dracu'…

Sună la uşă sperând că Estella nu plecase încă la post. Auzea zgomotul soneriei vibrând în toată casă, care părea la fel de goală precum mormântul regelui Seti. Deoarece era deja nouă şi jumătate, nu avea prea multe şanse, dar, pentru a fi sigură, se duse în spate să verifice garajul. Era

gol.

— La dracu’!

Mergând cu greu, intră în curtea din spate, îşi aruncă geanta pe o masă, şi se trânti într-un scaun să aştepte. Se simţea puţin vinovată că-şi părăsise echipa de ştiri. Halon va avea probabil un atac de cord sau se va căţăra pe pervaz când ea nu va apărea – dar asta era problema lui Kale Hoaglin, marea vedetă.

Aruncându-şi picioarele pe un alt scaun, îşi încrucişă braţele şi se uită la luminile reflectate de piscină. N-avea nevoie de slujba lui stupidă. Ceea ce-i spusese lui Kale era adevărat. Avea o ofertă valabilă din partea canalului naţional pentru meteo. Şi avea şi ceva oferte din partea unor staţii mai mici din Houston şi o staţie importantă din Dallas. Dar mai toţi o solicitau pentru meteo. Reportajul cu bandele de stradă pe care îl începuse ar fi fost minunat de trimis staţiilor interesate, pentru a arăta că poate să facă şi altceva în afară de discuţii despre temperaturi şi

fronturi atmosferice. Acum totul se dusese pe apa sâmbetei.

Nu semnase un nou contract cu KRIP, încercând să prindă o ocazie favorabilă pentru avansarea către scopul ei final, acela de a deveni corespondent, sau ceva mai mare. Ravinia ştiuse aceasta şi-i dăduse binecuvântarea ei. Plănuise să stea în Corpus până când se năştea copilul Estellei şi Ed se întorcea acasă, apoi să se mute. Ce-o să facă acum?

Bineînţeles că nu putea sta în aceeaşi casă cu încrezutul care era acum fostul ei şef. Mai degrabă şi-ar fi fript degetele de la picioare deasupra focului, decât să îndure o altă noapte sub acelaşi acoperiş cu el. Totuşi, mai era şi Estella la care trebuia să se gândească. Puteau merge la hotel peste noapte, dar Estella va fi obosită când se va întoarce acasă şi avea nevoie de odihnă. Nu va putea târî o femeie gravidă după ea la orice oră.

Plesni un ţânţar care benchetuia pe gâtul ei.

Mâine dimineaţă, avea să găsească un apartament.

Plesni alt ţânţar pe braţ şi se uită la ceas. Netrebnicul de Kale Hoaglin. Mai avea mult de aşteptat până la întoarcerea Estellei şi, nu numai că era încinsă, obosită şi lipicioasă, dar netrebnicii de ţânţari credeau că este bufetul de vineri seara.

Răceala apei din piscină părea extrem de tentantă. Ce păcat că nu avea costumul de baie. Plesni alt ţânţar.

— Ce naiba! îşi spuse ea şi sări din scaun. Se dezbrăcă în chiloţi şi sutien, se îndreptă către capătul adânc al piscinei şi intră. Apa era dumnezeiască. Înotă leneş un timp, apoi se întoarse pe spate să privească stelele. O să-i lipsească piscina şi izolarea pe care ea şi Estella le-au avut în casa Raviniei.

— Ravinia, ştiu că trebuie să-l fi iubit, dar nepotul tău este un ticălos, şopti ea către cer.

Ceva sări în apă lângă ea speriind-o, apoi îi ateriză pe mijloc. Speriată la gândul broaştelor

sau al şerpilor, ţipă şi îndepărtă la repezeală obiectul străin, apoi sări aruncând apa în sus, încercând să descopere ce o înspăimântase.

Doi trandafiri cu cozi lungi pluteau pe apă lângă ea. Uşurată să vadă flori în loc de târătoare, râse. Alt trandafir lovi apa lângă ea. Şi altul. Şi altul. Se întoarse şi-l văzu pe Kale stând pe marginea piscinei, aruncând trandafiri din buchetul uriaş din braţe.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te acopăr cu flori, sperând că-mi vei accepta scuzele. Continuă să arunce flori până când suprafaţa apei fu acoperită de trandafiri.

— Merge?

— Nu, Lasă-mă în pace.

El stătea în acelaşi loc, zâmbind cu inocenţă. Ar fi vrut să-l strângă de gât.

— Apa pare îmbietoare, spuse el, cred că o să intru şi eu. Îşi aruncă pantofii din picioare şi îşi desfăcu cureaua.

— Nu, ţipă ea aducându-şi aminte de cum era

îmbrăcată. Sunt în desuuri. Îşi strânse trandafirii împrejur încercând să se acopere şi să stea în picioare în acelaşi timp.

— Am observat, dar nu-ţi face griji. Te-am văzut şi mai dezbrăcată.

Zâmbi iarăşi cu unul din zâmbetele acelea stupide şi-şi scoase cămaşa.

— Mult mai dezbrăcată.

Sunny îl privea îngrozită cum îşi scoate pantalonii şi ciorapii. Când fu aproape gata, ţipă:

— Să nu îndrăzneşti!

Râzând, se opri din striptease apoi plonja în piscină. Apa şi florile ţâşniră în sus, apoi căzură ca un potop asupra ei. Înainte ca ea să facă o mişcare, se îndreptă înot spre ea cu un trandafir în dinţi. O ţintui de marginea piscinei şi-i oferi floarea roşie.

— Pentru dumneavoastră, mademoiselle, cu cele mai sincere scuze.

— Te porţi nebuneşte. Aruncă floarea într-o parte. E o nebunie.

— Nebunie. Categoric. Mi-am cerut scuze şi faţă de Carlos. L-am făcut cinste cu o bere şi l-am angajat iarăşi. Totul numai pentru tine. Apucă tulpina trandafirului pe care ea îl aruncase şi şi-l puse după ureche.

Luă un alt trandafir care plutea în apropiere şi o gâdilă cu petalele umede sub bărbie. Ochii îi scânteiară cu o sclipire ciudată, iar gura sa coborî încet spre a ei.

Strâmbând din nas, ea îşi întoarse faţa într-o parte.

— Kale Hoaglin, miroşi ca o distilerie. Eşti puţin cam ameţit?

— Doar pentru tine, domnişoară Rază de soare. Îi zâmbi iarăşi cu acel zâmbet stupid.

— Hoaglin, eşti un beţiv şi miroşi ca un sconcs. Ieşi afară din piscină până nu te îneci.

Încercă să o sărute din nou. Ea reuşi să scape de gura lui, dar el se mulţumi să-i atingă gâtul şi să o gâdile cu limba în ureche. Senzaţia aproape că o făcu să sară din apă. O apăsa şi mai

tare cu corpul, frecându-şi pieptul de dantela subţire care îi acoperea sânii.

— De ce nu te descotoreseşti de astea, scumpo? Degetele i se strecurară sub sutien.

Ea îi dădu mâna la o parte.

— Kale, ce-i cu tine?

El îi zâmbi comic şi lasciv şi clipi din ochi.

— Problema nu este ce este în mine, ci ceea ce aş vrea să fie în tine.

Ea încercă să pară ofensată; într-adevăr, ar fi trebuit să fie ofensată, dar încercând să pară serioasă, izbucni în chicoteli.

— Este total lipsit de caracter din partea ta. Cât ai băut cu Carlos?

— Două sau trei. Trei sau patru. Nu ştiu. Am pierdut socoteala. Dă-mi un sărut.

Ea îi ocoli iarăşi gura, dar el era preocupat să-i treacă limba de-a lungul bărbiei, pe gât, muşcând-o uşor. Voia să-i spună că gura şi mâinile lui care o copleşeau n-o afectează, dar ar fi minţit. Chiar şi aşa, jumătate ameţit, gesturile lui era

incredibil de erotice.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, sutienul i se desfăcu şi mâna lui îi cuprinse sânul.

— Oh, iubito, gemu el, mângâindu-i lobul urechii şi răsucindu-i sfârcul între degetele sale. M-ai pus pe jar.

— Kale, asta e o nebunie.

— La dracu', da, e o nebunie. Sunt nebun. Sunt nebun de când am dat cu ochii de tine. N-am mai dormit o noapte ca lumea. Nu mă pot concentra la lucru pentru că tu eşti tot la ce mă pot gândi. Te doresc atât de tare, încât dinţii mă dor. O ridică din apă până ce sânii ei ajunseră la înălţimea gurii lui. Şi de fiecare dată când mă bărbieresc văd toate astea în oglindă.

Îşi cufundă faţa între sânii ei, trecându-şi obrajii întâi peste unul dintre sfârcuri, apoi peste ce! ăla! i!

Înainte de a-i lua unul în gură şi a-l suge.

Senzaţii de necrezut îi trecură prin piele. Mâinile îi erau pline de părul lui umed şi îşi muşcă

buzele să nu ţipe. Niciodată nu mai simţise ceva atât de splendid şi seducător.

O voce slabă îi spunea că trebuie să oprească această comportare imorală cu un bărbat cu care jurase să nu mai vorbească vreodată. O ignoră, îşi încolăci picioarele în jurul lui şi se bucură din plin de gura sa fierbinte şi de degetele nerăbdătoare.

Undeva, prin ceaţa senzaţiilor, auzi zgomotul portierei unei maşini, dar nu-l luă în seamă.

— Sunny, strigă Estella. Totul e în regulă? Ţi-am găsit hainele pe… Scuzaţi-mă.

Ochii lui Sunny se deschiseră larg de groază iar ceaţa senzuală dispăru ca un fulger.

— Kale, aceea era Estella.

— Hâm. Mâna i se încolăci în jurul fundului ei strecurându-i-se sub elasticul chiloţilor.

— Trebuie să ne oprim. Îşi dădu capul pe spate şi aproape izbucni în râs când îi văzu expresia. Trandafirul de la ureche făcea situaţia şi mai nostimă, dar nu îndrăzni să râdă.

— Trebuie să ne oprim, repetă ea.

— Oh, scumpo, chiar trebuie? Nu cred că sunt în stare, am ajuns prea departe.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Foloseşte poezia asta cu cineva care o să te creadă. Îi împinse umerii înapoi. Acum Lasă-mă.

Îşi ridică faţa spre a ei.

— Doar un sărut.

— Nu.

— Eşti o femeie tare, Sunny, dragostea mea. Dădu drumul unui hohot de râs. Iar eu sunt un bărbat tare. Sunt atât de tare, încât cred că s-ar putea să mor.

Ea chicoti dispreţuitor.

— N-o să mori. Probabil nici n-o să-ţi aminteşti asta mâine dimineaţă.

O ridică şi o aşează pe marginea piscinei.

— Oh, o să-mi amintesc, iubito. Îi sărută genunchiul. O să-mi amintesc totul.

Când îşi veni în fire, Kale îşi trecu degetele prin păr, îşi duse mâna la frunte şi gemu. Încarcă haica greoaie de piele de urs mizerabilă – era locul

unde de obicei se afla limba lui – în cerul gurii şi se strâmbă. Se simţea ca resturile lui Shrine Cirous după o stagiune de două săptămâni.

Încercă să se ridice, dar ceva i se împrăştiase în spatele pupilelor şi se prăbuşi înapoi. Îşi apucă capul cu senzaţia certă că un homuncul îi făcea o lobotomie frontală fără anestezie. Zăcea acolo, cu mâinile pe piept, ca mort, cu floarea zdrobită în mână.

Gemu. Sunny greşise. Îşi amintea fiecare detaliu umilitor din noaptea anterioară, inclusiv partea când Sunny şi Estellla îi ajutaseră să urce scările pe c4nd el cânta în gura mare „Stai cu faţa însorită în sus”.

— Oh, doamne!

Chiar înotase cu un trandafir în gură? I se păruse foarte spontan şi romantic atunci. Nu-şi aducea aminte să se mai fi făcut vreodată de râs ca acum.

Numai gândul la tequila îl făcu să se cutremure.

Opintindu-se din pat se împletici către duş şi stătu sub ploaia lui zece minute, caldă, apoi alte cinci minute, rece. După ce se şterse cu un prosop, şi-l legă în jurul taliei şi se uită în oglindă. Ochii îi arătau ca o hartă topografică a lui Marte.

Luă crema de ras, dar ritualul de dimineaţă părea prea greu de urmat pe moment.

Se auzi o bătaie în uşă. Clipi.

— Eşti îmbrăcat? întrebă Sunny.

— Aşa şi aşa.

Kale ezită.

Uşa se întredeschise.

— Vin să-ţi aduc cafea şi aspirină. Eşti în regulă?

Kale ezită iarăşi.

— Kale, ce faci?

— Mă gândesc să-mi tai gâtul cu aparatul ăsta de bărbierit decât să dau ochii cu tine după comportarea mea prostească de seara trecută. Dar cred că sunt prea neputincios să o fac ca lumea.

Ea râse şi intră, proaspătă şi adorabilă, într-

un combinezon albastru, fără bretele, de culoarea ochilor ei. Îi întinse două tablete şi o cană. Luă aspirina şi înghiţi dintr-odată jumătate din cana aburindă.

— Nu cred că purtarea ta a fost prea rea. Deodată ai părut cu adevărat uman. Şi cred că arătai şic cu trandafirul după ureche.

Kale gemu.

— Nu-mi aduc aminte. Am blestemat tequila pentru totdeauna. Nici măcar într-o viaţă viitoare n-o să mai pun gura pe ea. Îşi termină cafeaua.

— Vrei ceva la micul dejun? îl întrebă ea zâmbitoare şi plină de viaţă, dar cu ceea ce părea o umbră de plăcere secretă faţă de dilema lui.

— Poate mai târziu. Mai întâi trebuie să-mi adun forţele pentru a mă bărbieri.

Ea coborî capacul de la toaletă şi-i spuse.

— La loc… te bărbieresc eu.

La dracu', oricum nu putea face o treabă mai rea decât el. Se aşeză. Sunny era ocupată să dea drumul apei în chiuvetă şi să-l săpunească. Cu

aparatul într-o mână păşi între picioarele lui desfăcute şi-i ridică bărbia cu un deget. Kale îi simţea parfumul. Chiar şi în starea asta nenorocită apropierea ei începu să-i stârnească simţurile.

— Ai mai făcut treaba asta şi înainte?

— Oh, bineînţeles, de multe ori.

Gândul că făcuse un serviciu atât de intim pentru alt bărbat înainte îi răsuci stomacul.

— Pentru fratele meu mai mare când şi-a rupt mâna. Pentru tata când a fost în spital cu operaţia de fiere. Ai încredere în mine, mă pricep. E o nimica toată să te bărbieresc. Tata folosea un aparat de ras vechi.

Îi trase o dungă în jos pe obraz. Apoi alta. Kale nu văzu nicio picătură de sânge.

— Fă aşa. Sunny îşi întinse buza de sus peste dinţi. El o imită. Îi ridică vârful nasului cu degetul şi îi rase cu grijă perii de pe buza de sus. Acum aşa. Întoarse obrazul şi-şi întinse buza de jos.

Se conformă. Sunny arăta aşa de nostimă cu vârful limbii în colţul gurii, concentrată, încât îi

veni să o sărute. Îşi ţinea genunchii cu mâinile să nu o atingă. Palmele i se umeziră. Când fu aproape gata, abia îşi stăpâni dorinţa de a o duce în pat şi de a face dragoste cu ea până cândva, săptămâna viitoare. Îi prinse coapsele în mâini şi o privi.

— Oi fi fost eu pulbere seara trecută, dar vorbeam serios. Te doresc.

Sunny se depărtă în grabă, privind într-o parte, ocupată să cureţe aparatul de ras şi chiuveta.

— Pentru noi nu cred că este o idee prea bună să ne implicăm… aşa. Îi luă cana goală. Când eşti gata, este gata şi micul dejun.

Kale îşi împinse farfuria.

— Mulţumesc. A fost nemaipomenit S-ar putea să trăiesc. Se uită la ceas şi observă că era aproape amiază. Nu trebuia să fii la serviciu în dimineaţa asta?

— Nu, spuse ea. Sunt şomeră. Dar trebuie să văd nişte apartamente în după-amiaza asta.

— Şomeră? Apartamente? Despre ce dracu’

vorbeşti?

— Văd că ai redevenit tu însuţi, mormăi şi mă pisălogeşti. Ai uitat? Mi-am dat demisia de la KRIP, şi de…

— La dracu’, Sunny, credeam că ne-am înţeles. Am pus lucrurile la punct cu Carlos şi ţi-am cerut scuze. Aproape că am jefuit o florărească ca s-o fac să-mi vândă trandafirii ăia. Avea de gând să facă un coş ornamental cu ei.

Sunny îşi strânse buzele pentru a se abţine să nu râdă, aducându-şi aminte de el aruncând buchetul de trandafiri în piscină.

— Florile au fost un gest frumos şi apreciez intenţia, dar nu s-a schimbat nimic. Nu pot să lucrez pentru cineva care nu are respect pentru integritatea mea.

— Ce vrei să spui că nu are respect? Dacă nu te-aş fi respectat, te-aş fi dezbrăcat şi, te-aş fi întins pe masa asta şi ţi-aş fi lins gem de struguri din buric, chiar acum.

— Asta cam îmi miroase a hărţuială sexuală.

Kale îşi trecu degetele prin păr.

— Oh, Sunny, slujba ta şi ceea ce simt eu pentru tine sunt două lucruri diferite. Îşi trecu mâna pe faţă. Îţi fac o propunere.

Ea îşi înălţă capul, deschise larg ochii şi dădu din gene maimuţărind o femeie afectată.

— Cred că ai făcut-o deja. Era vorba de ceva în legătură cu gemul de struguri.

Muşchii faciali i se încordară ca şi cum ar fi avut gura plină de boabe mişcătoare.

— Acum încerc să fiu serios. Vrei să mă asculţi ce! puţin, domnişoară Larkin?

Ea îi făcu un semn scurt.

— Bineînţeles, domnule Hoaglin.

— Vreau ca tu să preiei postul de prezentator la ştiri de luni până vineri.

— De ce eu? întrebă Sunny, surprinsă.

— Pentru că tu eşti cea mai pregătită pentru această poziţie. Hulon este o catastrofă. El îşi poate dedica tot timpul ocupaţiei de director de ştiri, lucru pe care îl poate face satisfăcător. Îl am

şi pe Roland Cantu care prezintă buletinul meteo la sfârşit de săptămână, şi care poate completa nopţile până când o să găsesc altceva.

— O să am permisiunea de a-mi continua reportajul despre bandele de stradă?

— Poziţia de prezentator îţi va asigura un spor de salariu de douăzeci şi cinci la sută, iar sfârşiturile de săptămână le vei avea libere.

— Dar o să am permisiunea de a continua reportajul despre bandele de stradă? se apropie Sunny şi-l privi în ochi.

— Putem discuta asta mai târziu, spuse el uşor stânjenit.

— Cred că putem discuta acum.

Îşi frecă gura cu degetele atât de tare, încât s-ar fi crezut că o să-şi ia pielea.

— Da, dar cu o condiţie.

— Şi care este asta? îşi înălţă ea o sprânceană.

— Ca eu să vin cu tine.

Se gândi o clipă la propunere. Chiar dacă el

nu prea fusese de acord cu reportajele despre bandele de stradă, ştia că poziţia oferită va fi o experienţă importantă de a-şi continua reportajul, era nemaipomenit, dar partea independentă din ea era indignată la gândul că şi el va fi inclus. Altă parte din ea era uşurată la gândul că-i va fi prin preajmă. Nu numai că va putea să înveţe din experienţa lui, dar următorul ei interviu era planificat să aibă loc cu un grup din Cut, o zonă în care cele mai multe dintre localuri făceau ca El Gallo Rojo să arate ca Maxim’s pe lângă ele.

— În regulă, o să încerc pentru o lună sau două, dar nu o să semneze un contract.

— Destul de bine. Şi o să renunţi la mutat?

— Pentru moment.

— Bine, spuse el, vizibil mulţumit. Acum, iei cina cu mine diseară?

— Estellla şi cu mine mergem la un film.

— Vă iau pe amândouă la cină şi apoi putem merge la film împreună.

— Scuză-mă, te rog, Foster şi cu mine avem o

întâlnire la clubul de golf peste o oră. Face curte unui grup de clienţi potenţiali.

— N-aş prea conta pe asta.

— De ce nu? îşi încreţi el sprânceana.

— Furtuni izolate în prima parte a după-amiezei. E periculos să fii pe un teren de golf când fulgeră.

— Ziarul nu menţionează furtuni.

— Ziarul greşeşte. Ai încredere în mine, oftă ea.

— Iarăşi urechea ta? o privi el neîncrezător.

— Urechea mea şi o mâncărime nostimă pe spate. După douăzeci şi cinci de ani am învăţat să interpretez toate semnele.

— Douăzeci şi cinci? Credeam că ai douăzeci şi şase.

— Am. Dar am fost lovită de trăsnet până la patru ani.

— Lovită de trăsnet? se încruntă el. Vrei să te cred?

— Când aveam patru ani eu şi fratele meu ne

jucam afară într-o după-amiază de vară, sub un stejar uriaş lângă grajdul nostru. A început brusc furtuna şi ne-am adăpostit sub el. Un fulger a lovit copacul şi l-a despicat în două. Fratele meu a fost doar ameţit, dar eu am zăcut inconştientă câteva zile.

— Eşti sigură că fulgerul te-a lovit? Poate a fost o cracă ruptă.

— Nu. Tălpile de la pantofii mei şi ai lui Neil au fost topite, iar închizătorule de metal de la cămaşa lui s-au topit. Mai are încă cicatricea pe piept de la arsură. Sunt de mărimea unor gume de creion, aici, aici şi aici, spuse ea arătând pe propriul piept. Bunica mea a fost prima care a observat după accident că pot prevedea vremea. Spunea că e un dar. După expresia lui Kale pricepu că nu prea o credea, motiv pentru care nici nu prea spusese oricui până acum incidentul. Ar fi vrut să nu-i fi spus.

— Şi presupun, spuse el cinic, că şi fratele tău poate prevedea vremea.

— Nu, spuse ea închizând gura şi refuzând să spună mai mult.

— Iubito, să nu mai spui la serviciu chestia cu fulgerul şi ceea ce simţi, zâmbi el indulgent. Or să creadă că eşti nebună. Îşi aruncă şerveţelul pe masă şi se ridică.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? încă mai ai de gând să joci golf?

Kale se aplecă, o sărută pe nas şi zâmbi.

— O să încerc.

Capitolul 6

Kale, Foster şi potenţialii lor clienţi stăteau în clădirea clubului şi se uitau cum plouă. Primul tunet s-a auzit când se aflau la a patra gaură şi au fost nevoiţi să o şteargă.

— A prevăzut furtuni izolate, spuse Kale în treacăt.

— Cine? Sunny? întrebă Foster. Când Kale dădu din cap, îl întrebă. De ce nu ne-ai spus?

— Doar nu crezi şi tu balivernele pe care le spune Sunny?

— Vorbiţi de Sunny Larkin, prezentatoarea buletinului meteo de la KRIP? îl întrebă George Withers, unul dintre cei patru. Face o treabă nemaipomenită. Am pierdut-o aseară. O urmăresc întotdeauna la ora zece seara. A fost bolnavă?

— Nu, spuse Kale. A avut altă sarcină.

— Mare ruşine, spuse George. Dacă ar fi fost ea, am fi ştiut şi ne-am fi ales alt timp pentru golf.

— Oh, nu ştiu, s-ar putea să fi făcut-o la nimereală. Furtunile de după-amiază sunt ceva obişnuit aici, în această perioadă a anului.

— Nu cred că Sunny a greşit vreodată, spuse Levine Harvey, celălalt membru al grupului lor. Fiul meu este interesat de prognoza timpului şi a făcut o lucrare de sfârşit de trimestru, anul trecut. Cu o parte a cercetării sale a confruntat previziunile lui Sunny cu cele ale Serviciului

Meteorologic pentru toată perioada. În cea mai mare parte a timpului, Sunny şi Serviciul au fost de acord, dar când nu au fost, ea a avut întotdeauna dreptate. E o domnişoară tare deşteaptă.

— Postul de prezentator de ştiri de luni, spuse Kale. Sprâncenele lui Foster se ridicară a surprindere, dar nu comentă.

— Zău? Vă descotorosiţi de tipul ăla, Eubanks, care arată ca un iepure speriat? întrebă George.

— El se va ocupa de alte treburi în spatele camerei de luat vederi, îi răspunse Kale, încercând să pară neutru.

— Mă bucur să aud asta. Mă bucur să aud şi despre Sunny Larkin. A realizat un reportaj bun cu jefuirea băncii. Curajoasă fată. Cred că aţi câştigat. În condiţiile astea cred că o să aloc ceva din bugetul de reclamă al companiei mele pentru voi. Tu ce zici, Harv?

— La dracu’. Sunny trânti receptorul

telefonului. Iar este deranjat telefonul. Ce folos dacă îl poţi folosi doar jumătate din timp. Ieri am anunţat pentru a treia oară, spuse Estella. Au promis că vor trimite pe cineva luni să-l verifice, dar cred că pun un cablu nou sau ceva asemănător. Oricum, asta a fost scuza lor pentru funcţionarea intermitentă.

— Vreau să mă informez asupra orelor de începere ale filmelor şi nu găsesc ziarul.

— Cred că l-a luat Kale cu el.

— Bine. O să-l poată citi când o să vadă ploaia la partida de golf, râse Sunny.

— Nu l-ai prevenit?

— Sigur că l-am prevenit. Dar domnul „Ştie tot” nu m-a crezut. Uneori este aşa cu nasul pe sus! Mă întreb dacă nu am făcut o greşeală acceptând postul de prezentator şi să stau sub acelaşi acoperiş cu el. Se trânti pe sofa lângă Estella care şedea întinsă pe o canapea înclinată. Uneori îmi vine să-i strivesc capul, alteori sunt foarte atrasă de el. Este un om foarte puternic din

punct de vedere sexual. E periculos să-i stai în preajmă.

— Poziţia de prezentator este ceva nemaipomenit pentru tine. Iar în ceea ce priveşte restul, de ce nu laşi natura să-şi urmeze cursul? Estella zâmbi. După cele ce am văzut noaptea trecută, natura ta o face.

Sunny simţi cum se îmbujorează. Îţi ţinea privirea în jos, răsucind un fir din cusătura marginii canapelei.

— Băuse cam mult.

— Poate, dar faptul că a băut cam mult l-a ajutat să-şi uite inhibiţia. Omul ăsta este mort după tine, scumpo.

— Oh, ştiu că este mort după mine. Dar asta este problema. Nu vreau să fiu o pradă uşoară pentru nevoile lui temporare. Nu sunt pentru sex de distracţie.

— Sunny, te-ai îndrăgostit de el? o privi Estella atent.

— Nu ştiu. Asta ar fi problema, nu-i aşa? Nu

cred că am fost vreodată îndrăgostită. Cum se percepe asta?

Estella zâmbi.

— În mod diferit, la momente diferite. Dar la început îl ai în gând constant, ca o obsesie. Apoi este o durere plăcută aici. Îşi mângâie pieptul, apoi zâmbi. Şi o căldură… mai jos.

— Parcă sună a virus.

— Se poate. Îşi mângâie abdomenul umflat. Mie sigur mi-a umflat burta.

Sunny râse.

— Nu sunt sigură că sunt gata pentru asta, încă, dar mi-e teamă că am toate celelalte simptome. Poate ar trebui să iau un tonic sau ceva, să am o bună purgaţie, aşa cum obişnuia să spună bunica mea, pentru că cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să mă îndrăgostesc de Kale Hoaglin. Dintr-o relaţie cu el nu pot ieşi decât o grămadă de suspine. În două luni, căile noastre vor merge în direcţii diferite şi nu-l voi mai vedea decât, poate, la televizor.

— Oh, scumpo, dragostea este un lucru atât de deosebit şi apare atât de rar, încât n-o poţi da deoparte fără măcar s-o bagi în seamă. Dacă este adevărat şi se înteţeşte, oamenii pot găsi o soluţie de a o rezolva cu cap. Uită-te la Ed şi la mine. Nu-l văd perioade lungi de timp, dar când mă gândesc la alternative, nu concep altfel.

— Uită-te la noi, spuse Sunny, ridicându-se brusc. Parcă am fi din „Dear Abby”. Vrei o limonada?

În seara aceea Sunny şi Kale îşi terminară iarăşi singuri cina. Sunny dăduse deoparte peştele în loc să îl mănânce; lucru neobişnuit pentru ea, căci în mod curent avea o poftă de mâncare teribilă. Cu atât mai mult cu cât restaurantul nepretenţios, o barjă plutitoare acostată permanent la cheiul în formă de T, era locul ei preferat de a lua masa. Se răsuci în scaun. Ar fi vrut să fie şi Estella. Prietena ei se folosise iarăşi de graviditate ca de o scuză, spunând că stomacul ei preferă mai degrabă doar o cană cu iaurt, decât

pisica de mare şi că picioarele i se umflau numai la gândul că va sta două ore la film. Sunny oftă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kale. Ai fost foarte tăcută în seara asta.

— Nu ştiu prea bine. Mă simt neliniştită. Ciudat.

— Senzaţii meteorologice? Trebuia să ne fi adus umbrela?

Îl privi în grabă căutând o urmă de ironie în expresia lui, dar descoperi că faţa îi era plăcută şi deschisă.

— Nu, singurul lucru neobişnuit în ceea ce priveşte vreme este o depresiune tropicală în golf, dar o să înainteze pe uscat către New Orleans fără să se transforme în uragan.

— Eşti sigură?

— Foarte. În sezonul uraganelor lumea pe aici devine foarte neliniştită când furtunile se îndreaptă către golf. Aceasta va atinge uscatul marţi seara.

Kale semnă nota şi luă o ultimă înghiţitură de

cafea.

— Cu cât timp înainte poţi prevedea vremea?

— Pot fi destul de sigură cam cu o săptămână înainte, dar sigură cu trei zile înainte. Asta înseamnă că ai început să mă crezi?

— Hai să zicem că m-am hotărât să nu fiu habotnic, zâmbi el. Mai ales de când, datorită ţie, eu şi Foster am semnat două mari contracte pentru reclamă. Până când George Withers şi Harvey Levine nu începuseră să te laude azi după-amiază, nu realizam că eşti o celebritate locală. Eşti foarte respectată în Corpus Cristi.

— Te miră asta? întrebă ea uşor jignită.

— Totul mă surprinde în ceea ce te priveşte, Sunny, mai ales ceea ce simt pentru tine.

— Oh, ea îşi mări ochii aşteptând ca el să explice.

— O să discutăm mai târziu, mai amănunţit. Zâmbi. Gata?

Ieşiră în întunericul care se înteţea înmiresmat. Neliniştea pe care Sunny o simţise

mai devreme se transforma în îngrijorare, care contrasta cu liniştea din jur. Palmierii foşneau în briza golfului, bărcile săltau în legăturile lor, traficul era redus. Câţiva pescăruşi, ţipând în înălţime, îşi făceau ultimele zboruri înainte de a se pregăti de culcare.

— Abia aştept filmul, spuse Kale, cu mâna pe spatele lui Sunny, conducând-o către locul de parcare. Nu-mi aduc aminte de când nu am mai văzut un film fără a fi nevoit să citesc în engleză.

Se opri şi privi în jur cu o privire uimită pe faţă.

— Aş fi putut să jur că aici am parcat maşina.

— Şi eu. Crezi că a fost furată?

Căutară în toată parcarea… Cadillac-ul Alianţe alb dispăruse.

— La dracu’, zise Kale, mormăind şi trecându-şi mâna prin păr. Nu-mi vine să cred că am fost jefuiţi. Hai să chemăm poliţia.

Sunny era la fel de supărată şi furioasă ca şi Kale. Ţinea la maşina sport a Raviniei şi o înfuria

gândul că vreun netrebnic o furase cât timp mânca seră. Se întoarseră repede la restaurant să telefoneze la poliţie. O patrulă sosi în câteva minute. Ofiţerul, un poliţist în vârstă, îşi notă câteva informaţii despre maşină.

— Un automobil ca ăsta, spuse el bătând în carneţel, este o mare tentaţie pentru hoţi, dar este şi foarte uşor de recunoscut. O să fac un raport imediat. Poate o găsim înainte să păţească ceva serios.

Cât timp ofiţerul transmitea prin staţie descrierea maşinii, Kale zise:

— Cred că o să trebuiască să luăm un taxi.

Sunny îşi muşcă buza şi-şi frecă mâinile. Îngrijorarea i se transformase în nervozitate.

— Ceva este rău, foarte rău.

— Pe dracu', da, ceva este rău. Cineva doar ce ne-a furat maşina şi se bucură de ea.

— Nu, altceva. O sun pe Estella.

Telefonul sună. Şi sună. Şi sună.

— Estella n-a răspuns, îi spuse lui Kale

frângându-şi degetele. Kale, trebuie să văd ce face. Acum. Se simţea ca şi cum o găleată de albine agitate i s-ar fi deşertat pe trup.

Kale o strânse în braţe.

— Scumpo, calmează-te. O să mergem să verificăm, dar sunt sigur că este bine. Poate a ieşit să-şi ia nişte murături şi îngheţată, sau poate e ceva cu telefonul.

Sunny dădu din cap cu nerăbdare.

— Trebuie să mergem acasă. Trăgea nervoasă de reverele jachetei. Imediat.

Când maşina poliţiei îi lăsă la casa impozantă de pe Ocean Drive, Sunny urcă repede, apoi aşteptă cu nerăbdare ca el să deschidă uşa. Ţâşni înăuntru strigând-o pe Estella. Cum nimeni nu-i răspunse la parter, urcă scările câte două deodată.

— Estella.

Când auzi un geamăt înfundat deschise uşa. Estella zăcea pe cuvertură cu genunchii strânşi şi era transpirată. Câteva cearceafuri şi prosoape erau deasupra.

— Oh, Doamne! Kale, cheamă o ambulanţă.

Speriată, Sunny alergă spre pat, îngenunche lângă prietena sa şi-i luă mâna.

— Stai aşa, Estella, Kale cheamă o ambulanţă.

— Telefonul este iarăşi deranjat. Îi strânse mâna lui Sunny. Nu-i timp pentru… ambulanţe, şopti ea. Vine copilul…

— Oh, nu. Nu. La dracu'. Suflă, suflă, suflă. Nu împinge, pentru numele lui Dumnezeu, nu împinge.

Kale năvăli înăuntru.

— Telefonul nu funcţionează şi nu-ţi pot găsi blestematele de chei de la maşină. Escortul tău blochează maşina Estellei. O să alerg alături şi…

Estella ţipă iarăşi când o contracţie îi zgudui corpul. Kale se albi.

— Nu e timp, spuse Sunny calmă. Culese un cearceaf alb de unde îl lăsase Estella. Ajută-mă să-i pun asta dedesubt. Suflă, Estella, suflă.

— Dar noi nu putem…

— La dracu’, putem.

— Aşteaptă o secundă. Kale alergă în baia alăturată şi se auzi un pârâit puternic înainte ca el să revină cu o perdea de duş chiar când Estella ţipă la o altă contracţie. Îi întinse lui Sunny plasticul. Eu o ridic şi tu îi aranjezi patul.

Îi zâmbi Estellei şi-i spuse încet.

— Nu te îngrijora, iubito. Suntem stăpâni pe situaţie. I

Estella încercă să zâmbească, însă faţa sa transpirată i se contorsionă într-o grimasă şi trupul i se contractă. Când contracţia trecu, îi zise:

— Lamă pe după gât. O să te ridic doar puţin. E bine aşa. E bine aşa.

Sunny băgă repede perdeaua de plastic şi un cearceaf împăturit.

— Trebuie să ne spălăm pe mâini. Dădu fuga în baie, se frecă pe mâini până la coate; îşi dădu pe mâini, şi pe podea, cu jumătate de sticlă de alcool.

Kale o întâlni când se întorcea.

— Sper că ştii ce faci, îi spuse el din colţul gurii, pentru că eu sunt sigur că nu ştiu.

— Am văzut un film la ora de naşteri.

— Oh, ai o groază de experienţă atunci, spuse el sarcastic. Nu avem nevoie de ceva apă fierbinte?

Sunny îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru ce? Pentru o ceaşcă de cafea?

— Vine! Vine! ţipă Estella.

— Aşteaptă, îi răspunse Sunny. Suflă, nu împinge încă. Nu sunt gata. Îi aranjă în grabă cearceafurile şi tocmai voia să-i pună un cearceaf pe genunchi aşa cum văzuse în film, când Estella ţipă iarăşi.

Ochii lui Sunny se măriră.

— Este încoronat!

Kale se întoarse cu mâinile picurându-i de apă.

— Încoronat?

— Îi văd capul. Kale, când vine următoarea

contracţie, ridică-i umerii Estellei şi ajut-o să împingă.

— Vine!

Sunny se căţără în pat şi strigă:

— În regulă. În regulă. Uite. Apăru un cap firav, iar ea îl apucă încet. Oh, e minunat. Vine şi umărul. Respiră de câteva ori să te uşurezi. Aşa. Aşa. Acum! încă o dată, încă o dată. Împinge. Oh, iată-l, iată-l. Oh, Estella, e minunat. E băiat, e perfect. E minunat.

Faţa mică şi încreţită se strâmbă, plămânii i se umplură şi dădu drumul unui scâncet. Estella râse şi căzu înapoi pe pernă, extenuată. Sunny începu să râdă cu lacrimi pe obraji.

Kale se uită la nou-născutul firav care scâncea. Un zâmbet uşor îi lunecă pe faţă.

— De necrezut. Ai făcut o treabă bună, Estella. Nemaipomenit. O sărută pe frunte pe Estella, apoi îi făcu lui Sunny cu ochiul. Ai făcut o treabă bună, Doctor Larkin. Excelentă, de fapt.

Pe culmile adrenalinei şi ale miracolului la

care luase parte, Sunny dădu din cap şi zâmbi cu înţeles.

— Nici măcar pe jumătate rău, dacă ar fi s-o spun eu. Şterse copilul cu un prosop şi i-l puse Estellei în braţe. Ai cumva un şiret de pantofi? îl întrebă ea pe Kale.

— Port espadrile. De ce ai nevoie de un şiret de pantofi?

— Cred că trebuie să legăm cordonul. Am citit într-un roman că au folosit un şiret de pantofi.

Estella, respirând obosită şi mângâindu-şi copilul pe spate, spuse:

— Las-o baltă. N-o să… foloseşti o urâţenie de şiret de pantofi… pe copilul meu.

În acea clipă sună telefonul. Neîncrezător, Sunny şi Kale se uitară unul la celălalt şi dădură din cap.

Era un negustor de aluminiu.

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Sunny şi Kale, cu braţele unul în jurul celuilalt, stăteau la fereastra salonului din maternitate şi-l

priveau pe Ed Jones Jr. Dormind.

— Nu-i aşa că-i minunat? întrebă ea, sprijinindu-şi capul de al lui Kale. Trei kilograme şi jumătate, un copil perfect şi frumos. N-o să fie Ed extaziat când o să primească telegrama?

Kale o trase mai aproape de el şi o sărută pe creştetul capului.

— A fost cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut.

— Mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi ajuns acasă la timp.

— Dar am ajuns şi totul s-a terminat cu bine. L-ai auzit pe obstetrician spunând că este rar ca un prim născut să iasă aşa de repede. Iar doctorul a spus că ai făcut totul corect. Sunt foarte mândru de tine.

Sunny smiorcăi.

— Plângi?

Ea dădu din cap şi smiorcăi iarăşi.

— Ooo, iubito. Se întoarse spre ea şi o strânse în braţe.

Ea se agăţă de el, simţindu-se liniştită de puterea lui, legată de el cu firele de aur ale experienţei pe care o împărtăşiseră.

— Hai se mergem acasă.

Cu Kale la volan, Escort-ul intră pe aleea casei impozante cu vedere spre golf. Sunny spuse:

— Când a sosit ambulanţa, am fost aşa de zăpăcită, încât am uitat să te întreb unde mi-ai găsit cheile.

— În cameră, pe o conservă de ton. De ce le laşi în locuri atât de ciudate?

— Nu ştiu. De obicei le pun jos cu ultimul lucru pe care îi am în mână şi jur că o să-mi aduc aminte, dar uit întotdeauna. Chiar şi atunci când le pun într-un loc aparte ca să nu le uit, le uit. Căscă coborând din maşină.

— Obosită?

— Mmmm. Dar o oboseală bună. Mergând împreună spre uşa din spate, mâna lui era în jurul taliei ei şi ea cu capul pe umărul lui, ca şi când ar fi fost cel mai natural lucru de pe lume.

— Mi-ar plăcea să beau un pahar cu vin şi să lenevesc într-o baie cu spumă.

— Ai nevoie de cineva să te spele pe spate?

Întrebarea lui era ocazia perfectă pentru ca ea să poată pune stavilă oricărei relaţii dintre ei, iar tonul jucăuş îi permitea să o facă fără a-i da prea mare importanţă. Dar simplul „nu” nu veni. Pur şi simplu nu voia să spună nu. Spuse în loc:

— Te pricepi la spălat pe spate?

— Sunt cel mai bun. Am învăţat de la un profesor în Orient.

— Pariez că aşa este, râse ea încet.

— Du-te în cada din camera Raviniei. Este mai mare. Eu aduc vinul, spuse el sărutând-o pe frunte.

Sus, Sunny se dezbrăcă şi-şi puse un halat de mătase albastru-deschis. Până să coboare în hol spre camera Raviniei, inima îi bătea cu disperare. Deschise uşa cu grijă şi aprinse o lampă Tiffany, simţindu-se puţin stânjenită să intre. Dar în locul senzaţiei de interdicţie la care se aşteptase,

camera părea plină de viaţă şi îmbietoare.

Lampa cu abajurul de sticlă arunca peste cameră o umbră liniştitoare, peste mobilele sculptate şi peste cuvertura de mătase aurie. Aproape că auzea râsul cristalin al Raviniei şi vocea ei melodioasă spunând:

— Intră, draga mea. Bucură-te.

Zâmbi şi se îndreptă spre baie, care era aproape la fel de mare ca dormitorul ei. Se aşeză pe marginea imensei căzi îngropate şi cotrobăi printre diversele sticle cu şampon de baie până când găsi unul de plante, pe placul ei. Dădu drumul apei calde şi turnă lichidul parfumat. Când cada se umplu, îşi puse halatul pe un scăunel acoperit cu mătase şi păşi în ea. Întinzându-se pe spate şi bucurându-se de căldura luxuriantă a aromelor ce se ridicau din apă, observă faianţa pictată de mână care încadra alcovul. Ochii i se măriră. Stropind apa în jur, se ridică şi privi mai de aproape, examinând subiectele picturilor. Ochii i se măriră şi mai mult şi gura i se întredeschise.

— Studiezi colecţia de artă?

Kale stătea lângă cadă cu paharele şi o sticlă de vin în mână. O floare de hibiscus roşie îi era băgată în buzunarul de la piept. Simţea cum se înroşeşte începând de la vârful picioarelor. Mulţumea cerului că era acoperită cu clăbuc până la umeri.

— Ştiai că astea sunt aici? dădu ea din cap spre plăcile pe care cupluri cu picioarele ridicate şedeau în diferite poziţii.

Kale dădu din cap.

— Sunt aici de ani de zile. Ravinia credea că achiziţionarea lor a fost o mare lovitură a ei. Chintesenţa eroticii timpurii italiene. Cred că obişnuia să spună „de un artizanat cu adevărat inspirat”, i-am uitat numele.

— Trebuie să fi fost inspirat de Kamasutra.

Kale râse turnând vinul şi dându-i un pahar.

— Şi ce ştie o tânără şi delicată fecioară ca tine despre Kamasutra?

Sunny îi zâmbi peste marginea paharului.

— Destul de puţin de fapt. Am studiat-o amănunţit la vârsta de treisprezece ani. Chicoti aducându-şi aminte. Penny Wilcox a şterpelit o copie din sertarul părinţilor ei şi cinci dintre noi am petrecut toată noaptea la petrecerea lui Mimi Nelson, răsfoind-o pagină cu pagină. Dar acestea, făcu ea semn către scenele explicite, fac volumul să arate plicticos.

Kale zâmbi.

— Când Foster şi cu mine obişnuiam să petrecem verile aici, abia dacă puteam să aşteptăm plecarea mătuşii Ravinia de acasă. Dădeam buzna în locul ăsta şi ne holbam la plăci cu groază. Făceam şi fotografii, deşi proporţiile unora dintre personaje erau uriaşe pentru un băiat de cincisprezece ani.

Sunny furişă o privire cu colţul ochiului.

— Sunt destul de… bine dotaţi, nu-i aşa? Şi foarte… agili.

Kale dădu capul pe spate şi râse. Apoi îşi descălţă pantofii şi se aşeză cu picioarele

încrucişate lângă cadă.

— Sunny, exact, cât de experimentată eşti tu?

— La ce?

Ridică dintr-o sprânceană şi păru amuzat.

— Din punct de vedere sexual, vrei să spui? Încercând să arate cât mai serioasă, ridică din umeri. Păi, nu sunt virgină. Dar, adăugă ea, făcând semn cu mâna spre scenele erotice de pe perete, n-am făcut niciodată vreuna din chestiile astea. Aşteptă o perioadă cam cât intervalul între câteva bătăi de inimă înainte de a trage cu ochiul pe deasupra marginii paharului pe care îl ţinea strâns cu ambele mâini. Tu?

El chicoti doar.

Deodată se simţi ca o prostănacă, o naivă şi o incompetentă din punct de vedere sexual. Kale era un bărbat experimentat care avusese de-a face cu femei mult mai pricepute ca ea. Cunoştinţele ei se limitau la un număr de încercări nesatisfăcătoare şi la informaţiile pe care le culesese din cărţi. A fost prea ocupată cu munca şi prea preocupată de

cariera sa pentru a avea timp şi pentru bărbaţi.

Era bine informată, bineînţeles, şi cu siguranţă nu se considera o puritană, dar, din neînsemnata ei experienţă în arta amorului, se întreba întotdeauna ce era aşa mare scofală. Acum avea o senzaţie puternică că era pe punctul de a afla.

Kale luă floarea de hibiscus din buzunar şi o mângâie cu petalele ei pe obraz. Privirile lor se uniră. Pupilele lui se măriră, până ajunseră adâncimi întunecate de atracţie misterioasă, care o chema cu o dorinţă primară atât de puternică, încât o duru.

— Vrei să experimentăm împreună? întrebă el, vocea sa învăluind-o ca un ulei senzual într-un harem.

Ea înghiţi.

— Dacă s-ar putea să începem cu ceva mai simplu…

El îi înmână floarea de hibiscus, se ridică şi îşi duse mâna la nasturii cămăşii.

Capitolul 7

Sunny îşi sorbi vinul şi încercă să se comporte nonşalant cât timp se dezbrăcă el; încerca să se uite oriunde, numai la el nu. Dar cum acul unui compas este atras de nord, aşa îi era atrasă privirea de el. Era bronzat, viguros şi viril. Respiraţia i se opri şi îşi întoarse brusc privirea. Un lucru era sigur; se putea compara cu oricare dintre bărbaţi care se zbânţuiau pe perete.

Când el alunecă în spatele ei, cu câte un picior de fiecare parte a ei, fu atât de uimită, încât vinul îi dădu peste marginea paharului.

— Ce faci?

— Ţi-am promis că te spăl pe spate.

Luă un burete mare, îl înmuie şi începu s-o mângâie încet peste umeri. Apoi buretele alunecă senzual în cercuri mici de la ceafă către talie,

producându-i fiori de excitaţie.

Capul i se aplecă pe spate, savurându-i mângâierile. Îi masa uşor gâtul.

— E bine? întrebă el.

— Mmmm.

Limba lui îi gâdilă vârful urechii, apoi coborî spre umeri.

— Aş vrea să te spăl peste tot, ca pe o pisică.

— O pisică?

— Mmm. Cu limba mea. Peste tot.

Tonul aprins al vorbelor sale îi împrăştia căldura în tot corpul.

— Nu sună prea igienic.

El râse şi îşi strecură mâna liberă cuprinzându-i sânii. Abdomenul i se contractă şi sfârcurile i se întăriră. Coborî buretele de-a lungul coapsei, apoi încet, în sus, pe partea interioară cu o mişcare înnebunitor de seducătoare. Când ajunse la încheietura picioarelor ea se încordă.

— Re! axează-te, îi murmură el la ureche.

— E uşor pentru tine s-o spui.

— A trecut mult timp pentru tine?

Ea dădu din cap.

— O să am grijă.

Buretele îşi continuă mişcarea erotică, stârnind senzaţii de necrezut care îi puneau sângele în mişcare. Într-un anumit loc, degetul luă locul buretelui mângâind, mângâind, până când îşi pierdu minţile din cauza senzaţiei. Degetele se încleştară în jurul paharului cu vin, strâns… strâns, până când crezu că i se va sparge în mână. Când simţi că nu mai rezistă, spasme uriaşe de plăcere îi zguduiră trupul, îi spulberară simţurile şi o făcură să plutească. Pe măsură ce spasmele se domoliră, paharul se înclină în mâinile ei obosite şi vinul se vărsă în apă.

Căzu peste el, epuizată.

— Eşti relaxată acum? o întrebă el.

— Ca o fidea prea fiartă.

Kale râse încet şi-i luă paharul din mână.

— Eşti gata pentru următorul experiment?

Lipsită de vlagă la pieptul lui, ea oftă.

— Mai lasă-mă o oră sau două.

— Nu pot aştepta atâta, iubito.

— Oh, spuse ea, înţelegându-şi egoismul. Am uitat că tu… tu…

— Nu-ţi face griji, avem toată noaptea la dispoziţie.

Ştergându-i apa de pe trup, el o uscă încet, oprindu-se să o sărute şi s-o mângâie în vreme ce-şi făcea treaba. Până să termine, ea era excitată din nou. Şi el la fel.

O luă în braţe, o duse în camera sa şi o aşeză pe pat. Ea se uită la tavan şi chicoti.

— Nu ştiu dacă pot face asta cu Farrah Fawcett uitându-se la noi.

— Ultimul vestigiu al tinereţii mele. Uitasem că este aici. Se ridică în pat, rupse vechiul poster, îl mototoli şi îl aruncă la gunoi. Întins alături de ea, o săruta senzual şi o mângâia pe tot corpul. Nu Farrah Fawcet este aceea pe care îmi închipui că o aşez în pat noapte de noapte. Este o nimeni în comparaţie cu tine, iar în ceea ce mă priveşte, mai

degrabă prefer ceva real.

Sărutările sale deveniră din ce în ce mai febrile, iar limba sa un instrument de dulce tortură.

— Atinge-mă, îi spuse el, iar când ea o făcu, deveni sălbatic, ducând-o în înălţimi în care nu crezuse că este posibil. În clipa când ea nu mai fu în stare să suporte tensiunea, el întinse mâna după un pachet şi îngenunche între picioarele ei pentru a-şi pune prezervativul

Privirea sa, atât de intensă, încât îi frigea pielea şi îi împrăştia gândurile, trecu peste ea arzându-i carnea. Mâinile îi alunecaseră sub coapse până când degetele mari întâlniră centrul feminităţii.

— N-am simţit niciodată pentru o femeie ceea ce simt pentru tine. Vreau să-ţi aduc fericire şi vreau să o văd întâmplându-se.

Intra în ea încet şi când fu plină, el o mângâie şi o dezmierdă, murmurându-i cuvinte de dragoste şi laude pentru corpul ei, până ce prinse

ritmul penetrării. Picioarele ei i se încolăciseră în jurul coapselor şi se prinseră în dansul primitiv împreună. Cu privirile înlănţuite, deveniră fierbinţi şi alunecoşi, mişcându-se şi murmurând, bucurându-se şi luptându-se, până când fură absorbiţi în vârtejul furios al ciclonului şi se învârtiră în climaxul turbulent.

Telefonul îi trezi a doua zi la ora opt.

— Spune-le să se care, mormăi Sunny, acoperindu-şi capul cu perna. Kale vorbi la telefon, apoi ridică perna şi o sărută pe obraz.

— Doar nu ai de gând să dormi toată ziua, nu-i aşa?

Privind la el cu ochii cârpiţi de somn îi spuse:

— Sigur n-am prea dormit noaptea trecută. Oricum, nu cred că sunt în stare să mă mişc. Văd că te antrenezi pentru… dădu slab din mână, apoi o lăsă să cadă iarăşi pe pat – gimnastică italiană.

— Ce părere ai despre o baie bună?

— Aşa încep treburile, mormăi ea şi îl privi ca şi cum ar fi glumit.

— Chiar te doare, iubito?

— Hai să zicem că n-aş prea vrea să călăresc astăzi.

Kale trase cearceaful la o parte şi îi sărută fundul gol.

— Iartă-mă.

— Nu acolo mă doare.

— Pot să te sărut şi acolo.

— Kale Hoaglin, e ziua în amiaza mare.

El râse şi o acoperi iar cu cearceaful.

— O.K., O.K., inhibata mea Rază de soare. O sărută pe umăr. Culcă-te iarăşi, mă duc să iau maşina.

— Au găsit-o deja?

— Da, nu prea departe de locul în care am mâncat. Ofiţerul care a sunat spunea că au luat-o, probabil, nişte puşti pentru o plimbare. Cei puţin este intactă. Mă duc să fac cafea şi să mă îmbrac. Dacă te scoli până mă întorc eu, îţi las o licoare lângă cadă care o să te ajute.

— Ce fel de licoare? bolborosi ea adormită.

— O ceaşcă de sărutări Epsom şi o ceaşcă de bicarbonat. Înmoaie-te în ea pentru câteva minute, apoi ieşi la aer. Face minuni.

— Se pare că ştii o mulţime de lucruri despre chestiile astea.

— Este formula pe care o folosesc pentru răul de avion. N-am încercat-o niciodată pentru altceva.

Sunny încercă să doarmă din nou, dar patul mirosea a Kale şi a dragostea care o făcuse cu el. Amintirea nopţii petrecute împreună îi aduse bujori în obraji.

Nu înţelegea cum o putea el numi inhibată după lucrurile pe care le făcuseră. Mai era şi altceva?

@Moţăia, trezită periodic de zgomotele venind de la duş şi de la draperiile care fluturau. Emoţiile i se amestecau cu bunul-simţ până când totul devenea o nebuloasă.

Experienţa sexuală, în special cea de profunzimea celei pe care o împărtăşise cu Kale, îi

întorsese lumea cu susul în jos. El trezise ceva în interiorul ei de care nu fusese conştientă până acum. Grijile ei în privinţa unei relaţii cu el persistai! ba chiar crescuseră. Căile lor erau orientate în direcţii diferite şi nu vedea încă niciun fel de posibilitate de unire pe termen lung. Sau era oare vreo cale?

În cele din urmă se gândi s-o lase baltă şi să se bucure de prezent. Nu conta ce o să se întâmple cu ei în viitor, ştia că n-o să mai fie niciodată la fel.

Câteva minute după plecarea lui Kale, se târî în baie şi-i încercă remediul. Amestecul trebuie să-şi fi făcut efectul pentru că la puţin timp după ce se îmbrăcă şi bău o cafea, se simţi minunat.

— Astea nu sunt din piscină, nu-i aşa? întrebă Estella când Sunny şi Kale îi aduseră un buchet mare de trandafiri roşii.

— Mi-e teamă că acelea sunt o cauză pierdută, râse Sunny. Omul care are grijă de piscină le-a pescuit şi le-a dus la gunoi. L-ai văzut

pe Ed cel mic astăzi?

Estella râse din toată inima.

— Bineînţeles că l-am văzut. Sora l-a adus pentru masă. Nu-i aşa că este minunat? Abia aştept să merg acasă cu el. Adică dacă mama îmi va da voie să am grijă de el. Am vorbit cu ei de dimineaţă şi mama este nerăbdătoare să-şi atingă primul nepot. Vin mâine să mă ia cu ei la San Antonio.

— Oh, Estella, spuse Sunny îmbrăţişând-o. O să-mi fie atât de dor de tine!

— N-o să fie pentru totdeauna, colega. O să stau acolo doar câteva săptămâni, apoi Ed o să vină acasă şi o să mă întorc la lucru. În plus, spuse Estella, privindu-l pe Kale, am sentimentul că nu vei fi singură în casa aia mare.

Sunny îşi simţi faţa în flăcări, iar Estella chicoti. Era noua lor relaţie atât de evidentă?

— Totuşi, ai să-mi lipseşti.

— Şi tu o să-mi lipseşti. Nu-mi pot dori o prietenă mai bună. Estella îi strânse mâna. Aş

vrea să vă mulţumesc amândurora pentru că aţi fost acolo noaptea trecută. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă… Aţi vrea să fiţi naşii lui Eddie?

— Aş fi onorată, colega, spuse Sunny emoţionată.

— Normal, spuse Kale sărutând-o pe Estella pe obraz.

— Ia uite, m-am transformat într-un robinet de apă, spuse Estella ştergându-se la ochi. Unde mergeţi după-amiază?

— La filmul pe care l-am pierdut seara trecută. Apoi avem un interviu cu nişte Scorpioni, răspunse Sunny.

— Avem un interviu, adăugă Kale.

— Scorpioni?

— Membrii unei alte bande. Kale insistă să mă însoţească.

După încă câteva minute de conversaţie, îi spuseră ia revedere Estellei şi se duseră la cinematograf pentru a vedea o comedie de aventuri care era foarte apreciată.

În timp ce aşteptau la rând, Sunny observă câteva persoane uitându-se la ei – la Kale mai ales. Era obişnuită ca lumea să o recunoască, aşa că zâmbea şi dădea din cap, dar când o roşcată foarte arătoasă îi făcu cu ochiul, îşi dădu ochii peste cap şi făcu un gest apreciativ în dreptul pieptului, Sunny îşi muşcă limba pentru a nu zâmbi. Simţi o senzaţie imensă de mândrie. Într-adevăr, arăta foarte bine în hainele sale uzuale – pantaloni kaki şi cămaşă de culoare roz, cu mânecile suflecate peste braţele sale musculoase. Farmecul său îl înconjura ca o aură palpabilă, iar ea era la fel de susceptibilă precum şi restul mulţimii. Poate mai mult. Era încântată să vadă că era singura persoană care îl interesa.

La bar, comandară răcoritoare şi o cutie uriaşă cu floricele. Sunny insistă că nicio vizionare nu era completă fără o cutie de Junior Mints. Kale râse şi cumpără două.

Încărcaţi cu cumpărăturile lor, găsiră un loc liniştit în sala micuţă de cinema, una dintre cele

şase din complexul de distracţii. Îşi dădură unul celuilalt floricele din cutie şi bomboane, sâcâindu-se cu buzele, cu dinţii, cu degetele înlănţuite încă pline de grăsime şi râseră mai tare decât ceilalţi la scenele comice din film. Sunny râdea cu uşurinţă. Nu se simţise niciodată atât de plină de viaţă, cu emoţiile atât de aproape de suprafaţă. Totul părea mărit. Şi minunat.

Când filmul se apropie de sfârşit, Kale se întoarse spre ea, zâmbi şi o sărută scurt.

— Mare păcat că nu au balcoane, îi spuse el la ureche. Am fi putut merge sus să ne giugiulim.

— După cum te ia pe tine apa, cred că patronul ne-ar fi aruncat în stradă, chicoti ea.

— Pe cine îl ia apa? Tu eşti cea care face zgomotele alea nostime.

— Kale!

— Sunt nişte zgomote minunate şi sexy, râse el. Ce-ar fi să mergem acasă şi să mai experimentăm puţin? îi puse o mână pe coapsă şi degetele sale alunecară uşor în sus. Aş vrea să…

Vorbele pe care i le şopti la ureche îi stârniră un val de căldură în tot trupul. Aproape că alunecă de pe scaun. Când se aprinseră luminile rămase încremenită. Îi luă mâna şi i-o împinse.

— Kale, suntem în public.

— Şi complet singuri.

Sunny privi în jur, mulţumită că sala se golise. Oricum, revenindu-şi, se ridică în picioare şi-şi scutură resturile de floricele de pe haine.

— Ai uitat că avem o întâlnire în mai puţin de o oră?

— A, da. Scorpionii. Hai să mergem la post să luăm nişte echipament video. În caz că tinerii noştri punck-eri sunt de acord să fie filmaţi, economisim timp cu o altă întâlnire.

Merseră cu maşina către partea de nord a portului, unde tancurile petroliere şi cargourile intră în drumul lor spre rafinăriile sau docurile înşirate de-a lungul apei. Tancuri petroliere imense pentru depozitare, elevatoare de cereale şi depozite acopereau locurile care înconjurau

canalul. În mod obişnuit, portul era plin de viaţă, dar fiind sâmbătă după-amiaza, câteva minute după ora cinci, zona era aproape pustie.

O luară pe strada portului şi dădură peste gropi şi camioane până când ajunseră în zona depozitelor unde trebuiau să-i întâlnească pe Scorpioni. Observând clădirile în paragină şi absenţa oricărei fiinţe, Sunny fu bucuroasă că el a insistat să o însoţească la întâlnirea cu B.J. Johnson şi amicul său. Kale parcă maşina aproape de locul stabilit şi coborâră.

— De ce te-ai hotărât să alegi zona asta? o întrebă el.

— Pentru că B.J. Johnson n-ar fi fost de acord să vină la bar, la…

— Marriot, cum ai fi vrut tu, răspunse ea cu sarcasm.

— Nu-mi place, nu-mi place deloc. Aşteaptă în maşină cu uşile încuiate. Vorbesc eu cu el.

— Cinstit vorbind, Kale, spuse ea dându-şi ochii peste cap, eşti câteodată aşa de pisălog. Mă

descurc singură. La urma urmei este ziuă şi o să ne aflăm la loc deschis. Ce se poate întâmpla?

— Destule. Mormăi, scoase o haină din portbagaj şi o puse pe el.

— Nu-i cam cald pentru haină? întrebă Sunny.

El dădu din umeri.

— O îmbrac când am treabă. Buzunarele sunt la îndemână pentru scula mea. Scoase ceva din portbagaj şi-l băgă repede într-unul din buzunarele laterale adânci. Ochii lui Sunny se măriră.

— A fost un… pistol?

— Da.

— Dar, Kale, sunt doar nişte copii. Adolescenţi.

— Cât de bine îi cunoşti tu pe aceşti copii?

— Nu-i cunosc pe toţi, dar B.J. mi s-a părut destul de drăguţ la telefon. Este nepotul vecinului unuia dintre inginerii de la noi de la post. J

— Suhny, dragostea mea, eşti tare naivă. Iau

pistolul. Nu am de gând să-l folosesc, dar am învăţat să fiu pregătit. Trânti capacul portbagajului. O să las echipamentul video aici şi o să mă întorc după el dacă o să avem nevoie.

— Simt un miros ciudat. Ea mirosi aerul. Miroşi ceva? întrebă Sunny în vreme ce parcurgeau distanţa scurtă până la locul de întâlnire.

Kale mirosi şi el.

— Doar mirosul obişnuit de port. De ce?

— Nimic, poate este doar anticiparea interviului cea care îmi face nasul să freamăte, râse ea şi dădu din umeri.

Îi zâmbi cu indulgenţă, o strânse lângă el şi-i atinse nasul.

— E ca senzaţiile în ureche pe care le ai când se schimbă vremea?

— Cam aşa ceva. Dar mie nu numai urechea îmi dă semne despre vreme. Uneori degetele de la picioare sau şira spinării. Şi am cele mai ciudate senzaţii chiar aici, spuse ea trecându-şi mâna

peste abdomen, când un uragan…

— Stai puţin. Vorbeşti serios despre nasul tău? se opri el şi o privi încruntat.

— Sigur. Este nasul meu pentru ştiri. Cred că toţi reporterii buni îl au. Tu nu? încerca să pară serioasă, dar jocul evident de emoţii de pe faţa lui, de la uşoara consternare la neîncrederea totală o făcu să chicotească.

— Mă tragi de picior, spuse el relaxat.

— Nu. Ea se frecă brusc sub nas cu degetul. O mânca al dracului. Eşti sigur că nu miroşi ceva?

— Un şobolan, poate, îşi ridică el o sprânceană către ea.

— Oh, priveşte! Mari şi musculoşi, cu gâturile mai groase decât traversele de cale ferată se îndreptau către ei. Erau îmbrăcaţi cu ceea ce părea să fie o uniformă: blugi lăsaţi şi tricouri roşii, cu un scorpion imprimat pe piept. Unul dintre ei purta un aparat de radio la brâu şi căşti şi pocnea din degete în ritmul pe care numai el era în stare să-l audă. Amândoi mergeau ţanţoş,

cu capetele împodobite cu tunsori ciudate, bălăngănindu-se ca ale câinilor onoraţi cu premii la carnaval.

Cel cu căşti o privi pe Sunny din cap până la picioare.

— Tu eşti cea de la televizor. Eşti rea.

— Rea? se simţi ea jignită.

— Da, rea. Asta înseamnă bună.

— Oh, rea în felul ăsta. Mulţumesc. Tu eşti B.J?

— Chiar eu. Se uită la Kale. Cine-i papiţoiul ăsta?

— E ajutorul meu, spuse ea muşcându-şi buza inferioară pentru a nu râde.

— Ăsta e Jeffery. Noi îi spunem Cârlig de măcelărie. B.J. Se întoarse către însoţitorul său care încă mai trosnea din degete şi-l lovi peste piept. Spune bună ziua doamnei, Cârlig de măcelărie.

— Salut, spuse el scurt şi-şi înclină capul.

— Cârlig de măcelărie nu vorbeşte prea mult,

spuse B.J. Şi o să trebuiască să-l iertaţi. Nu prea are nici maniere.

În vreme ce Kale îi privea pe cei doi cu un chip ca de piatră, Sunny le explică pe scurt reportajul pe care îl făcea, şi îi întrebă dacă sunt de acord să dea un interviu în faţa camerei de luat vederi.

— O să vă acoperim feţele şi o să vă deformăm vocile înainte de a transmite emisiunea.

B.J. îl luă deoparte pe Cârlig de măcelărie să se sfătuiască. Sunny mirosi iarăşi aerul.

— Kale sunt sigură că simt ceva arzând. Acolo.

Imediat ea îi indică un depozit la o jumătate de bloc depărtare, cu ferestrele din faţă deschise, iar focul şi fumul năvălind afară.

Fără o vorbă, Sunny şi Kale se repeziră spre maşină, instinctul de reporter luându-le-o înainte. Imediat ce portbagajul fu deschis, Sunny luă telefonul celular portabil şi formă numărul de urgenţă. Kale luă camera şi alergă spre clădire, în

timp ce relata incidentul.

Sunny luă un microfon şi bateriile portabile şi-l urmă. Când îl ajunse pe B.J. şi pe Cârlig de măcelărie, îi întinse telefonul lui B.J.

— Formează-mi, te rog, numărul de la post. Cinci, cinci, cinci, treisprezece, zero, zero. Îndreptă microfonul spre Cârlig de măcelărie. Ţine asta. Veniţi încoace, băieţi.

— Tina? Sunny. Kale şi cu mine suntem de faţă la un incendiu în zona portului. E unul mare. Trimite imediat o echipă mobilă şi un echipaj. Programează un reportaj live pentru ora şase. Îi dădu indicaţii Tinei, apoi îi întinse telefonul lui B.J. Ţine-te de asta. Luă apoi microfonul de la Cârlig de măcelărie.

— Pot s-o sun pe mama cu chestia asta? întrebă B.J.

— Sună pe cine vrei, îi strigă Sunny peste umăr. Voi, băieţi, arătaţi-ne drumul şi încercaţi să ţineţi lumea deoparte.

Când ea îl ajunse, Kale filma.

— Se întinde repede, ţipă ei. O serie de explozii în interiorul depozitului sparse şi alte ferestre şi aruncă limbi lungi de foc în aer, răspândind scântei aprinse şi fum acru, negru şi înecăcios.

— Dumnezeu ştie ce o fi depozitat aici. Mai bine vă daţi înapoi.

— Pe dracu’ mă dau.

— Sunny, la dracu’! Locul ăsta este periculos. Dă-te la o parte.

— Las-o baltă, Hoaglin. Pune camera aia pe mine şi ţine-o bine.

Îşi conectă microfonul şi păşi în faţa camerei. Cu sirenele urlând ca fundal şi cu învălmăşeala de flăcări şi fum amestecate, relată:

— Sunt Sunny Larkin, KRIP, care relatează de la locul unui incendiu care a început acum câteva clipe, în acest depozit din zona portului. După cum puteţi vedea sunt tancuri de depozitare a produselor petroliere la o mică distanţă de flăcări, iar pompierii sunt pe drum în acest moment.

Se dădură la o parte când camioanele şi pompierii începură să se reverse în zonă. Asistaţi de echipajul mobil care sosi puţin mai târziu, ei continuară să filmeze, strângând imagini de la faţa locului pentru emisiunea de ştiri şi relatând, până când dezastrul incendiului fu stins, câteva ore mai târziu.

Mirosul caustic de ars, resturi arzânde şi mirosul pregnant de cenuşă udă plutea în aer când Sunny şi Kale se îndreptară spre maşină. Amândoi erau transpiraţi şi mânjiţi de funingine.

— Obosită? întrebă Kale.

— Sunt terminată.

— Ai făcut o treabă bună. Mulţumesc lui Dumnezeu că am reuşit să anunţăm incendiul la timp. Dacă flăcările s-ar fi răspândit necontrolate spre tancurile de petrol, am fi avut în mână un adevărat dezastru. Când ajunseră la maşină, B.J. şi Cârlig de măcelărie se sprijineau de bara Cadillac-ului.

— Omule, a fost ceva, nu glumă. B.J. Întrebă:

O să apărem la TV?

— Cred că Kale v-a filmat îndrumând camioanele, râse Sunny.

— Nemaipomenit. Un zâmbet larg îi luminã faţa. Omule, ai văzut toate camioanele alea? Şi pe toţi papiţoii ăia alergând cu furtune şi chestii. Erau răăăi. Eu şi Cârlig de măcelărie ne-am hotărât să ne facem pompieri. Îi dădu un cot prietenului său.

— Nu-i aşa, Cârlig de măcelărie? Acesta le zâmbi prosteşte.

După ce Kale aşează echipamentul în portbagaj, B.J. îi înmână telefonul.

— Tot mai vreţi să ne luaţi un interviu?

— Bineînţeles, spuse Sunny, dar nu s-ar putea s-o facem altă dată? Sunt terminată.

— Nu, scumpo. Îmi place chestia asta cu TV. Nu crezi că eu şi cu Cârlig de măcelărie am putea să venim la post într-o zi să-l vizităm?

— Ce părere aveţi despre o după-amiază săptămâna asta? Vă arăt eu totul şi putem face

interviul într-un studio.

Stabiliră o dată, apoi spuseră la revedere băieţilor şi se îndreptară către casă. Sunny era gata să se spele de murdăria şi de funinginea incendiului când deodată descoperi că este moartă de foame.

— Aş face o baie, dar mi-aş vinde sufletul pentru un sandviş cu brânză, îi spuse ea lui Kale.

El îi zâmbi.

— Cred că pot să găsesc unul la un preţ mai scăzut. Cred că aş lua şi eu câteva şi o bere. Este aproape miezul nopţii şi am sărit peste cină. Floricelele nu ţin atâta.

Găsiră un mic restaurant încă deschis unde li se pregăti mâncarea şi îşi spălară mâinile doar atât cât să poată mânca.

Când se aşezară la măsuţa scrijelită, Sunny se întinse peste aceasta şi îl întrebă:

— De ce nu mi-ai spus că arăt atât de îngrozitor? M-am speriat când m-am uitat în oglindă. Arăt de parcă aş fi cărat cărbuni.

— Nu arăţi îngrozitor, arăţi ca un bun reporter care doar ce a terminat de făcut o treabă a dracului de bună.

— Noi am făcut o treabă a dracului de bună, nu-i aşa? Facem o echipă bună.

— O echipă a dracului de bună. Îi prinse mâna peste masă. Şi în alte privinţe decât ştirile.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, mâncarea le fu adusă la masă, de un bărbat cu ochii cârpiţi, cu un şorţ pătat şi a cărui înfăţişare era doar puţin mai bună decât a amărâţilor care bântuie pe lângă City Hali. Uitându-se la el, se cam îndoiau de calitatea mâncării, dar când luă prima înghiţitură din sandvişul zemos, oftă.

— E un extaz.

— Exact la fel ai spus despre mine în primele ore ale dimineţii. E mai bun un sandviş decât timpul petrecut cu mine?

Ea râse şi aruncă în el cu un cartof prăjit.

El îl prinse şi şi-l băgă în gură.

Cât timp mâncară, Kale păru neobişnuit de

tăcut. Poate era pur şi simplu înfometat, dar, judecând după expresia sa distrată, Sunny realiză că era vorba de ceva mai mult.

— Te frământă ceva? întrebă ea. Aproape că-ţi văd roţile învârtindu-se în cap.

— Mă gândesc la foc. Nu ţi se pare ciudat că a început când a început?

— Cred că toate incendiile încep la un moment dat, dădu ea din umeri. Noroc să am fost acolo.

— Noroc? Nu ştiu. Eu nu prea înghit atâtea coincidenţe. Coincidenţele mă fac suspicios.

— Ce insinuezi?

— Mă îndoiesc că poate fi dovedit, dar nu aş fi surprins să aflu că golanii au dat foc doar pentru spectacol şi să se ridice în ochii noştri.

— Crezi că sunt piromani? întrebă ea şocată de sugestia lui. Oh, Kale eşti un cinic. Aceşti băieţi mi s-au părut normali – puţin cam plini de ei şi de hormoni masculini, dar în fond, puşti ca oricare alţii. S-ar putea să facă câteva răutăţi, dar nu mi-i

pot imagina făcând ceva atât de distrugător doar de distracţie.

— Mici răutăţi? Oh, iubito, tu eşti o adevărată Pollyana. Nu te lăsa dusă – puştii ăştia sunt huligani. N-ai fost atentă la propriile tale cercetări? N-ai înţeles în ce fel de lucruri sunt implicate bandele?

— Dar au fost foarte politicoşi cu mine. Sunt sigură că toate lucrurile astea sunt exagerate. Sunt doar puşti rău orientaţi. N-ai făcut şi tu ceva prostesc când ai fost tânăr – să furi un pepene de pe tarlaua unui fermier, sau să îmbraci casa cuiva în hârtie igienică? Nu fi aşa de mizantrop.

Kale îi zâmbi lui Sunny, încolăcită în jurul lui, dormind dusă, o imagine a inocenţei. Se fure pepeni şi să îmbrace casa în hârtie igienică. Aducându-şi aminte de cuvintele ei dădu din cap. Ar paria ultimul său dolar că Scorpionii şi Tarantulas se ocupau cu droguri şi furturi şi zeci de alte lucruri rele. Cu ochelarii aceia roşii pe care îi purta nu prea avea idee despre lumea reală

– care era exact la fel. Lui Kale îi era groază să se gândească că gunoaiele vieţii ar putea s-o murdărească, să-i întineze înduioşătoarea ei compasiune şi optimismul strălucitor.

Poate el era un mizantrop, dar, din experienţe amare, învăţase să nu aibă încredere în natura umană. Se murdărise în canalele subterane ale lumii, înfruntase lucruri care i-ar fi şocat sufletul sensibil. Ar fi mutat raiul pe pământ să-i păstreze scânteia inocentă în ochi, să o oprească să aibă de-a face cu ororile şi atrocităţile care îi pândeau credulitatea.

Îi sărută nasul mâzgălit de funingine.

— Suntem acasă.

Ochii ei mari clipiră.

— Cred că am aţipit. Căscă.

— Hai, iubito. Vino înăuntru. Eşti epuizată. Vrei să te iau în braţe?

— Pot să merg, dădu ea din cap.

Dar abia se mişca în vreme ce el o ajuta să urce scările spre baia care lega camerele lor. Îl

durea s-o vadă atât de obosită. Era o fiinţă atât de delicată şi de preţioasă, încât merita să fie protejată şi cocoloşită. Ceva din ea îl făcea să fie în stare să omoare balauri şi să o transporte pe o pernă de mătase, o atitudine complet nouă pentru el.

Dădu drumul duşului şi potrivi temperatura apei. Când se întoarse, ea se sprijinea de chiuvetă, cu mâinile ţinându-şi poalele flanelului, cu o privire distrată pe faţă ca şi când ar fi uitat ce are de făcut.

Kale râse şi începu s-o dezbrace. Când ajunse cu pantalonii şi desuurile la glezne, îi spuse:

— Cred că o să trebuiască să mă ajuţi cumva, iubito. Păşeşte. Aşa.

Se dezbrăcă repede de propriile haine murdare şi o duse sub duş unde o spălă peste tot şi îi şamponă părul.

— Mmmm, murmură ea când el îi masă pielea capului. E minunat. Aş vrea să-ţi fac şi eu la fel, dar nu ştiu dacă sunt în stare. Nu ştiu ce s-a

întâmplat cu mine, dar sunt doborâtă. Cred că berea e de vină.

— Nu-i de mirare. N-ai prea dormit noaptea trecută şi ai avut nişte zile cam grele.

— Şi tu la fel.

— Eu sunt obişnuit şi nu am nevoie de prea mult somn.

El se spălă pe corp cât de repede fu în stare, pe păr, şi se şterse, apoi o şterse pe Sunny. Stătea ca un copil adormit cât el o frecă energic cu prosopul.

O ridică în braţe, iar când ea îi prinse pe după gât şi îşi lăsă capul pe umărul lui, inima îi tresări de o emoţie atât de puternică, încât crezu că va exploda ca un balon prea plin cu apă.

O băgă sub aşternuturile patului său şi se urcă şi el, trăgând-o aproape.

— Kale?

— Mmmm?

— N-am cămaşa de noapte pe mine.

— Nu-ţi face griji, iubito. O să te încălzesc eu.

O sărută pe frunte şi pe pleoapele cu vene delicate.

— Kale?

— Mmm.

— Nu cred că sunt în stare… ştii.

— Există întotdeauna un mâine, râse el.

— Da. Oftă şi se trase mai aproape, punându-şi capul pe umărul lui, iar mâinile mici pe pieptul lui. O s-o fac mâine.

Inima lui aproape trecu prin tavan de dragoste pentru ea. El îi şopti, dar ea era adormită.

Deja se legase de ea mai mult decât ar fi trebuit. Dacă avea puţină minte, şi-ar împacheta lucrurile şi ar pleca peste mări şi ţări înainte ca lucrurile să-i scape şi mai mult de sub control. El nu era omul potrivit pentru cineva ca Sunny şi nu voia s-o vadă rănită. Corespondenţii de ştiri externe aveau experienţe mizerabile în privinţa relaţiilor sentimentale. Mulţi dintre tipii pe care-i ştia şi care lucraseră în domeniu o perioadă,

divorţaseră de două sau de trei ori. Soţiile şi/sau iubitele se plictiseau repede de bărbaţi care erau mereu plecaţi pentru un nou reportaj, de parteneri care flirtau în mod constant cu pericolul şi deveneau obosite de experienţele lor.

Un gard cu pari albi şi turtă dulce în cuptor nu erau pentru el şi Sunny. Venirea lui în Corpus Cristi şi întâlnirea cu Sunny erau ca şi cum ar fi căzut în Brigadoon, o perioadă de vis şi un loc care a prins viaţă pentru puţin timp, apoi a dispărut. Îşi alesese drumul cu mult timp în urmă. În câteva săptămâni va fi plecat.

Capitolul 8

— Hulon, de ce stăm noi acum afară? întrebă Sunny. Am fost prezentator la ştiri vreme de două săptămâni – şi am făcut o treabă destul de bună, dacă ar fi după mine. Nici măcar o dată n-a trebuit să apari în faţa camerei, aşa că nu acesta poate fi motivul.

Cu un vânt tăricel bătând dinspre golf, pervazul de la etajul patru nu era un loc prea plăcut. Părul îi era răvăşit în toate părţile şi trebuia să se chinuiască să-şi ţină fusta care s-ar fi umflat ca a lui

Mary Poppins şi ar fi aruncat-o peste vârful clădirii. Ar fi fost tare supărată pe Hulon dacă acesta n-ar fi arătat atât de răvăşit.

— Nu ştii, nu-i aşa? întrebă Hulon.

— Ce să ştiu?

— Postul primeşte reclamaţii – o groază de scrisori şi telefoane. Toate despre tine.

Telespectatorii sunt iritaţi, în special pentru ce s-a întâmplat la sfârşitul de săptămână. Centrala s-a blocat astăzi. Chiar şi primarul.

Sunny simţi cum păleşte.

— Am crezut că lucrurile merg bine. Toată lumea m-a felicitat.

— Nu, nu, nu e vorba de prezentarea ta. Aprecierea este pozitivă. Ai făcut o treabă bună, în mod sigur mai bună decât mine. Poate mai bună decât oricare prezentator pe care l-am avut. Nu, lumea se plânge de buletinele meteo. Se plânge vehement.

— E prima oară când aud asta. Roland s-a descurcat destul de bine. Bineînţeles prognozele au fost greşite de câteva ori, dar… spuse ea surprinsă.

— De patru ori în două săptămâni, inclusiv prognoza de vineri seara pentru sfârşitul de săptămână.

După cum bine ştii, în loc să fie vreme frumoasă, aşa cum a spus el, a plouat toată ziua

sâmbătă şi duminică. Ieşirile de familie planificate au fost stricate, turneul de golf de la club a fost un dezastru, iar fiica primarului s-a încuiat în cameră şi a plâns toată ziua pentru că petrecerea de nuntă din grădină a fost o spălătorie. Toată lumea este furioasă pe Roland. Vor să prezinţi iarăşi tu timpul probabil.

Hulon arăta ca şi cum ar fi fost gata să plângă.

— Telespectatorii cred că tu îi poţi preveni şi îşi pot face planuri. Doar ce am venit de la o şedinţă cu Foster şi Kale. Clienţii noştri cu reclame ameninţă să-şi retragă conturile. Proprietarii trebuie să facă ceva.

O senzaţie teribilă o cuprinse pe Sunny când înţelese de ce se urcase Hulon pe pervaz. Ceea ce nu fusese spus, dar ea înţelesese, era că, Kale şi Foster aveau de gând să-l repună pe Hulon în funcţia de prezentator şi s-o schimbe pe ea iarăşi la prezentarea buletinului meteo. Întreaga situaţie îi forma un nod de dezamăgire ce îi stătea în

stomac ca o greutate mare şi neagră.

— Şi Roland Cantu va fi dezamăgit. Fusese foarte bucuros de promovarea sa. Şi, cu diploma sa în meteorologie, el era mult mai calificat decât Sunny, care. Urmaşe doar câteva cursuri de meteorologie la facultate. Le urmaşe doar dintr-o curiozitate logică şi ca o alternativă la biologie şi tăiatul broaştelor.

Ar fi vrut să plângă odată cu Hulon. Trebuia ea, din cauza acestei însuşiri pe care bunica sa o numise un dar, să fie legată de buletinele meteo pentru totdeauna?

Disperarea o sugrumă. Privi peste port şi se simţi ca una din bărcile cu pânze legate acolo cu parâmele strânse, dornice să se elibereze şi să zboare odată cu vântul. Dar nu era ea aceea care să fugă de greu.

Iritarea începu să facă loc disperării. De ce nu-i amintise Kale despre problemă? Nu se punea problema că n-a întâlnit-o. Cu excepţia celor câteva ore în care munca îi separa, petrecuseră

fiecare clipă din ultimele două săptămâni împreună. O ajutase să filmeze şi să editeze interviurile sale speciale cu bandele. Au râs împreună, s-au jucat împreună, au mâncat împreună, au făcut dragoste la nesfârşit şi au vorbit despre tot ce există sub soare – cu excepţia faptului că s-ar putea să-i tragă covorul fermecat de sub ea.

La dracu' cu ascunzişurile lui.

Tocmai când cariera ei intrase pe făgaş, mişcându-se în direcţia pe care şi-o imaginase, el avea de gând să-i pună o piedică. Iritarea se transformase în furie.

— Bine, mai vedem noi, domnule Kale Hoaglin.

Ochii i se îngustară, buzele i se strânseră, aproape că-i ieşi abur pe urechi; se căţără pe pervaz către fereastră.

— Bagă-ţi fundul înăuntru, Hulon Eubanks, îi strigă ea peste umăr, şi nu te mâi văicări atâta. Nu ne dăm bătuţi fără luptă.

Coborî, trecu de secretara care lucra atât pentru Foster cât şi pentru Kale şi bătu în uşa lui Kale atât de tare, încât aproape îşi juli pielea de pe degete. Avea de gând să-i spună un lucru sau două – în gura mare.

— Nu este înăuntru, spuse secretara. Dumnealui şi domnul Dunn abia au plecat la o cină de afaceri.

— La dracu', am uitat că vorbea de clubul Rotary din Robstown în seara asta.

Dezumflată, Sunny urcă iarăşi scările să se pregătească pentru. Ştirile de la ora şase. Nu conta cât de mizerabil se simţea, trebuia să se pregătească pentru camera de luat vederi.

După emisiune, dezamăgirea o cuprinse iarăşi şi chiar o senzaţie de singurătate. Cât de mult îi simţea lipsa Estellei, cu care să vorbească. Se gândea s-o sune pe prietena ei ia părinţii acesteia în San Antonio, când Hulon intră înăuntru ca un câine orfan. O bătu pe spate şi-i spuse:

— Poate o să găsim o cale să rezolvăm

lucrurile. Nu vrei să iei masa cu mine?

— Nu te aşteaptă soţia?

— Nu, în seara asta este la ora de ceramică şi nu prea am chef să fiu singur.

— Cunosc senzaţia.

Sunny îşi luă poşeta şi merseră pe jos până la Water Street Market, unde mâncară crabi cu coajă moale, la unul dintre restaurante. Îşi permise şi luxul unui desert – o prăjitură uriaşă, cu arahide, acoperită cu multă îngheţată. Era mai bine decât un alt pahar cu vin şi infinit mai liniştitor.

Lingând ultimele urme de îngheţată din linguriţă, îi veni o idee.

— Hulon, mie mi se pare că nu abordăm această problemă în mod creativ.

— Ce vrei să spui?

— Exact, de ce anume se plâng telespectatorii?

— Că nu mai prezinţi tu vremea.

— Nu. Vreau să spun în mod special.

— În mod special, de vreme.

— Aşa. Cred că ştiu cum o să împuşc doi iepuri dintr-odată. Vrei să încercăm ceva ia ştirile de la ora zece? Kale şi Foster nu sunt prin preajmă să ne spună că nu avem voie. Şi, la urma urmei, tu eşti director de ştiri.

La ora zece şi douăzeci şi cinci, Roland Cantu spuse:

— Aceasta este prognoza meteo de mâine, conform Serviciului Naţional Meteo. Să vedem ce spune Sunny despre asta. Sunny?

— Mulţumesc, Roland, spuse ea zâmbind către cameră. Sunny spune că sunt de acord cu prognoza sută la sută. Dar depresiunea tropicală care se formează în largul coastelor vestice ale Africii, lângă insulele Capului Verde, s-ar putea să-şi facă apariţia în următoarele câteva zile. Făcu o mică ghicitoare pentru ultimul reportaj de ştiri, apoi dădu reclame.

După pauză, Sunny se lansă într-o problemă scurtă de interes uman care ocupa ultimul interval de timp, apoi termină.

Hulon alergă râzând şi bătând din palme.

— Minunat.

Sunny râse şi se lăsă pe spate în scaunul său confortabil.

— Cred că va merge, Roland, tu ce crezi?

— Îmi place. Mi se pare că o să stârnim interesul telespectatorilor chiar atunci când n-o să fim de acord.

— Adevărat, spuse Hulon. Putem crea un fel de rivalitate prietenească. Ideea are tot felul de posibilităţi. Hulon îşi muşcă buza. Sper ca şi proprietarii să fie de acord.

— Nu lua în seamă micile chestii, spuse Sunny, am şi eu ceva influenţă.

Câteva minute mai târziu, în vreme ce îşi aduna lucrurile de pe birou, sună telefonul.

— Alo.

— Doamna de la meteo?

— Rico?

— Nu spun. Vrei să filmezi ceva la un mare tărăboi? Atunci să fii la cimitirul vechi, Bayview, la

ora opt. Clic.

Alo. Alo. Trânti telefonul neputincioasă. La dracu'.

Ştia din cercetările pe care le făcuse că tărăboi însemna atunci când două bande se confruntau, deseori cu rezultate foarte serioase. Era o înşelătorie? Făcea cineva o glumă, sau totul era adevărat? Să cheme poliţia? Ezită să trimită poliţia aiurea.

Cel puţin putea verifica. Îşi notă ora şi ar fi vrut ca şi Kale să fie de faţă. Carlos. Locuia pe drumul spre cimitir. Formă repede numărul său.

— Carlos? Sunny. S-ar putea să am un reportaj fierbinte şi am nevoie de tine. Iau un microbuz şi ne întâlnim în zece minute. E de ajuns?

— O să te aştept la curbă.

Închise telefonul şi încercă să gândească. Îi promisese lui Kale că nu va merge la niciun interviu cu vreo bandă fără el. Bineînţeles, acesta nu era un interviu, dar era sigură că nu-i va

aprecia argumentaţia. Putea să se întoarcă în oraş din clipă în clipă, dar la dracu', nu era acum, şi asta nu aşteaptă. Nu îşi putea aduce aminte numărul de telefon din maşina sa, aşa că făcu următorul lucru bun. Lăsă un mesaj pentru el la poşta vorbită a postului, apoi o zbughi pe uşă.

Telefonul de pe birou! ei sună, dar ea nu mai avu timp să răspundă.

Când Sunny nu răspunse după al şaselea apel, Kale închise telefonul şi lovi cu pumnul volanul. La dracu'!

— Probleme? întrebă Foster.

— Speram să o pot prinde pe Sunny înainte de a pleca. Trebuie să-i spun noutatea cu mutarea ei din nou la meteo înainte de a afla de la altcineva. Poţi să-mi spui găină, dar aş prefera s-o fac într-un loc public. Aveam de gând să-ţi propun să ne oprim la Far să bem ceva.

— Crezi că va fi furioasă?

Kale râse nervos.

— Asta este constatarea anului. Va întoarce

iadul cu susul în jos. Am amânat s-o anunţ cât timp am căutat o altă alternativă, dar, de vreme ce nu am găsit altceva, nu am de ales. Îi spuse apoi vărului său: Crezi că te pot convinge pe tine s-o anunţi, ce zici?

Foster râse.

— Nu conta pe mine. Ştii cât de mult urăsc chestiile astea. Am răguşit. De ce crezi că ţi-am dat un S.O.S. Să vii la Corpus şi să punem pe picioare postul? Tu te pricepi mai bine. Când Foster coborî din maşină, Kale încercă să telefoneze acasă, dar nu obţinu un răspuns nici de acolo. Unde era? Telefonă la poşta vorbită. Al doilea mesaj era de la Sunny, nişte informaţii grăbite cum că ea şi Carlos merg să verifice activităţile bandelor la cimitirul vechi, Bayview, pe West Broadway, la ora opt. O gheară de gheaţă îi trecu pe şira spinării. Era la douăzeci de minute distanţă. Înjurând, demară în trombă, cu pneurile scârţâind, lăsând o dâră neagră pe asfalt.

Carlos şi Sunny, cu echipamentul lor şi cu un

telefon celular, stăteau ghemuiţi în umbra unui mormânt înalt şi învechit, cu un înger în vârf. Nasul îngerului lipsea, iar o aripă se dusese.

— Vezi pe cineva? şopti Sunny privind peste piciorul îngerului, în întuneric. Lumina de pe stradă, care dădea culorii pielii lui Carlos o nuanţă palidă, făcea o slabă încercare de a îndepărta întunericul, dar reuşea mai degrabă să facă umbră nămoloasă.

— Nici măcar un suflet – scuză-mi gluma. Locul ăsta este pustiu.

Se auzea doar zgomotul traficului de pe şoseaua interstatală şi ţipetele unei lupte între pisici.

— Ai filmul potrivit în cameră? îl întrebă ea.

— Ţi-am spus-o şi ultima oară când m-ai întrebat. Tu eşti sigură că n-ar trebui să chemăm poliţia?

— Şi ce să le spunem? Ai văzut ceva care să merite a fi anunţat? Dacă cel care a sunat era Rico şi ne-a jucat o festă, am eu grijă de el.

Se auziră zgomote de portiere de maşini trântite. Sunny îşi scoase nasul peste marginea mormântului.

— Şşşş, vine cineva.

Văzu în jur de doisprezece băieţi intrând în linişte în cimitir şi adunându-se cam la douăzeci de metri. Carlos o atinse uşor cu cotul şi-i arătă spre partea dreaptă de unde se apropia alt grup. Când văzu scânteierea unui cuţit într-o mână, înghiţi în sec şi-l trase pe Carlos la pământ.

— Trebuie să chemăm poliţia, îi şopti ea încet la ureche.

El îşi puse degetul la buze şi dădu din cap.

Se auzi o împuşcătură şi iadul se dezlănţui.

Chircită în spatele mormântului, Sunny încercă să formeze 911, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât atingea mereu greşit numerele. În cele din urmă reuşi să formeze numărul şi să explice situaţia. În clipa când închise, auzi zgomotul puternic al sirenelor poliţiei.

— Ce repede, spuse ea privind maşinile

venind din toate direcţiile. Cu reflectoare care luminau zona, ofiţerii de poliţie se năpustiră în aglomeraţie, iar Carlos începu să filmeze. Un Cadillac alb, decapotabil, opri cu zgomot, iar Kale coborî şi alergă către ei.

O apucă pe Sunny de umeri, îngrozit, o privi şi o întrebă.

— Eşti teafără?

— Bineînţeles, spuse ea veselă. Avem o chestie trăsnet pentru programul special.

— Ar trebui să te duc acasă şi să-ţi trag o bătaie.

Sprâncenele ei se înălţară.

— Tu şi mai care armată?

Se smulse din mâna lui şi se întoarse spre învălmăşeala care se mai domolise, acum când poliţia pusese stăpânire pe membrii bandelor îmbrăcaţi în roşu şi verde.

— Oh, priveşte Kale, spuse ea trăgându-l de mânecă. Ăla parcă ar fi Cârlig de măcelărie. Şi cred că celălalt este B.J., întins pe maşina poliţiei.

Vino, hai să filmăm asta.

Sunny stătea ghemuită pe canapea, cu un păhărel de brandy în mână. Kale, arătând feroce, ca un luptător de sâmbătă seara, stătea pe marginea unui scaun în faţa ei, în mână cu un pahar, care, cu doar câteva clipe mai înainte fusese plin cu scotch.

— Ce te-a apucat să faci o cascadorie prostească ca asta? mormăi el. Dacă n-aş fi chemat poliţia, ai fi fost într-un mare rahat.

— Oh, de asta au venit atât de repede, spuse ea. Nu trebuia să-ţi faci griji, îi chemasem şi eu. Kale, eşti un mare panicard. Trebuie să-ţi bagi bine în cap că sunt o femeie foarte deşteaptă şi capabilă. Pot să-mi port de grijă. Oh, nu mai mormăi ca un urs, spuse ea, dând din mână la protestele sale. Într-adevăr, am făcut rost de un film fantastic pentru programul special. Mă întreb, cine mi-a telefonat? Puteam să jur că este Rico, dar banda sa nu a fost implicată. Carlos probabil că se simte uşurat. Kale dădu din cap şi se uită la

ea ca şi când ar fi fost o ageamie.

— Nu te-ai prins, domnişoară Rază de soare, nu-i aşa?

— De ce să mă prind?

— Bineînţeles că a fost Rico. Nu te-ar fi informat despre propria bandă; ştia că vei chema poliţia peste rivalii lui.

— Oh, ticălosul.

El o privi exasperat.

— Nu ştiu ce o să mă fac cu tine. Cauţi necazul cu lumânarea.

— Instinctul de reporter, îi zâmbi ea mulţumită.

El făcu un comentariu cam aspru.

— Ţi-ai terminat brandy-ul?

— De ce?

— Tocmai mă gândeam să fac ceva cu tine. Zâmbetul lui deveni lasciv. Toată noaptea.

— Nu cumva ai de gând să-mi spui ceva mai întâi?

— În legătură cu ce? întrebă el uimit.

— Oh, spuse ea cu inocenţă, oprindu-se o clipă să-şi îndepărteze o scamă de pe fustă, s-o strângă şi s-o pună într-o scrumieră. Ceva în legătură cu reclamaţiile la adresa postului, în legătură cu vremea. Un mic detaliu ca zdrobirea inimii mele ca urmare a mutării din funcţia de prezentator.

— Oh, Doamne, am uitat de asta, păli el.

— Ai uitat? Ochii i se măriră. Dădu din gene dramatic, savurându-i stânjeneala. Ai uitat despre distrugerea carierei mele, dezumflarea balonului meu şi ploaia pe parada mea? Ai uitat?

Kale îşi trecu degetele prin păr.

— Scumpo, aş vrea să-ţi explic.

— Şi când, spune-mi rogu-te, întrebă ea mieros, aveai de gând să-mi explici că tu aveai de gând să-mi pui capul pe butuc? Când mă mângâiai pe buric, sau după ce vom fi făcut dragoste? Luă o poză de fecioară rănită şi savură din plin momentul.

— Oh, drace, Sunny, nu… O privi neputincios.

— Vai, domnu’ Hoaglin, cred că pentru prima dată în viaţă ai rămas fără cuvinte. O să stau aici cuminte ca un şoricel până o să găseşti câteva.

— La dracu’, Sunny.

— Domnu’ Hoaglin, vocabularul dumitale pare limitat la înjurături. Sunt şocată. Dacă ar fi avut un evantai, l-ar fi fluturat furios. Credeam că un corespondent celebru al reţelei are o comandă mai bună a limbii.

Ochii lui se îngustară.

— Ce se întâmplă aici? De ce nu-mi urli în faţă.

— Eu? Să urlu? îşi încrucişă mâinile pe piept încercând să pară jignită. Vai, domnu’ Hoaglin, eu nu urlu niciodată.

— Nu pe dracu’. Şi ce-i cu afectarea asta preţioasă de sudistă? Ce ai de gând?

— Sunt sigură că nu ştiu despre ce vorbeşti. Îşi puse paharul jos şi se ridică. Cred că o să mă duc să înot. Îşi desfăcu cureaua şi o lăsă să cadă. În drum spre piscină lăsa în urmă o dâră de haine.

După zgomotele înfundate din spatele ei, bănuia că şi Kale făcea la fel.

Când ajunse la marginea piscinei, era deja goală. Kale, având încă un ciorap într-un picior şi încercând să-şi desfacă fermoarul de la pantaloni, o prinse din urmă.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? o întrebă el. M-am dat peste cap încercând să evit întoarcerea ta la meteo. A fost al dracului de frustrant. Mi-am închipuit că o să-mi dai bătaie de cap.

— Oh, am de gând să-ţi dau bătaie de cap, zâmbi ea atingându-l intim.

— Sunt gata, iubito, spuse el, buzele coborându-i deja.

— Ticălosule! îi făcu vânt în piscină.

Râzând de expresia şocată a feţei sale, plonjă şi înotă pe sub apă spre capătul îndepărtat. Când ieşi afară să ia aer, Kale era lângă ea.

— Ce-a fost asta?

— De ce nu mi-ai spus nimic de reclamaţiile

pe care Le-a primit postul în legătură cu buletinele meteo? De ce nu mi-ai spus că există o problemă? Ca şi cum n-am fi fost împreună optsprezece sau douăzeci de ore pe zi în ultimele două săptămâni.

— Iubito, n-am vrut să te necăjesc.

— Să mă necăjeşti? îşi dădu ochii peste cap şi se uită spre cer. Kale Hoaglin, ai de gând să termini o dată să mă subestimezi? îşi puse ambele mâini pe capul lui şi-l băgă în apă, ajutându-se de toată greutatea sa, apoi o zbughi înotând rapid spre scară.

O prinse de gleznă când piciorul ei era pe prima treaptă.

— La dracu', Sunny, întoarce-te. Te comporţi nebuneşte. Eşti furioasă pe mine?

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Hai să vorbim, scumpo, spuse el lipind-o de scară.

— Deci, acum vrei să vorbim.

— Iubito, dacă ar exista altă cale de a îndrepta lucrurile în aşa fel încât tu să nu fii

dezamăgită, aş şi alege-o. Nu ştii asta? Tu eşti victima propriei tale popularităţi. Pur şi simplu nu există altă soluţie.

— Oh, dar există. Îi spuse despre experimentul pe care ea şi Roland îl făcuseră la ştirile de la ora şase. Ea îşi ţinu degetele încrucişate cât timp el se gândi. În cele din urmă dădu din cap.

— Este o idee creativă şi cred că va merge. În felul acesta toată lumea va fi fericită.

— Bineînţeles. Dacă mi-ai fi explicat situaţia acum o săptămână, aş fi putut scuti pe toată lumea de o groază de nervi. Nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Nu-i vorba că nu am încredere în tine. Îi atinse obrazul cu al lui. Problema este că te iubesc atât de mult, încât vreau să te feresc de neplăceri.

Inima îi palpită. Dintre toate vorbele pe care i le spusese, reţinu doar „te iubesc”. Se trase înapoi şi îl privi, clipind repede ca să nu plângă.

— Mă iubeşti?

— Bineînţeles că te iubesc. De ce altceva crezi că continui să mă fac de râs?

— Am crezut că este doar ceva natural.

El râse şi o sărută. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, iar limba întâlni căldura limbii lui. Ca întotdeauna, sărutările sale aprinse îi puseră sângele în mişcare şi o făcură să vrea să se cufunde în el.

Se lăsă pe spate şi îşi frecă sânii de pieptul lui, bucurându-se de senzaţie şi de clipocitul uşor al apei.

— Dumnezeule, eşti nemaipomenită, zise el.

— Şi eu cred la fel.

Îi sărută nasul, obrazul, urechea.

— O să ne mută la apă mai puţin adâncă, murmură el, nu pot face ce am de gând agăţat de scara asta. Dacă îi dau drumul, ne înecăm.

Sunny râse.

— Mai bine ţi-ai scoate pantalonii.

O muşcă uşor de ureche.

— Şi asta.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, Sunny se trezi. Stătu o clipă liniştită în îmbrăţişarea caldă a braţelor lui Kale, ascultându-i respiraţia, bucurându-se de parfumul subtil, bărbătesc, care era numai al lui, simţindu-i bătăile constante ale inimii sub mâna sa. După atât de puţine ore de somn, ar fi trebuit să se ghemuiască iarăşi în cuibul confortabil şi să adoarmă.

Dar somnul o părăsise.

Mişcându-se încet şi încercând să nu-l trezească pe Kale, se furişă din pat, trecu prin camera de baie care lega cele două dormitoare şi îşi luă un halat din camera ei.

După ce-şi legă cordonul, dădu deoparte draperia ferestrei din faţă şi privi către golf. Primele raze ale soarelui de dimineaţă aureau vârfurile valurilor care se loveau de malul de la Ocean Drive. Era o privelişte minunată, o scenă liniştită care îi aducea aminte de siguranţa şi continuitatea vieţii. De obicei, când vedea soarele răsărind şi valurile rostogolindu-se, se simţea

veselă şi întinerită. Însă acum simţea o uşoară tristeţe.

Sentimentul acesta era prostesc, îşi spunea. Kale o iubea, şi chiar dacă ea nu-i răspunsese la fel, îl iubea. Ar fi trebuit să fie bucuroasă la nebunie.

Atunci de ce era melancolică?

Cârcelul pe care îl simţea în plexul solar era un semnal de schimbare a vremii, sau era o nelinişte crescândă în legătură cu viitorul? Sau ambele? Putea să jure cu seninătate că nu îşi va mai face griji referitor la faptul că drumurile ei şi ale lui Kale se vor despărţi. Dar asta a fost înainte.

Kale se trezi brusc şi o căută pe Sunny. Când descoperi că lipseşte, îl cuprinse o panică de moment. Era atât de obişnuit să o aibă alături, încât se simţea ca şi când ar fi lipsit o parte din el. Aruncă aşternuturile şi se duse să o caute.

Tensiunea din corp i se diminuă când o văzu la fereastra dormitorului. Se apropie de ea, îi cuprinse mijlocul şi-i atinse tâmpla cu obrazul său.

— De ce te-ai sculat aşa devreme?

— Doar că să văd răsăritul soarelui şi să mă gândesc.

— La ceva profund?

— La formarea furtunilor. La tine. Şi la mine. Şi la ce o să se întâmple cu noi.

Kale ştia că n-ar fi trebuit să-i spună că o iubeşte, dar vorbele îi scăpaseră pur şi simplu din gură şi nu le-a mai putut retrage. În plus, la dracu', o iubea. Ideea de a o părăsi era ca un ghimpe în inima sa.

— Ce vrei să se întâmple cu noi? o întrebă el.

— Nu ştiu. Îi mângâie mâna şi oftă. Uneori vreau să nu fie nevoie să pleci peste câteva săptămâni la Tombuktu sau în altă parte.

— Iubito, asta este meseria mea.

— Înţeleg. Şi realizez că ne îndreptăm în două direcţii diferite. Dar, totuşi, o să-mi lipseşti.

O durere în abdomen puse stăpânire pe el şi braţele i se strânseră în jurul ei.

— Asta nu înseamnă că n-o să ne mai vedem

niciodată. Am timp liber între misiuni şi…

Sunny se întoarse şi-i puse un deget pe buze.

— Hai să nu ne gândim la viitor şi la furtuni. Hai să ne bucurăm de moment. Zâmbi, dar zâmbetul nu era al ei. Gropiţele i se adânciră, dar ochii nu-i scânteiară cu lumina lor obişnuită.

— Mai avem câteva plăci din baia Raviniei de încercat pentru a-mi desăvârşi educaţia, spuse ea râzând.

Kale simţea nevoia să o înveselească şi să-i alunge gândurile triste, dar nu era în stare să facă sau să spună ceva.

În cele din urmă o sărută şi o luă în braţe.

— Ce-ar fi să încercăm ceva de pe rândul al treilea de jos?

Capitolul 9

— Mulţumesc, Roland, zâmbi Sunny către camera numărul unu. Sunny spune că sunt de acord cu prognoza dumneavoastră de vreme frumoasă pentru sfârşitul de săptămână. Puţin vânt, dar nemaipomenit pentru iahting şi înălţat zmee. Vă atenţionez că trebuie să fim atenţi la furtuna tropicală Chloe pe care Roland v-a semnalat-o acum câteva zile. Am impresia că Chloe nu este o doamnă prea amabilă. A început ca o anomalie în largul insulelor Capului Verde, dar are toate şansele să se transforme într-un uragan în Marea Caraibelor.

După o pauză publicitară şi ştirile finale ale emisiunii de vineri seara, echipa se retrase.

Când directorul de platou le semnală că nu mai sunt în emisie, Sunny încercă să-l vadă pe Kale care stătea în afara razei camerei, pe margine. Sprâncenele sale erau unite în ceea ce obişnuia să numească semi încruntare. Se ridică şi

se îndreptă spre el.

— E ceva în neregulă? întrebă ea.

— Vorbeai serios de chestia aia cu uraganul?

— Bineînţeles. N-aş glumi despre o problemă ca asta.

Păru că are de gând să spună ceva, apoi ezită.

— Te frământă ceva?

— Nu, nu, încercam să mă gândesc unde putem merge să mâncăm în seara asta. Ce ţi-ar plăcea?

— Poate putem trimite după o pizza. Aş vrea să fac o verificare finală a benzii pentru programul special.

Kale zâmbi.

— Iubito, după cât de mult am lucrat la ea, banda asta este foarte bună. Relaxează-te. Eşti nervoasă de parcă ai fi o mamă la primul recital al fiului ei. Hai să mergem la Far şi să mâncăm nişte scoici.

Ea îşi înălţă o sprânceană.

— Ştii ce se spune despre scoici, nu?

— Da, da, şi trebuie să mă menţin în formă, râse el şi o luă de mână.

După câteva minute traversau bulevardul larg numit Şoseaua Ţărmului şi se îndreptară către cheiul în formă de T care înainta în golf. Farul, un restaurant situat la capătul T-ului era unul dintre locurile ei favorite, vederea din sala de mese de sus, cu peretele ei circular de ferestre de sticlă, îi oferea prilejul de a urmări bărcile cu vele trecând cu pânzele lor colorate precum papagalii tropicali.

Li se oferiră locuri în zona liniştită şi Kale comandă o duzină de scoici crude. Sunny strâmbă din nas şi comandă un cocktail de creveţi.

— Nu pot să înţeleg cum poţi mânca chestiile astea alunecoase, spuse ea.

— Este unul din sacrificiile pe care le fac pentru dragoste.

— Minciuni. Virilitatea ta nu are nevoie de stimulente, râse ea.

— Te-am avertizat, nu-i aşa? Cum ea nu-i răspunse, el îi ridică bărbia cu un deget. Te-ai înroşit?

— Bineînţeles că nu. Se grăbi să-şi întindă şervetul în poală. Chiar crezi că programul special despre bande este bun?

— Cred că este excelent. Şi, deşi nu prea îmi vine la îndemână să recunosc, imaginile cu bătaia din cimitir şi cu arestările sunt un punct culminant perfect. Prevăd că după difuzarea lui, luni seara, vei fi vedeta oraşului.

— Nu exagerezi cumva?

— E bun, scumpo, spuse el. Cu adevărat bun. Ai intervievat oficiali din învăţământ, psihologi, sociologi şi un membru din departamentul poliţiei care se ocupă de bande; pe puşti de asemeni. Ai prezentat un program bine echilibrat, explicând că aceste bande de tineri se adună din nevoia de apartenenţă, un comportament normal, mai puţin faptul că aleg o metodă destructivă de a-şi împlini nevoile. Ai arătat consecinţele negative ale

comportamentului lor şi ai făcut o declaraţie provocatoare. N-aş fi surprins dacă ai primi un premiu public.

— În cea mai mare parte datorită ţie. În afară de ajutorul la reportaj şi sugestiile la editare, eşti un cameraman nemaipomenit. Unde ai învăţat să filmezi atât de bine?

— În principal de la Pete Fisher, aici, în Corpus Cristi. Era cel mai bun. Când îmi petreceam verile aici la Corpus ca adolescent, mă ţineam după el şi aproape că îl înnebuneam cu întrebările: dar am învăţat. Şi în câteva din misiunile pe care le-am avut în străinătate a trebuit să fiu atât cameraman cât şi reporter.

— Îmi este dor să fii de cealaltă parte a camerei?

— Dor? Păru gânditor o clipă. Ştii, nu prea. Şi asta mă surprinde. Cred că am fost prea ocupat cu alte lucruri ca să-mi mai fie dor.

Un chelner le aduse mâncarea şi conversaţia se îndreptă spre alte subiecte.

După masă făcură o plimbare pe malul apei, ferindu-se de patinatorii pe rotile şi oprindu-se să vadă una dintre Miradores, cu ziduri groase şi octogonale – o chestie în formă de turn, cum o numea Kale.

— Mai bine ne bucurăm acum de liniştea relativă, cât mai putem. În următorul sfârşit de săptămână este programat festivalul. O să fie atât de plin de turişti aici, încât n-o să poţi arunca un ac.

— Foarte aglomerat nu?

— Foarte. O să fie plin de corturi, de-a lungul pieţei Bayfront până la muzee; o să se vândă obiecte de artă şi de artizanat şi tot ce există sub soare. O să fie muzică şi dans şi spectacole şi piese, chioşcuri cu bere şi răcoritoare şi orice fel de mâncare pe care ţi-l imaginezi. În această perioadă vor fi o regată şi un concurs de orice fel de obiecte care plutesc, cu excepţia bărcilor – ăsta este întotdeauna un mare tămbălău – iar noaptea sunt focuri de artificii splendide.

— Pare distractiv.

— Este. O să-mi cumperi bomboane la festival?

— Bineînţeles. Chiar şi nişte hot-dog şi bere.

Sunny se sprijini de marmura roz de deasupra balustradei şi privi spre apă.

— Îmi place Corpus Cristi la nebunie, spuse ea cu faţa în briză. Unii oameni îl numesc Riviera Texas-ului. Ai fost vreodată acolo, pe Riviera adevărată vreau să spun?

El dădu din cap afirmativ.

— Nu prea am fost prin locuri exotice. A fost frumos?

— A fost frumos, cred.

— Au cu adevărat plaje pentru nudişti?

— N-am observat.

— Mincinosule. Râse. Care este ce! mai frumos loc unde ai fost?

— Chiar aici. Chiar acum. Cu tine. Îi mângâie obrazul cu degetul arătător.

Ea îşi întoarse capul şi îi prinse în joacă

degetul cu gura.

— Bine spus, dar vreau să spun un loc în altă tară.

Kale îşi sprijini mâinile pe balustradă lângă ale ei.

— Oh, nu ştiu. Poate Scoţia vara. Sau poate Grecia. Grecia este locul meu preferat în Europa. Cred că şi ţie ţi-ar plăcea. Poate o să mergem acolo cândva.

— Oh, bineînţeles. Un nod i se ridică în gât dar şi-l stăpâni şi râse pentru a acoperi senzaţia dureroasă din interior. Priveşte! Arătă spre o pereche îndepărtată care plutea pe apă. Din mai multe motive urăsc să părăsesc Corpus şi zona golfului.

Îi simţi braţele încordate.

— Unde vrei să te duci? o întrebă el scurt.

— Nicăieri deocamdată, dar sper că n-o să fie prea târziu până când o să prind ceva pe piaţă. Eventual, m-aş duce la Washington. Am fost întotdeauna fascinată de politica naţională. Am

terminat magna cum laude în comunicaţii şi ştiinţe politice. Nu sunt o oarecare, ştii.

— O oarecare, vrei să spui una dintre cele cu capetele seci care doar citesc şi zâmbesc ca să-şi acopere incompetenţa?

— Exact.

— Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva.

Ea îl privi întrebătoare.

— Îţi cam creşte nasul.

El avu bunul-simţ să pară că nu înţelege.

Sunny râse şi îi prinse mâna cu a ei.

— Hai, Pinochio, eu trebuie să mă întorc la lucru.

Când ajunseră la uşa clădirii Parish, Kale o întrebă:

— Ce ai vrea să faci la sfârşitul acesta de săptămână? Cred că pot să-i cer cu împrumut barca lui Foster, dacă te interesează.

Ea se gândi o clipă.

— Ar fi bine pentru duminică, dar ştii tu ce aş vrea să fac mâine? Să înalţ zmee. N-am mai făcut

asta de ani şi este atât de distractiv! Poate o să închiriem o maşină cu tracţiune integrală şi o să mergem în jos, spre insula Padre.

— Dorinţa ta e lege pentru mine. O sărută scurt. Ne întâlnim acasă la zece şi jumătate. Te aştept cu papucii şi un Martini.

— Dar urăsc Martini-ul.

— Un brandy, atunci, dădu el din mână, orice altceva.

O sărută iarăşi. Trebuia să fie unul scurt, dar ea îi simţi buzele tresărind sub ale sale. Gura sa deveni înfometată, aproape disperată. Când îi dădu drumul în cele din urmă, în ochii lui se citea o disperare ciudată.

În vreme ce Kale conducea pe şoseaua ţărmului până la intrarea pe Ocean Drive, frânturi din conversaţia sa cu Sunny îi reveneau în minte, stânjenindu-l foarte tare. Nu mai iubise pe nimeni înainte, nu în felul acesta profund în care o iubea pe Sunny şi fusese atât de orbit de dragostea pentru ea, încât refuzase să se gândească la viitor.

Acum era timpul să-şi scoată capul din nisip şi să analizeze situaţia pentru că, era al naibii de sigur, voia să fie împreună cu ea. Aproape că n-o lăsase să se ducă la plimbarea de seară singură. Cine să fi avut grijă de ea?

O iubea. Îi adusese strălucirea soarelui înapoi în viaţă, umpluse o gaură întunecată despre care nici nu ştiuse că se află acolo. Nu se vedea întorcându-se în cine ştie ce loc uitat de pe pământ singur. Gândul de a fi singur, fără ea, îi producea frisoane.

Parcând în alee, ocoli piscina şi se uita la apă. Aproape că îi auzea râsul peste întinderea albastră.

Se va gândi la ceva. Trebuia.

Al lui era un dragon negru cu ochi roşii-aurii şi o coadă lungă şi neagră; al ei era galben, cu un soare zâmbăreţ şi cu panglici galbene.

— Al meu este mai bun decât al tău, ţipă Sunny.

— Chestia aia fandosită? Nu e.

— Este. Este cu treizeci de metri mai sus.

— Treizeci de metri? Kale se uită la ea pieziş. Ai mari probleme cu aprecierea distanţelor. Dădu drumul corzii zmeului său şi acesta se ridică mai sus, mult mai sus decât al lui Sunny. Ce părere ai acum, domnişoară?

— Nu-i corect, al tău este mai mare ca al meu.

— Şi care-i problema? râse Kale.

Sunny se strâmbă.

— Nu ştiu, dar mă gândeam. Alergă de-a lungul plajei răsucind coarda zmeului în mână, încercând să facă ceva deosebit cu zmeu! său, dar acesta nu făcea altceva decât să plutească sus, deasupra dunelor, susţinut de briza din golful insulei Padre.

La insistenţele lui Sunny merseseră mai mult de treizeci de mile de la plaja Malaquite, de-a lungul insulei pustii. Senzaţia pe care ea o simţea în capul pieptului şi furnicăturile de pe spate, deveniseră din ce în ce mai acute, era

nerăbdătoare să oprească şi să încerce zmeele. Îi sugeră în cele din urmă să oprească, spunând că acela este locul ideal. În realitate nu aceea fusese destinaţia ei.

Puse mâna streaşină la ochi şi privi spre sud. Percepţia distanţelor nu era aşa de rea cum crezuse Kale. Aprecia că ţinta se afla cam la cincisprezece, douăzeci de mile. Privind peste dunele frumoase care stăteau ca sentinelele de-a lungul coastei, văzu un stol de rândunele de mare în bătaia vântului şi un pescăruş cenuşiu plutind în curent. Cocostârci păşeau prin apa mică, lovind din când în când nisipul cu ciocul, după pradă. Se simţea tristă, întrebându-se dacă vor supravieţui. Ofta. Chiar şi aşa, era mai bine aici decât într-o zonă mai populată. Avea să fie şi mai rău.

Lăsă coarda zmeului să-i alunece printre degete.

— Sunny. Kale înhaţă cu greutate capătul corzii care se unduia pe nisip.

— Hopa, spuse ea încercând să pară

nepăsătoare.

— Scumpo, s-a întâmplat ceva? Pari la un milion de mile depărtare.

— Nu, doar la vreo cincisprezece.

Kale se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— Centrul uraganului va lovi la vreo cincisprezece mile mai la sud de aici, poate douăzeci, chiar ia nord de Port Mansfield.

— Ce uragan?

— Chloe. Furtuna tropicală pe care am prevăzut-o. O să se transforme în uragan şi o să atingă uscatul peste o săptămână. Noroc că va atinge uscatul într-o zonă puţin populată. Corpus Cristi şi Bronsville nu vor fi afectate direct, dar vântul şi pagubele provocate de apă vor fi mari.

Kale încercă să-şi ascundă neîncrederea, dar ea îl ştia acum destul de bine pentru a recunoaşte semnele mai subtile.

— Eşti sigură? o întrebă el.

— Nouăzeci şi nouă la sută sigură. Pot fi mai

sigură odată cu scurgerea timpului. Încercă să-i explice cum de ştie, dar totul părea ciudat şi nebulos, chiar şi pentru ea. Era dureros de conştientă că el nu prea credea chestia cu greutatea din capul pieptului.

— Poate doar ţi-e foame. De ce nu mâncăm?

Ea oftă şi consimţi.

Se aşezară pe o pătură întinsă pe nisip. Cât timp ciuguli din mâncare, Sunny se gândi la alternative. Ştiind că nu are de ales, spuse:

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem imediat în oraş. O să trebuiască să-l anunţ pe primar să înceapă pregătirile cât mai curând posibil. Festivalul o să trebuiască să fie amânat. Trebuie să se gândească la planurile de evacuare. Companiile utilitare trebuie anunţate.

Tăcu o clipă cu cotul proptit de genunchi şi degetele înlănţuite. Vedea că în el se dădea o luptă. În cele din urmă spuse:

— Scumpo, nu crezi că este cam devreme pentru toate astea? Sute de mii de dolari sunt în

joc.

— Şi ţi-e teamă că o să mă fac de râs?

Îşi trecu degetele prin păr.

— Nu crezi că înţeleg în ce postură mă pun? Dacă fac publică prognoza mea, ştiu că risc să mă fac de râs. Nu crezi că asta mă frământă? Dar dacă pe tine te frământă sutele de mii de dolari în caz că greşesc, eu sunt mai îngrijorată de milioanele de dolari pierdute în urma pagubelor dacă am dreptate. Mă gândesc la răniţi şi pierderi de vieţi omeneşti. Dar oamenii şi bunurile pot fi salvate dacă se fac pregătiri. Ştii ce dezastru provoacă un uragan?

O expresie de durere apăru pe faţa lui.

— Mai mult decât îţi închipui, am văzut în Bangladesh; un iad.

— O să mă ajuţi? Mai mult, o să mă ajute KRIP. Dacă nu, o să demisionez. Nu vreau să te încurc pe tine sau postul tău, dar trebuie să-mi urmez conştiinţa. Aşteptă o eternitate, parcă, răspunsul său.

Mai mult decât orice, Kale ar fi vrut s-o ia în braţe, să-i netezească ridurile de îngrijorare de pe frunte şi să-i spună fără ezitare că era cu totul de partea ei. Voia să creadă că are dreptate. Problema era că avea rezerve. Schimbarea aceasta era mult mai critică decât o ploaie.

Muncise pe brânci încercând să repună KRIP pe picioare. Acum că lucrurile se îmbunătăţiseră, putea el risca credibilitatea postului neconsimţind la prognoza îndrăzneaţă a lui Sunny? KRIP s-ar fi dus pe copcă dacă ea greşea. Se cutremura când se gândea la fondurile care erau puse în joc, la procesele care vor urma. Foster ar face un atac. La dracu', nici măcar cei mai de seamă meteorologi şi specialişti în uragane nu s-ar aventura să prognozeze drumul unui uragan cu asigurări de acurateţe mai mari de douăzeci şi patru, patruzeci şi opt de ore înainte. Chiar şi atunci ezită şi vorbesc în probabilităţi. Şi această furtună nici măcar nu este un uragan.

Niciodată nu contase prea mult pe ceva pe

care nu-l văzuse cu ochii sau nu-l auzise cu urechile lui. Era un pragmatic, pur şi simplu. Dar când se uită în ochii frumoşi ai femeii pe care o iubea, vedea ceva în adâncimea lor care îl făcea să-şi asume riscul. Trebuia să aibă încredere în ea sau să o piardă.

Se întinse şi-i cuprinse faţa iubită în mâinile sale aspre, spunându-i zâmbind:

— Hai să vorbim cu primarul.

Râzând, Sunny îl cuprinse în braţe şi se prăbuşi cu el în nisip.

— Oh, Kale, te iubesc.

El râse în timp ce ea îl acoperea cu sărutări.

— Crezi că m-a crezut? întrebă Sunny când se întoarseră spre maşină de la locuinţa primarului Garza.

— Cred că te-a crezut, e în regulă. Îţi aduci aminte că petrecerea de la căsătoria feţei lui a fost un fiasco? Nevastă-sa crede că eşti o sfântă de când ai fost singurul meteorolog care ai prognozat îngheţul din iarna trecută, încât a fost în stare să-

şi salveze preţioasele sale plante din ghivece. Problema este dacă şi celelalte oficialităţi ale oraşului vor face la fel. Şi este el în stare să-l convingă pe primarul din Bronsville să se pregătească la fel?

Pe drumul spre casă Sunny s-a simţit încordată ca un ceas de modă veche întors la maximum.

— Crezi că trebuie să mergem la post să pregătim un anunţ pentru ştirile din seara asta?

— Hai să aşteptăm până mâine seară. Asta îi va da primarului Garza timp pentru a căuta sprijin. Şi dacă până atunci furtuna se va fi transformat într-un uragan, aşa cum ai prevăzut tu, vei avea şi mai multă credibilitate. În momentul acesta contează o zi mai mult sau mai puţin?

Furia răbufni şi Sunny îi spuse tăios:

— Mi se pare că încerci să te cam acoperi.

— La dracu’, Sunny, fii rezonabilă. Ţi-am spus că sunt cu tine în treaba asta. Dă-mi timp să

vorbesc şi cu Foster. Are şi el jumătate din post.

— Scuză-mă, sunt nervoasă.

O strânse tare şi o mângâie uşor.

— Ştiu scumpo, amândoi suntem. Şi bănuiesc că starea aceasta o să se înrăutăţească. Ceea ce ai tu nevoie acum este o baie cu spumă în cada Raviniei şi un pahar cu vin. Eu o să te spăl pe spate, râse el.

— Mi se pare că am mai auzit vorbele astea, spuse ea, şi sună dumnezeiesc. Aşa şi era.

Până duminică seara, Sunny era dărâmată. Kale făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-i diminua stresul; o luase chiar cu barca cu vele pe Laguna Madre în ziua aceea. Fusese drăguţ, încercase să-i menţină moralul, dar fără niciun folos. Era aproape de capătul răbdării şi ştia asta.

Îşi scrise textul cu atenţie, dar genunchii încă îi tremurau, iar palmele îi transpirau. Îşi şterse palmele pe coapse şi luă loc în spatele biroului de ştiri în timpul pauzei pentru reclame.

Când directorul de platou îi făcu semn, zâmbi

uşor către cameră.

— Bună seara, sunt Sunny Larkin cu un anunţ special care priveşte siguranţa şi bunăstarea comunităţii noastre. După cum aţi fost informaţi mai devreme, în timpul programului meteo, de către meteorologul nostru Tom Crockett, furtuna tropicală Chloe a trecut de Antilele mici şi se află acum la sud de Puerto Rico. Cu câteva clipe în urmă, Centrul naţional de prevedere a uraganelor din Miami a cotat furtuna ca uragan, aşa cum am prognozat încă de vineri. Deşi nu vreau să vă alarmez, cred că furtuna se va intensifica şi va intra în Golful Mexic. Respiră profund şi apoi adăugă: Nici Centrul naţional de prevedere a uraganelor, nici Centrul Meteorologic Naţional nu vor emite avize de furtună sau avertismente câteva zile, dar eu prognozez că uraganul Chloe va atinge coasta Texas-ului sâmbătă, dis de dimineaţă, la câteva mile nord de Port Mansfield. Îi sfătuiesc pe toţi cei de pe coasta noastră, de la Bronsville şi Port Isabel până la

Rockport şi capătul inferior al insulei Matagorda, să fie în alertă şi să înceapă luarea precauţilor necesare. Aceasta include Corpus Cristi şi zona învecinată. Rămâneţi pe frecvenţa postului KRIP pentru reactualizarea datelor referitoare la furtună.

În clipa când directorul de platou îi semnală că emisia s-a terminat, îşi lăsă capul pe birou şi respiră adânc pentru a îndepărta senzaţia de greaţă.

— Iubito, ai făcut o treabă bună. Nemaipomenit. Kale o freca pe spate şi-i şoptea cuvinte liniştitoare.

Sunny se ridică şi îşi dădu toată silinţa zâmbească.

— Acum am pus paie pe foc.

Bineînţeles că paiele erau pe foc, se gândea Kale în timp ce citea Caller Times de luni dimineaţă. Titlul era: PROFESIONALISM SAU CASCADORIE PUBLICITARĂ. Dacă era să fie obiectiv, trebuia să recunoască că prognozarea

uraganului era tratată cu obiectivitate rezonabilă. Dar arăta rău. N-ar fi vrut ca Sunny să-l citească.

Telefonul sună şi Kale îl ridică repede, sperând că nu o deranjase pe Sunny, care ar mai fi avut nevoie de încă o oră sau două de somn. Era Foster, iar vocea îi suna cu o octavă mai înaltă decât de obicei.

— Trebuie să vii la staţie chiar acum, spuse Foster. S-a dezlănţuit iadul aici.

Capitolul 10

Când telefonul sună pentru a zecea oară vineri dimineaţă, Sunny se gândi să nu răspundă, dar nu. Se putu abţine – nu suporta telefoanele sunând. Îl ridică şi răspunse.

— Alo.

— Colega, se pare că eşti celebră, zise Estella. Ţi-am auzit numele la „Bună dimineaţa, America” acum câteva ore – o prezentare a unui interviu de mâine dimineaţă.

— Tu şi cea mai mare parte a Americii. Primii au sunat părinţii mei din Louisiana, apoi trei dintre fraţii şi surorile mele şi toată lumea care are acest aşa-zis număr secret. N-am ştiut că acest program este atât de popular sau că eu am devenit atât de infamă. Sunt chiar aici, cu stelele tabloului ca porcul cu trei capete al fermierului din Arkansas şi femeia care şi-a ucis bărbatul cu laxative. Aştept un telefon de la Oprah şi Geraldo dintr-un moment în altul.

Sunny îi explică amănunţit despre prognoza uraganului.

— Oficialităţile oraşului sunt revoltate, dar, mulţumesc lui Dumnezeu, au hotărât să amâne festivalul, deşi nu fără luptă. Deoarece serviciile prin cablu au recepţionat ştirea, postul s-a transformat într-o casă de nebuni. Zănateci vin de peste tot şi reporteri au telefonat din toată ţara. Oamenii cred că sunt Kreskin. Centrala telefonică aproape că s-a topit. În cele din urmă m-am hotărât să dau un interviu la „Bună dimineaţa, America”. Trimit o echipă în după-amiaza asta de la New York pentru a face emisiunea în direct de mâine dimineaţă. Or să rămână până apare furtuna. Sunt sigură că o să mă cam fac de râs.

— N-o să te faci, scumpo.

— Mulţumesc, colega, spuse Sunny, apreciez încrederea ta.

— Cum a luat Kale chestia asta?

— Mai bine decât m-am aşteptat. Mormăie şi boscorodeşte aproape încontinuu şi, în ultima

vreme, limbajul lui ar face să se cojească vopseaua de pe Podul Portului, dar m-a ajutat şi m-a protejat foarte mult. Toată lumea de la KRIP s-a strâns în jurul meu. Asta ajută. Una dintre staţiile radio din oraş a făcut un sondaj de opinie pentru a vedea dacă lumea mă crede sau nu.

— Şi cum a ieşit?

— După ultimele rezultate, aproximativ şaizeci la patruzeci pentru Sunny. Nu ştiu cât este de ştiinţific, Kale şi Hulon au răspuns de câte cinci ori fiecare.

— Şi cum au votat?

— Prosper, râse Sunny. Şi eu am votat de două ori. Se opri, apoi spuse: aş vrea să fii aici. Ai tu un fel de a ţine lucrurile în perspectivă. Îmi lipseşti.

— Pot fi acolo într-o clipă dacă vrei, spuse Estella.

— Mulţumesc, dar trebuie să ai grijă de Eddie. Apropo, ce mai face finul meu?

— Creşte ca o buruiană. Şi tăticul lui va fi

acasă peste două săptămâni. Am cumpărat o cămaşă de noapte sexy pentru ocazie.

— Mai bine ai grijă, sau micuţul Eddie va avea o surioară sau un frăţior înainte de prima aniversare.

— Muşcă-ţi limba, fetiţo, spuse Estella. Cum merge reportajul tău special despre bande? L-ai terminat?

— Da. A fost transmis luni seara, dar nu prea s-a potrivit cu toată harababura asta cu uraganul, îmi pare rău de momentul ales. Am lucrat din greu la el şi sunt foarte mândră.

Sunny şi Estella mai pălăvrăgiră încă câteva minute, apoi îşi luară la revedere. Era nemaipomenit să discute lucruri obişnuite, pentru schimbare.

Miercuri seara, târziu, Sunny era în cada Raviniei sorbind un pahar cu vin. Îşi închise ochii şi murmură când Kale, în spatele ei, încerca să-i îndepărteze tensiunea din gât şi umeri.

— Te simţi bine? o întrebă el masând-o cu

degetul pe coloana vertebrală.

— Delicios. Cu adevărat delicios. S-ar putea să te păstrez numai pentru mâini. Asta a fost o zi îngrozitoare, dar am senzaţia că o să fie mult mai rău până la sfârşit.

— Ummm-hmm. El îi presără o dâră de sărutări pe ceafă.

— I-am spus grădinarului să pună apărătoarele la geamuri, să adune mobilierul din grădină şi să dea jos coşurile agăţate. Ai observat?

— Nu, dar îţi mulţumesc pentru votul de încredere.

Kale o cuprinse în braţe, o trase spre el şi îşi frecă pieptul aspru de pieptul ei moale.

— Chloe a făcut tot ceea ce ai spus tu că va face. Oricine ar fi un prost să nu te creadă.

— Sper să putem convinge pe toată lumea. Când cerul este senin şi soarele străluceşte, este greu să-i convingi pe oameni să-şi părăsească casele. Dar dacă cei care locuiesc în zonele joase nu vor fi evacuaţi până vineri, or să fie inundaţi.

Oamenii care locuiesc pe insula Padre vor fi izolaţi de valurile înalte.

— Primarul face tot ce poate. Şi preşedintele

Camerei de Comerţ este de partea ta. Şcolile vor fi închise vineri. Asta este bine.

— Ştiu, spuse ea. N-am putea vorbi despre altceva? Aş vrea să uit de Chloe pentru puţin timp.

— Ţi-am spus vreodată ce ochi frumoşi ai? îmi aduc aminte de o bilă de marmură deosebită pe care am avut-o când eram copil.

Ea râse ieşind din cadă şi întinzându-se după prosop.

— Ochii mei îţi aduc aminte de marmură?

— Lasă-mă pe mine, spuse el luându-i prosopul şi ştergând-o cu mişcări lungi şi senzuale. Ţine cont că nu era o marmură ca oricare alta. Era transparentă şi albastră ca Mediterana, deşi la vremea aceea nu văzusem Mediterana. Puteam să ciocnesc orice bilă din cerc cu bila aceea. Eram sigur că este vrăjită. Era teroarea din Tenaha, Texas şi întotdeauna

terminam cu un buzunar de agate.

Sunny îi aruncă prosopul în jurul gâtului, îi trase faţa în jos către a ei şi-l sărută scurt.

— Te-am agăţat ca pe o prostituată. Ai început devreme?

— Prostituată? Eu? Mă jigneşti, femeie. Retrage-ţi cuvintele.

— Nu, spuse ea obraznic. Ce văd, aia spun, domnule Reţea de Televiziune.

— Şi mai rău. Dacă nu ţi le retragi, o să fiu nevoit să recurg la metode drastice. Râse.

Ochii ei se măriră şi flutură din gene.

— Măsuri drastice? Mor de frică.

— Te gâdili? Se întinse spre subsuoara ei, iar ea se trase înapoi apărându-se cu coatele.

— Kale Hoaglin, să nu îndrăzneşti. Ştii că mă gâdil.

— Îţi retragi cuvintele?

— Nuuu, ţipă ea, fugind din calea lui. Ţâşni din camera Raviniei trântind uşa în urma ei. Intră în dormitorul ei, încuie uşa şi se sprijini de ea.

— Te-am prins, domnişoară Gură Mare, spuse Kale râzând şi venind prin baie.

Sunny sări în cealaltă parte a camerei la adăpostul patului. Înhăţă o pernă când el se apropie din ce în ce mai mult.

— Să nu îndrăzneşti să mă gâdili, Kale Hoaglin. Este o pedeapsă crudă şi neobişnuită.

El zâmbi doar, îşi înălţă sprâncenele şi continuă să se apropie. Ţipând şi râzând, sări pe pat şi-l lovi cu perna. Sări şi el în pat, luă o pernă şi o lovi şi se bătură ca doi copii la o petrecere, râzând prea tare pentru a-şi face unul celuilalt vreun rău. Deodată patul cedă cu zgomot, iar ei se prăbuşiră într-o amestecătură de mâini şi picioare pe salteaua care se răsuci într-o poziţie ciudată.

— Hopa, spuse ea printre râsete.

Înainte ca ea să apuce să se mişte, Kale îi prinse încheieturile mâinilor şi o imobiliză.

— N-ai de gând să retragi ce-ai spus?

Un hohot de râs îi izbucni în gât.

— Domnule Reţea de Televiziune, nu eşti

numai o prostituată, ci şi un poet prost.

— Prea prost. Buzele lui le cuprinseseră pe ale ei într-un sărut violent, atât de puternic, încât tot corpul i se cutremură, până în vârful picioarelor. Ea încercă să-şi mişte mâinile şi să-l îmbrăţişeze, dar e! nu-i dădu voie. Uh-uh, murmură el coborând spre sâni, mângâindu-i şi sugându-i. O să te torturez, o să fac dragoste cu tine până când o să spui „unchiule”.

Îi desfăcu genunchii şi intră între ei, apoi îi încercui buricul cu vârful limbii. Coborî mai jos şi mai jos până când ochii ei se măriră.

— Kale!

El se uită în sus spre ea şi chicoti.

— Rândul numărul patru.

Apoi îi ridică coapsele pentru a-i mângâia cel mai sensibil dintre locuri. În curând se zvârcolea sub atingerile sale. Nu-şi dădu seama că mâinile îi sunt libere până când le avu înfipte în părul lui; plăcerea era insuportabilă. Kale continuă, ea inspiră puternic şi-şi contractă spatele în vreme ce

val după val de senzaţii minunate o învăluiau.

Era moale ca o cârpă de vase.

— Unchiule, şopti ea inconştient.

— Prea târziu, spuse el începând iarăşi.

Postul sigur al braţelor sale, vrând să rămână acolo pentru totdeauna.

Sunny era oricum, numai relaxată nu. Jessica Martin, de la „Bună dimineaţa, America”, cu tot farmecul ei de suprafaţă, era un reporter dur. Dar Sunny nici nu se aşteptase la altceva. Era şi ea dură. Era hotărâtă să pară calmă şi profesionistă.

— Înţeleg, spuse Jessica, că marţi seara ai făcut câteva prognoze în legătură cu uraganul care se apropie. Care au fost aceste prognoze?

— Am afirmat că uraganul Chloe va trece peste partea de nord a Cubei, va staţiona, se va intensifica până la un uragan de gradul trei, apoi se va deplasa spre vest.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a comportat exact aşa cum am spus. Ieri la ora şase, Centrul naţional de prevedere a

uraganelor l-a declarat pe Chloe drept uragan de gradul trei cu un ochi definit şi vânt de două sute de kilometri pe oră. După ce a staţionat timp de câteva ore, acum se mişcă încet spre vest, la aproximativ o mie de kilometri sud-est de Corpus Cristi, Texas.

— Şi crezi că va trece peste Corpus Cristi.

— Nu, nu direct. Ochiul se va deplasa către o zonă mai la sud de noi, dar Corpus Cristi şi zonele învecinate vor resimţi efectele şi se aşteaptă vânt. Şi ploi foarte puternice. Iar mareea va fi cu aproximativ doi metri mai înaltă decât de obicei. Vom avea o vreme aspră şi devastatoare.

— Spui că asta se va întâmpla sâmbătă? întrebă Jessica cu o sprânceană uşor ridicată.

— Da. Va începe să se deplaseze spre ţărm cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui.

— Spune-mi Sunny, Jessica se aplecă spre ea, iar Sunny se gândi: „Oho, iat-o”. Spune-mi, cum poţi tu prevedea drumul unui uragan? Aceasta îi descumpăneşte pe cei mai de seamă oameni de

ştiinţă. Eşti vrăjitoare?

Sunny îi răspunse cu cel mai seducător dintre zâmbetele sale, îndreptat spre cameră.

— Nu, nu călăresc pe o mătură. Chicoti. Nici măcar nu am pisică. Sunt o persoană obişnuită, cu ceva deosebit în firea ei, un talent ar spune unii, ca priceperea de a repara mecanisme. Eu pot să prevăd vremea în zona în care mă aflu.

— Şi ai întotdeauna dreptate?

— Întotdeauna.

Jessica se întoarse spre cameră şi Zâmbi.

— Lată, vorbim cu Sunny Larkin, prezentator al ştirilor de seară la KRIP-TV din Corpus Cristi, Texas, care sfidează ştiinţa şi prevede drumul unui uragan în Golful Mexic. Înapoi la New York, John.

Bluza albastră de mătase a lui Sunny era transpirată la subsuoară când terminară, dar când îl privi pe Kale, acesta îi făcu semn cu degetul mare în sus şi-i făcu cu ochiul. Zâmbi, apoi schimbă câteva amabilităţi cu Jessica şi plecă pretextând că are treabă.

Kale o întâlni în hol şi merseră împreună în biroul lui. Când uşa se închise, se prăbuşi într-un scaun.

— Uff, are femeia asta nişte colţi!

— Este exact la ceea ce trebuie să te aştepţi dacă vrei să înoţi împreună cu rechinii din presă.

— Cred că m-am comportat destul de bine.

— Ai fost nemaipomenită, spuse el. Ai făcut-o pe bătrâna Jessica să arate ca o amatoare.

— Nu cred nimic din ceea ce mi-ai spus, dar ai făcut minuni pentru mine, domnule Hoaglin.

— Şi tu ai făcut minuni pentru libidoul meu, domnişoară Larkin. Vino încoace. O ridică în picioare şi o sărută lung şi apăsat, scoţându-i totul din cap. Până când sună telefonul.

— Ţine-mi locul, spuse el.

— Chiar am de lucru. Ne vedem mai târziu.

Restul zilei a fost teribil în camera de ştiri, urmărirea uraganului pe ecranul radar şi pregătirea pentru reactualizarea datelor, ştirile de seară.

Experţii de la Centrul naţional pentru prevenirea uraganelor spuneau că, luând în consideraţie faptul că Chloe s-a întors spre nord, aşa cum obişnuiesc uraganele, s-ar putea să atingă uscatul în partea superioară a Texas-ului şi Louisiana. Corpus Cristi era la limita extremă a tablei lor de probabilităţi. Luând în considerare. Poate. Probabil. S-ar putea. Dacă. Dar. Experţii foloseau o sută de calificative. Sunny, însă, ştia exact.

Vineri, dimineaţă Sunny, cu braţele strânse sub sâni, stătea la fereastra biroului de la etajul patru şi se uita spre golf. Soarele strălucea, mare era calmă şi era o zi frumoasă. Deznădejdea o cuprinsese atât de tare, încât o dureau oasele. Kale era lângă ea, cu mâna în jurul umerilor ei.

— Fruntea sus, scumpo, spuse Kale. Nu-mi place să te văd aşa.

— Fruntea sus? Acum câteva zile Jessica Martin m-a mestecat şi m-a scuipat afară. M-a făcut să arăt ca o proastă. Câteva milioane de

oameni din ţară ştiu acum că sunt o lunatică.

În timpul nopţii, Chloe se împiedicase o dată sau de două ori, apoi virase spre nord. Experţii se împăunaseră şi declaraseră că erau cincizeci la sută şanse ca uraganul să atingă uscatul pe la miezul nopţii, lângă Galveston. Corpus Cristi nu era în raza de probabilitate. Kale o strânse pe Sunny lângă el.

— Mâine pe vremea asta Jessica îşi va înghiţi cuvintele. Ar fi bine s-o legăm de gleznă de unul din stâlpii de pe dig şi să venim dimineaţa. Chloe îi va da ceea ce merită.

Sunny râse şi se cuibări la pieptul lui.

— Ce m-aş face eu fără tine?

— Încerc să-ţi spun că sunt indispensabil. Dacă n-aş fi prin preajmă, cine te-ar ţine departe de răutăţi? Cine ţi-ar găsi cheile de la maşină?

Ea ridică privirea spre el.

— Şi dacă nu am dreptate? Dacă nu am dreptate?

— Cum să nu ai dreptate, iubito? O îmbrăţişă

şi o strânse lângă el. Scoate-ţi ideea asta din cap. Nu-i lăsa pe nemernicii ăştia cinici să te doboare.

Ea râse.

— Ai făcut cale lungă în câteva săptămâni. Erai campion mondial la cinism. Sunt bucuroasă că ai încredere în mine. Răsucindu-i-se în braţe, se întoarse iarăşi către fereastră şi adăugă: Mă bucur că o fac.

Arătă spre echipele de intervenţie care lucrau pe Shoreline Drive. Gropi uriaşe erau săpate şi bărcile din port erau trase la adăpost. Portul era aproape gol. Vasele prea mari ca să fie trase în gropi sau să fie mutate, erau legate cu legături suplimentare. Barja-restaurant unde mâncaseră Kale şi Sunny deseori, fusese remorcată pe canal în sus, spre un loc mai sigur.

Ferestrele erau acoperite cu scânduri, obiectele libere imobilizate, iar evacuarea se făcea după planul stabilit.

Foster îşi trimisese familia la Austin de joi. Proviziile erau stivuite, iar magazinele erau

aproape golite de pâine şi produse neperisabile. Lumânările şi lanternele dispăruseră de pe rafturi, iar bateriile erau la mare preţ.

Postul era complet aprovizionat; cutiile de carton erau stivuite pe lângă pereţi, cu toate lucrurile imaginabile în caz de nevoie. Kale avusese grijă de asta. Generatoarele electrice de avarie fuseseră verificate, în aşa fel încât KRIP să fie în emisie chiar dacă turnul ar fi căzut, ceea ce era destul de probabil.

Roland Cantu şi o echipă erau gata de plecare spre Port Mansfield. Tom Croket şi altă echipă erau pe drum spre Brownsvtlle şi încă două echipe fuseseră trimise la Rockport şi Galveston. Ceilalţi angajaţi de la KRIP îşi aduseseră paturi de campanie, saci de dormit şi îmbrăcăminte, pregătindu-se să rămână acolo pentru o perioadă îndelungată.

— Ar fi trebuit să merg eu la Port Mansfield în Locul lui Roland, spuse Sunny.

Braţele lui Kale se strânseră în jurul ei.

— Ţi-am spus că ţi-am interzis-o cu desăvârşire.

Sunny oftă, nevrând să înceapă cearta şi bătu cu degetele în geamuri.

— Crezi că vor rezista?

— Sigur. Foster mi-a spus că mătuşa Ravinia nu a instalat decât dintre cele mai bune. Sunt ferestre speciale pentru furtună, geamuri întărite, garantate.

— Se pare că te-ai gândit la toate. Ce facem acum?

— Acum, iubito, spuse el punându-şi bărbia pe capul ei, aşteptăm.

La ora şase şi un sfert, în timpul reclamei din pauza ştirilor de seară, un asistent puse o bucată de hârtie pe biroul lui Sunny.

Când pauza s-a terminat, camera se mută spre Sunny care anunţă.

— Am primit acest buletin de la Centrul naţional pentru prevenirea uraganelor. Uraganul Chloe staţionează în golf. Citi coordonatele –

latitudinea şi longitudinea. Centrul este situat cam la trei sute de kilometri sud, sud-est de Corpus Cristi.

La opt şi jumătate, cu resturile cinei lor chinezeşti puse în cutii micuţe pe birou, Sunny stătea ghemuită pe genunchii lui Kale, încercând să capete putere de la el. El o ţinea strâns, tăcut, fără o vorbă, aşteptând. Se simţea prizonieră, în imposibilitate de a face altceva decât să aştepte execuţia cu teamă. I se părea că aşteptarea furtunii era una şi aceeaşi cu aşteptarea plecării lui Kale. Deşi el nu o spusese, precipitarea lui dovedea că şeful lui îl căutase în ultima săptămână, îndemnându-l să se întoarcă la post. Îngrozitorul eveniment se apropia din ce în ce mai mult. Inevitabil, incontrolabil, devastator. Se ghemui în leagănul perfect al braţelor sale, cu mâinile pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii sub degete, respirându-i parfumul familiar. Nu avusese de gând să se îndrăgostească de el, dar o făcuse. Cum se va descurca ea cu golul pe care îl va lăsa

în viaţa ei? După ce trece un uragan, oamenii reconstruiesc şi îşi continuă viaţa, dar rămân totuşi cicatricea care se vindecă în ani şi ani. Chiar şi atunci lucrurile nu mai sunt ca înainte.

— Eşti îngrozitor de tăcută, spuse Kale.

Durerea o străbătu când îi privi faţa iubită. Îl mângâie mai degrabă relaxată, decât încordată ca în ultimele săptămâni, şi-i simţi ţepii mici ai bărbii.

— Te iubesc, îi şopti ea. Să nu uiţi.

— Şi eu te iubesc, iubito; o sărută tandru.

La nouă şi patruzeci şi cinci Sunny rupse o pagină din printer. Cu stomacul răscolit şi fiori reci pe spate ca un şarpe speriat, se întoarse spre Kale cu ochi neliniştiţi.

— Se mişcă iarăşi. Repede. Şi-a schimbat direcţia şi se îndreaptă spre noi.

La ora unu Kale insistă ca Sunny să doarmă o oră sau două, promiţându-i că va prelua e! reactualizările din jumătate în jumătate de oră.

La ora unu şi jumătate, Sunny se întoarse la lucru.

La ora două noaptea KRIP transmitea un film vechi cu Humprey Bogart.

Doar un muncitor din schimbul de noapte telefonă să se plângă când întrerupseră filmul pentru a da informaţii despre Chloe care începuse să se mişte către vest, pe ecranul radar.

Pe la ora patru, Kale şi cu Sunny erau în emisie aproape în permanenţă, lucrând ca o echipă de reporteri eficienţi.

Cu puţin timp înainte de răsărit, vântul se înteţi şi începu să plouă, în timp ce aria exterioară a furtunii începea să se deplaseze spre uscat.

— Continuă tot aşa, îi spuse Sunny lui Kale în timpul unei pauze în transmisia uneia dintre echipele de pe teren.

— Mă duc afară cu Carlos să luăm câteva imagini.

— Te duci pe dracu’. Stai aici. Mă duc eu cu Carlos.

— Pe dracu’, mă duc. Îşi ridică bărbia şi se uită aprig la el. Ăsta este reportajul meu.

El râse şi îi sărută buzele strânse.

— Atunci mergem împreună. Hulon, vino aici şi preia pentru câteva minute. Hulon, cu cravata într-o parte şi cu părul răvăşit arăta înspăimântat, dar se îndreptă spre birou când îi ordonă Kale.

Îmbrăcaţi la repezeală în pelerine şi cizme, cei trei se îndreptară către mare. Vântul le biciuia hainele, iar ploaia le înţepa faţa. Cerul se luminase puţin. Nori întunecaţi acopereau soarele care răsărea şi forma halouri în jurul becurilor care se străduiau să lumineze prin potop. Valuri înalte izbeau digul curbat şi luminat, sfărâmându-se de pietrele uriaşe şi trimiţând nori înalţi de apă către şosea.

Filmară pentru câteva minute, ţipând în microfoane pentru a fi auziţi. Când vântul se intensifică într-atât încât Sunny trebui să se ţină de Kale pentru a sta în picioare, Kale o trase înăuntru.

După ce se uscară, trecură iarăşi la birou. Mugetul apei şi al vântului se înteţi, lumina pâlpâi,

apoi se stinse. Generatorul porni imediat furnizând energie de avarie. Emisiunea continuă în timp ce pereţii scârţiau iar geamurile zăngăneau.

— Turnul a căzut, ţipă Foster. Emisia s-a întrerupt.

Echipele de intervenţie fură trimise, dar nimic nu mai era de făcut până când furia lui Chloe nu se va fi domolit.

Kale se ridică, o luă pe Sunny de mână şi-i spuse:

— Ajunge deocamdată. Eşti epuizată. Hai să mergem în biroul meu să te odihneşti puţin.

Jessica Martin, arătând considerabil mai rău decât când dăduse buzna în post aproape de miezul nopţii, se ţinu după ei, vorbind mieros.

— Oh, ce reportaj. E fantastic. Sunny pot să stau numai puţin de vorbă cu tine?

Cu maxilarele încleştate şi ochii reci ca o iarnă arctică, Kale se uită la reporteră, măsurând-o din cap până la picioare.

— Doamnă Martin… du-te dracu’.

Duminică începu curăţenia. Cu furia cea mare a lui Chloe irosită şi cu rămăşiţele spulberate peste partea centrală a Texas-ului, valurile invadatoare se retrăseseră în golf, descoperind capetele în formă de T ŞI R şi dezvelind şoselele. Turnul KRIP fusese reparat şi echipele de intervenţie lucrau febril, încercând să repună în funcţiune reţelele electrice şi serviciile. Ferestrele de furtună fură date jos, iar placajele puse bine sau aruncate la gunoi. Agenţii de asigurări se puseră pe treabă şi ghivece cu flori roşii apărură iarăşi pe terase.

La masa de micul dejun, Kale ţinea mândru în mână prima pagină a lui Caller Times. Primul titlu spunea simplu: „Mulţumim, Sunny”. Ea râse.

— A venit timpul să te aprecieze, spuse Kale sărutând-o pe nas. Au fost ceva pierderi materiale, dar nu s-a pierdut nici măcar o singură viaţă.

Până luni, deşi unele dintre reparaţii aveau să dureze săptămâni, cele mai multe dintre lucruri

erau la normal. Curăţenia continua, dar Mama Natură, ca penitenţă pentru naşterea lui Chloe, adusese strălucirea soarelui şi o briză răcoroasă pentru a usca oraşul.

Sunny era la biroul ei, lucrând, când sună telefonul. Ezită să răspundă. Blestematul de aparat sunase ca nebun de când intrase şi avea un morman de mesaje înalt de câţiva centimetri. Oprah şi Geraldo – sau, mai degrabă, producătorii lor sunaseră.

Ridică timidă telefonul. Era un agent care încerca s-o ameţească promiţându-i bani şi, poate, chiar o carte. Îi răspunse „mulţumesc” şi închise.

Blestematul de aparat sună iarăşi. Îl smuci şi spuse un „A! o „morocănos.

Când persoana se anunţă ca fiind William Hix, vicepreşedintele reţelei de televiziune, sări drept în picioare. Ascultându-i, inima începu să-i bată mai repede şi un zâmbet îi lumină faţa.

— Da, domnule Hix, sunt foarte interesată. Pot să revin peste câteva zile?

După ce conversaţia luă sfârşit, stătu o clipă înmărmurită, cu receptorul încă lipit de ureche. Când zgomotul tonului trecu prin stupoarea ei, închise, îşi întinse braţele şi ţipă:

— Whoopeee…

Când Sunny intră deschizând brusc uşa, Kale râse surprins.

Ochii îi străluceau ca nişte cristale albastre, strălucitoare, iar gropiţele îi erau adâncite în obraji din cauza unui râs care-l încălzea încă din cealaltă parte a camerei.

— Ţi-am adus veşti, spuse ea râzând şi învârtindu-se. Ghiceşte cine m-a sunat?

El o prinse de mână şi o trase pe genunchii săi.

— Regina Angliei.

Ea îşi sprijini fruntea şi îşi frecă nasul de al lui.

— Nu, mai încearcă.

— Elvis.

Sunny râse.

Nu. William Hix, vicepreşedintele reţelei de televiziune, m-a sunat de la New York.

Părea suficient de excitată ca să explodeze şi

Atât de adorabilă, încât ar fi vrut s-o împacheteze şi s-o bage în buzunar.

— Înţeleg, spuse el. Şi ce avea bătrânul Bill să-ţi spună?

— Mi-a spus că sunt cel mai grozav lucru de la pâinea tăiată felii sau ceva în sensul ăsta – şi că am făcut o treabă „al dracului de bună” cu reportajul despre uragan. A spus de asemenea că a văzut reportajul meu special despre bande şi că este o treabă excelentă. Şiiiii, adăugă ea, lungind cuvântul pentru a crea un efect dramatic, mi-a oferit un post la Washington. Ţipă, râse şi îl sărută pe toată faţa.

Kale râse şi el, încântat de bucuria ei.

— Asta-i nemaipomenit, iubito, nemaipomenit.

Sunny îşi ridică capul şi îşi uni sprâncenele.

— Mă întreb cum de ştia domnul Hix de

reportajul despre bande?

— L-o fi trimis vreo păsărică o copie a casetei.

Ochii i se îngustară şi un zâmbet îi apăru în colţul gurii încântătoare.

— Tu eşti păsărică? îl împunse în coaste.

— Nu. Trebuie să fi fost Hulon. Era tocmai pe punctul de a-i săruta faţa nedumerită când sună telefonul. Apăsă butonul pentru a activa difuzorul şi ţipă:

— Hoaglin.

— Hoaglin, mugi o voce aspră, te-ai fandosit destul pe lângă postul ăla minuscul din Texas. Tot iadul s-a dezlănţuit în Tel-Aviv. Sărut-o pe micuţa aia pe care ai ameţit-o şi urcă-ţi fundul în avion.

Kale deconectă difuzorul, dar observă că dezastrul se produsese. Expresia fericită dispăruse de pe faţa lui Sunny. O zbughi de pe genunchii lui şi ieşi pe uşă.

— La dracu', Stan Verick, ţipă Kale. Dacă pun mâna pe tine, îţi rup gâtul ăla răguşit. Înjurând

încă, trânti receptorul atât de tare, încât plasticul se crăpă. Luă ceva din sertarul biroului şi fugi după ea.

Dispăruse.

Se uită peste tot pe unde îi trecu prin minte, de două ori.

Întâi căută afară, dar nu se vedea. Maşina sa micuţă era în parcare, aşa că trebuia să fie în clădire. Dar, la dracu', unde?

Se duse sus şi îşi vârî nasul în toate birourile. Se uită chiar şi la toaletă doamnelor şi în magazia cu materiale de curăţenie. Unde dispăruse oare? încerca să se gândească. Când îi veni ideea, se duse spre capătul camerei de ştiri şi-şi scoase capul pe fereastră.

Stătea acolo, pe pervaz. Ghemuită ca un ghem micuţ în capătul îndepărtat.

— La dracu', Sunny, ce faci acolo?

Ea se uită la el.

— Vrei, te rog, să încetezi să mai spui „La dracu' Sunny?" Primul meu nume nu este „La

dracu’”. Ai grijă cum vorbeşti. Ai o gură tare murdară.

— Da, doamnă. Sunny, scumpa mea, iubita mea, ce dracu’ faci acolo?

— Stau aici şi sunt nenorocită. Pleacă.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se căţără pe pervaz lângă ea. Se aşează jos şi îşi trecu picioarele peste margine.

— Ai grijă, îi spuse ea. O să cazi şi o să-ţi rupi gâtul.

— Nu, sunt elastic. Probabil o să ţopăi. Se uită la ea cu coada ochiului. Nu râdea. De fapt, observă că genele îi erau umede şi că avea urme de lacrimi pe obraji. Simţi o durere în abdomen şi se înfurie iarăşi pe Stan Verick.

— Iubito, uită ce a spus Stan Verick. E un ticălos nesuferit care are pietre în cap în loc de creier. Nu merită să fii necăjită din pricina lui. Nici măcar nu ştie despre tine. Îşi răcea doar gura de pomană.

Sunny îşi şterse nasul cu dosul palmei. El îşi

scoase batista din buzunarul de la spate şi i-o puse la nas.

— Suflă.

Ea îşi suflă nasul zgomotos.

— Mulţumesc. Oftă şi îşi strânse genunchii la piept. Nu e numai ce a spus. E totul.

— Dar, scumpo, erai aşa de fericită. Erai extaziată în legătură cu postul oferit la Washington. Este ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna, nu-i aşa?

— Da, dar – faţa i se strâmbă iarăşi şi lacrimile începură să-i curgă.

Nu suporta s-o vadă plângând. Se trase mai aproape şi îi ridică faţa.

— Dar ce, iubito?

— Dar tu pleci la Tel-Aviv şi poate n-o să te mai văd niciodată, se văită ea cu lacrimile curgându-i mai tare.

Voia s-o ia în braţe, dar ar fi căzut probabil de pe blestematul de pervaz dacă ar fi încercat.

— Nu plec la Tel-Aviv.

Ochii ei se măriră.

— Nu pleci?

— Nu. Băgă mâna în buzunarul cămăşii sale roz, scoase o cutiuţă de catifea şi o deschise. Aveam de gând să aleg un loc mai romantic pentru a face asta, dar, vrei să te măriţi cu mine?

Ochii ei se măriră şi mai mult.

— Dar, Kale, cum o să ne căsătorim?

— În felul obişnuit. Tu îţi cumperi o rochie drăguţă şi eu îţi cumpăr nişte flori. Ce-ar fi să rezervăm una dintre Miradores pentru ceremonie? Găsim un preot şi…

— Nu. Nu. Cum o să ne căsătorim dacă cu o să fiu în Washington, iar tu o să fii Dumnezeu ştie pe unde în cea mai mare parte a timpului? Nu contează ce spune Estella, nu prea cred că asta este căsătorie. Eu…

Kale îi puse un deget pe buze.

— Iubito, n-o să fiu Dumnezeu ştie pe unde.

Zilele mele de hoinăreală s-au terminat. O să fiu – acolo unde o să fii şi tu. Dacă vrei să stai aici,

o să stăm aici. Dacă vrei să primeşti slujba de la Washington, merg cu tine. Dă-mi doar un răgaz de câteva zile să angajez un nou prezentator pentru KRIP. După luna de miere – cum ţi se pare Grecia? Putem să ne găsim o casă drăguţă în Georgetown şi…

— Ce o să faci tu la Washington? La slujbă mă refer.

El râse.

— Nu sunt chiar fără resurse. Ravinia ne-a lăsat, mie şi lui Foster, bani să ne ajungă patru vieţi şi mă gândeam că aş putea scrie o carte. Am un prieten editor care mă urmăreşte de câţiva ani.

— Dar am crezut că îţi place să fii corespondent extern.

— Aşa am crezut până când am avut ocazia să scap. Îmi ajunge cât am stat în canalizările pământului. Mi-am dat demisia. Tu ai deschis o lume complet nouă pentru mine, Sunny Larkin, şi nu am de gând să o părăsesc. Te iubesc, iubito. Te măriţi cu mine?

Lumina soarelui se întoarse în ochii ei, iar gropiţele se adânciră într-un zâmbet strălucitor.

— Da. Îi întinse mâna.

Când el îi strecură diamantul pe deget, piatra păru că le face cu ochiul în lumina strălucitoare a zilei.

— La dracu', Sunny, hai să coborâm de pe pervaz, spuse el. Vreau să te sărut cum se cuvine.

Ea râse.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, dar eu te iubesc oricum, râse ea.

Intrară înăuntru şi văzură o duzină de perechi de ochi uitându-se la ei.

— Suntem logodiţi, îi anunţă Kale, zâmbind.

Cu faţa strălucind, Hulon dădu tonul aplauzelor.

Înainte ca grupul să năvălească peste ei, Kale o trase pe Sunny în biroul lui şi închise hotărât uşa.

— Acum vreau să-mi sărut logodnica.

— Kale, eşti sigur că asta este ceea ce

doreşti?

— Să te sărut? Al dracului de sigur.

— Nu, vreau să spun eşti sigur că vrei să renunţi la slujba ta?

— Bineînţeles. Primul lucru pe care l-am făcut în dimineaţa asta a fost să-mi trimit demisia prin fax. Aş fi făcut-o mai devreme, dar, după cum îţi aduci aminte, lucrurile au fost cam precipitate pe aici.

Ea îl privi nedumerită.

— Atunci de ce a sunat şeful tău azi?

— Pentru că Stan este un papagal bătrân şi încăpăţânat care n-are idee despre dragoste şi căsătorie. Dar, pentru mine, între a mă întoarce la vechea mea slujbă şi a te avea pe tine nu există alegere.

Ea se încruntă.

— Nu vreau să iei o decizie din cauza mea, decizie pe care o s-o regreţi mai târziu. Poate ne putem gândi la alt aranjament.

El dădu din cap.

— Iubito, sunt sătul. Eram de câţiva ani, dar n-am avut tăria să o recunosc. Tu m-ai făcut să fiu conştient de mizeria în care am trăit. Uitasem să mai râd, să simt, până te-am întâlnit pe tine. Pot să mă retrag fără regrete. Iar ideea de a scrie o carte mi se pare tentantă. Pot scrie oriunde, aşa că o să ne mutăm unde vrei tu. Cu mine prin preajmă, să-ţi găsesc cheile de la maşină şi să-ţi fac baie, o să fii cel mai bun reporter pe care l-a văzut Washington D.C. O să-i uimeşti.

Cu ochii strălucind şi cu acel zâmbet fantastic reîntors, se ridică pe vârfurile picioarelor. El o sărută cu toată dragostea din el.

Sfârşit